

PUNCI CU PORUNCI
MICHAEL ENDE

Der satanarchäolügenialkohöllische Wunschpunsch 1989

Revelion. Consilierul secret în treburi vrăjitoreşti Beelzebub Erezinus şi a sa tonte, *vrăjitoarea expertă în chestiuni financiare Tyrannja Vamperl, au o problemă. Nu şi-au realizat planul anual la capitolul „Fapte rele" şi a venit scadenţa; iată că acum se află, în adevăratul sens al cuvântului, în ceasul al doisprezecelea! Doar un plan scelerat ar mai putea să-i ajute, în ultima clipă, să-şi recupereze întârzierea...*

Cuprins

1.ORA CINCI

Consilierul secret pentru treburi vrăjitoreşti, pe nume Beelzebub Erezinus

În această ultimă după—amiază a anului, bezna se lăsă mai repede ca de obicei. Nori negri întunecaseră cerul şi viscolul mătura, de ore bune, Parcul Mort.

În interiorul Vilei „Coşmarul" nu se clintea nimic — doar pâlpâirea focului îşi agita flăcările verzi în căminul descoperit, cufundând laboratorul de magie într—o lumină spectrală.

Pendula de deasupra căminului îşi puse în mişcare zdrăngănind maşinăria. Obiectul cu pricina era un fel de ceas cu cuc, numai că ultrastilizatul lui cadran reprezenta un deget suferind pe care lovea ritmic un ciocan.

—Auu! ţipă el. Auu! — Auu! — Auu! — Auu!

Aşadar era ora cinci.

Consilierul secret pentru treburi vrăjitoreşti, pe nume Beelzebub Erezinus, era cuprins de—o bună dispoziţie subită ori de câte ori auzea pendula bătând dar în această seară de Revelion îi aruncă mai curând o privire plină de amărăciune. Îi făcu un semn de „lasă—mă—n pace" cu mâna, ca unul lipsit de chef, şi se înfăşură în fumul pipei sale. În spatele frunţii încruntate clocea fel de fel de gânduri. Ştia că avea să întâmpine neplăceri mult mai mari, şi asta cât de curând, cel târziu pe la miezul nopţii — la trecerea dintre ani.

Magicianul şedea în fotoliul lui cu sprijinitori laterale pentru cap, pe care îl confecţionase din scânduri de sicriu în urmă cu patru sute de ani un vampir cu înzestrare manuală deosebită. Pernele erau din blănuri de vârcolaci care, fireşte, se roseseră un pic între timp. Mobila asta, o piesă veche de familie, Erezinus o ţinea la loc de cinste, deşi el era mai curând un progresist, în pas cu vremurile noi, cel puţin în ce privea profesia lui.

Pipa din care pufăia reprezenta un craniu micuţ cu ochi de sticlă verde care se aprindeau de câte ori inhala fumul. Norişorii volatili formau în aer fel de fel de figuri ciudate: numere şi formule magice, şerpi ce se încolăceau, lilieci, fantome mici şi mai ales semne de întrebare.

Beelzebub Erezinus oftă adânc şi începu să măsoare laboratorul de la un capăt la altul. O să—i ceară să dea socoteală, nu avea niciun dubiu. Dar cu cine urma să aibă de—a face? Şi ce ar fi putut să scornească în sprijinul apărării sale? Şi mai ales: aveau să—i accepte argumentele?

Figura lui înaltă, scheletică dispărea într—un halat de casă larg din mătase verde—otravă. (Verdele—otravă era culoarea preferată a Consilierului secret pentru treburi vrăjitoreşti.) Capul lui mic şi chel părea zbârcit ca un măr putred. Pe nasul încovoiat avea nişte ochelari uriaşi cu rame negre şi lentile lucioase; erau atât de groase, încât îi măreau ochii anormal de mult. Urechile îi erau îndepărtate de cap ca toartele unei oale şi gura i se subţiase, de parcă ar fi avut obrazul tăiat cu lama de bărbierit. Una peste alta, nu era tipul care să—ţi inspire încredere din prima clipă. Dar chestia asta nu—l deranja pe

Erezinus câtuşi de puţin; nu fusese niciodată un contemporan sociabil. Prefera să rămână pe cât posibil doar cu el însuşi şi să acţioneze pe ascuns.

2.CINCI ŞI OPT MINUTE

Dieta voiosului

Odată, când măsura odaia în lung şi—n lat, asaltat de gânduri, s—a oprit brusc şi a început să—şi scarpine chelia.

—Cel puţin elixirul 92 ar trebui să fie gata, mormăi el, măcar atât. Numai de nu mi—ar strica din nou socotelile motanul ăsta nenorocit.

Se duse la şemineu.

În flăcările verzi, pe un trepied din fier, era aşezat un vas de sticlă în care fierbea, de capul ei, o supică; doar ce—o vedeai şi te apuca greaţa. Era neagră ca păcura şi mucilaginoasă ca balele melcilor. Când amesteca în chestia aia cu un bastonaş de cristal, asculta, pradă gândurilor, urletul şi schelălăitul viscolului care zgâlţâia obloanele ferestrelor. Supica mai avea, din păcate, încă mult de clocotit până la punctul maxim de fierbere, când se prefăcea în licoarea dorită.

Abia când era, în sfârşit, gata, avea să devină un remediu fără gust, pe care îl puteai amesteca în orice băutură. Toţi oamenii care şi—o procurau deveneau brusc convinşi că tot ce provenea din producţia lui Erezinus servea progresului omenirii. Magicianul avea de gând s—o distribuie imediat după Anul Nou în toate supermarketurile din oraş. Acolo urma să fie vândută sub numele de „Dieta voiosului".

Dar mai avea de aşteptat până atunci. O asemenea întreprindere necesita timp — şi tocmai aici era punctul vulnerabil.

Consilierul secret pentru treburi vrăjitoreşti îşi puse pipa deoparte şi—şi lăsă privirea să colinde prin penumbra laboratorului. Reflexul flăcărilor verzi zvâcnea în răstimpuri peste munţii de cărţi noi şi vechi, unde se găseau toate formulele şi reţetele pe care le folosea Erezinus pentru experimentele lui. Din colţurile întunecate ale sălii clipeau, cu tâlcuri ascunse, *retorte*, pahare, sticle şi tuburi cilindrice spiralate, prin care se ridicau lichide în toate culorile pentru ca apoi să cadă, să picure, să scoată aburi. Pe lângă astea se mai aflau acolo computere şi aparate electrice cu lămpi minuscule scânteind continuu şi scoţând zumzete şi piuituri. Într—o nişă întunecată pluteau neîncetat bile luminoase, roşii şi albastre, în sus şi—n jos, iar într—un suport de cristal erau *vălătuci* de fum care se contractau în răstimpuri, formând o floare fantomatică.

Erezinus era, după cum am mai spus, pe culmile progresului modern, ba chiar, în unele privinţe, i—o luase întru câtva înainte.

Doar la respectarea termenelor era un întârziat iremediabil.

3. CINCI ŞI UNSPREZECE MINUTE

Vizitatorul

O tuse uşoară îl făcu să tresară. Se uită împrejur.

În fotoliul cel vechi, cu sprijinitori laterale pentru cap, şedea cineva.

„Aha, se gândi el, începe. Acum să te văd!"

Fireşte că un magician — şi mai ales unul de talia lui Erezinus — e obişnuit să—i calce pragul fel de fel de creaturi ciudate, fie şi neanunţate sau neinvitate; dar, de cele mai multe ori, astea—s duhuri ce—şi poartă capul sub braţ sau arătări necurate, cu trei ochi şi şase mâini, sau balauri care scuipă foc sau cine ştie ce alte monstruozităţi. Aşa ceva n—avea cum să—l sperie pe Consilierul secret pentru treburi vrăjitoreşti, doar era familiarizat cu asemenea întâmplări, ăsta era traiul lui zilnic.

Dar vizitatorul de azi era cu totul altfel. Părea la fel de normal ca oricare om de pe stradă — aproape suspect de normal. Şi tocmai acest lucru îl scotea pe Erezinus din minţi.

Individul purta un pardesiu impecabil, negru, o gambetă, tot neagră, pe cap, mănuşi negre şi ţinea o servietă neagră pe genunchi. Faţa lui era complet inexpresivă, doar foarte palidă, aproape albă. Ochii lipsiţi de culoare erau cam bulbucaţi, se holba fără să clipească. Nu avea gene.

Erezinus îşi luă avânt şi se duse glonţ la musafir.

—Cine sunteţi? Ce căutaţi aici?

Celălalt întârzie cu răspunsul. Îl fixă pe interlocutorul său preţ de un minut, cu ochii lui reci de broască, apoi îi zise cu o voce lipsită de modulaţie:

—Am plăcerea să vorbesc cu Consilierul secret pentru treburi vrăjitoreşti, dr. Beelzebub Erezinus?

—Aveţi plăcerea. Şi?

—Permiteţi—mi să mă prezint.

Fără să se ridice de pe scaun, vizitatorul îşi săltă un pic gambeta; pentru o secundă pe ţeasta lui albă şi lucioasă apărură doi negi mici roşiatici, care arătau ca nişte furunculi purulenţi.

—Numele meu e Ascaride — Maledictus Ascaride, dacă îmi permiteţi.

Magicianul era decis în continuare să nu se lase impresionat.

—Şi ce vă dă dreptul să mă deranjaţi?

—Oh, spuse domnul Ascaride, fără să schiţeze vreun zâmbet, îmi îngăduiţi o observaţie, domnul meu — o asemenea întrebare n—ar trebui să mi—o adresaţi tocmai dumneavoastră.

Erezinus îşi frământă degetele, făcându—le să pocnească.

—Veniţi cumva din...?

—Exact, încuviinţă bărbatul, chiar de acolo. Şi arătă cu degetul mare în jos.

Erezinus înghiţi în sec şi tăcu. Celălalt continuă:

—Vin din însărcinarea personală a Excelenţei Sale Satanice. A prearespectatului dumneavoastră

protector.

Magicianul încercă să mimeze un zâmbet satisfăcut, dar dinţii lui de sus păreau a se fi lipit de cei de jos. Doar cu greu putu să rostească:

—Ce onoare!

—Asta e, domnul meu, răspunse vizitatorul. Vin din partea Domnului Ministru al întunecimilor Externe, în calitate de reprezentant oficial al Excelenţei Sale Beelzebub care, acordându—vă permisiunea de a—i purta numele, vă face o nemeritată favoare. Puţinătatea mea e doar un organ executiv de categorie inferioară. Când îmi voi fi îndeplinit misiunea, spre satisfacţia Excelenţei Sale, atunci pot spera că voi fi curând învestit în funcţia de spirit terorist pe cont propriu.

—Felicitările mele, domnule Ascaride, bâigui Erezinus, şi în ce constă misiunea dumneavoastră?

Obrazul său bătea acum puţin în verde.

—Eu mă aflu aici, explică domnul Ascaride, exclusiv într—o funcţie oficială, cum ar veni ca executor judecătoresc.

Magicianul îşi drese glasul, vocea lui suna cam dogită.

—Dar — pentru numele tuturor găurilor negre din univers — ce căutaţi la mine? Vreţi să—mi puneţi sechestru? Cu siguranţă e vorba de o confuzie.

—Vom vedea, conchise domnul Ascaride. Scoase un document din servieta lui neagră şi i—l întinse lui Erezinus.

—Acest contract vă este, fără îndoială, cunoscut, stimate domn Consilier magician. Chiar dumneavoastră în persoană l—aţi încheiat la timpul potrivit cu Şeful meu şi aţi semnat *manu propria.* El certifică faptul că vi se conferă din partea protectorului vostru în acest secol puteri extraordinare asupra naturii în general şi a semenilor dumneavoastră. Pe de altă parte, mai certifică obligaţia pe care v—o asumaţi, ca până la sfârşitul fiecărui an să lichidaţi zece specii de animale, direct sau indirect, fie că e vorba de fluturi, peşti sau mamifere, în plus să otrăviţi cinci râuri sau de cinci ori acelaşi râu. În plus să faceţi să dispară cel puţin zece mii de copaci şi aşa mai departe, până la ultimele puncte: să aduceţi pe lume cel puţin o nouă molimă, datorită căreia să dea ortul popii fie oamenii, fie animalele, sau cu toţii laolaltă şi, în cele din urmă, să manipulaţi clima în aşa fel, încât anotimpurile să se încurce între ele şi să producă ori perioade de secetă, ori inundaţii. În anul care a trecut, dumneavoastră nu aţi realizat decât 50% din aceste sarcini, ceea ce Şeful meu consideră o eroare absolut regretabilă. Aş putea spune că este de—a dreptul indignat. Ştiţi foarte bine ce înseamnă asta în cazul Excelenţei Sale. Voiaţi să spuneţi ceva?

Erezinus, care încercase de mai multe ori să—şi întrerupă vizitatorul, izbucni:

—Dar anul trecut nici n—a trecut încă, *Dioxinuţule*, abia e seara de Revelion. Mai am timp berechet până la miezul nopţii.

Domnul Ascaride îl fixă cu o privire lipsită de gene.

—Fără îndoială, dar credeţi... — se uită la ceas — că veţi putea recupera în aceste câteva ore totul, domnul meu? Chiar aşa?

—Fireşte! *hămăi* răguşit Erezinus.

Dar imediat după aceea îşi lăsă capul în jos şi murmură cu jumătate de glas:

—Nu, imposibil.

Vizitatorul se ridică şi se apropie de un perete, aproape de şemineu, unde atârnau înrămate îngrijit toate diplomele şi titlurile Consilierului secret pentru treburi vrăjitoreşti. Ca majoritatea celor de rangul lui, Erezinus punea mare preţ pe asemenea titluri. Pe un document scria, de pildă, „M.A.A.N." (Membru al Academiei de Arte Negre), pe altul „Dr.h.c." (*Doctor honoris causa*), pe al treilea „Doc.I.a." (Dr. Docent de Infamie aplicată) şi pe un altul „M.N." (Membru al Nopţii blocurilor de stâncă) şi aşa mai departe.

—Aşadar, ascultaţi—mă, spuse Erezinus, să fim rezonabili. Nu e vorba de reaua mea voinţă, de aşa ceva nu duc lipsă, credeţi—mă.

—Serios? întrebă Ascaride. Magicianul îşi şterse cu batista chelia de sudoare.

—Am să recuperez totul cât pot de repede. Excelenţa Sa să nu—şi facă griji în ce mă priveşte. Vă rog să—I spuneţi asta.

—Să recuperaţi? întrebă domnul Ascaride.

—Ah, fir—ar să fie de treabă, strigă Erezinus, au intervenit împrejurări care m—au împiedicat să—mi

îndeplinesc angajamentele. O mică amânare şi totul se va rezolva.
—Împrejurări? repetă domnul Ascaride, în timp ce continua să studieze fără prea mult interes documentele. Ce fel de împrejurări?

Magicianul veni foarte aproape de el şi se apucă să—i vorbească *gambetei* negre, care însă îşi păstra ştaiful.
—Presupun că v—aţi convins personal de tot ce am realizat în ultimii ani. Mi—am depăşit cu mult îndatoririle contractuale.

Domnul Ascaride se întoarse şi—şi fixă privirea sticloasă pe chipul lui Erezinus.
—Hai să zicem că ar fi fost suficient — aşa, să ne aflăm în treabă.

De frică, bietul Consilier secret pentru treburi vrăjitoreşti deveni tot mai vorbăreţ, până când începu să se dea singur de gol.
—Nu poţi aşa, pe nepusă masă, să duci un război exterminator, fără ca inamicul să nu se prindă mai devreme sau mai târziu. Tocmai din cauza realizărilor mele speciale, natura începe acum să—şi ia măsuri de precauţie. Se pregăteşte să riposteze — atâta doar că deocamdată nu ştie împotriva cui. Primii care au început să devină rebeli au fost, fireşte, spiritele elementare, gnomii, liliputanii, ondinele şi elfii — ăştia sunt şi cei mai vicleni. M—a costat un efort imens şi mi—a luat mult timp să—i prind şi să—i fac inofensivi pe toţi cei care aflaseră câte ceva despre noi şi puteau să ne zădărnicească planurile. Din păcate, nu—i putem extermina, fiindcă sunt nemuritori, dar aş putea să—i închid şi, prin farmecele mele, să—i fac să nu mai mişte. De altfel, acolo afară, pe coridor, se află o colecţie ce merită a fi văzută, dacă doriţi să vă convingeţi, domnule Larvă...
—Ascaride, spuse vizitatorul, fără să răspundă invitaţiei.
—Cum? A, da — domnul Ascaride, fireşte. Vă rog să mă scuzaţi.

Magicianul scoase un scurt hohotit nervos.
—Celelalte spirite elementare au intrat în panică şi s—au ascuns în cotloanele cele mai îndepărtate ale lumii. Aşa că de ăia am scăpat. Dar între timp au început să intre şi animalele la bănuieli. Au convocat un Consiliu Suprem care a decis să trimită emisari în toate punctele cardinale ca să afle cauza răului. Şi, din păcate, am şi eu un astfel de spion în casă, de aproximativ un an. E vorba de un motan. Noroc că nu e chiar deşteptul deştepţilor. Acum doarme, dacă vreţi să—l vedeţi. De altfel doarme foarte mult — şi nu doar c—ar fi somnoros din fire.

Magicianul rânji.
—Am avut eu grijă să nu observe care e adevărata mea ocupaţie. Nici nu bănuieşte, că ştiu, de ce e aici. L—am hrănit bine, l—am giugiulit cât am putut, să creadă că sunt un prieten al animalelor. Mă divinizează micuţul cap—sec. Dar dumneavoastră veţi înţelege, stimate domnule Larvă...
—Ascaride! spuse celălalt, de data asta destul de tăios.

Chipul lui veştejit, luminat doar de flăcările neastâmpărate ale focului din şemineu, exprima acum un vădit disconfort.

Magicianul se dădu bătut formal.
—Iertare, iertare, zise lovindu—şi fruntea cu palma, sunt un pic distrat din cauza stresului. Mi—a cam pus nervii la încercare, pe de—o parte gândul la îndeplinirea obligaţiilor contractuale şi, pe de altă parte, să—l păcălesc permanent pe spionul din propria mea casă. Chiar dacă e naivitatea întruchipată, are totuşi ochi şi urechi bune — ca toate pisicile. Am fost nevoit să lucrez în condiţii extrem de complicate, după cum veţi putea constata. Mai ales că am pierdut, din păcate, mult timp, stimate domn, ca să...
—Regretabil, îl întrerupse domnul Ascaride. Într—adevăr foarte regretabil. Dar asta e problema dumneavoastră, stimabile. În contract asemenea încurcături personale nu schimbă nimic. Sau văd eu greşit situaţia?

Erezinus făcu o grimasă spăşită.
—Credeţi—mă, i—aş fi aplicat demult motanului ăsta blestemat o vivisecţie, l—aş fi pus de viu la frigare sau l—aş fi trimis cu piciorul tocmai pe Lună, dar una ca asta ar fi alarmat cu siguranţă Consiliul Suprem al Animalelor. Acolo se ştie doar că se află la mine. Şi cu animalele o scoţi mai greu la capăt decât cu gnomii sau cu alte arătări de felul ăsta — ori chiar cu oamenii. Cu oamenii aproape că n—ai probleme, dar aţi încercat vreodată să hipnotizaţi o lăcustă sau un porc mistreţ? Nu—i nimic de făcut! Toate animalele din lume, cele mai mari şi cele mai mici, s—ar uni şi s—ar năpusti peste noi — atunci n—ar mai ajuta nicio vrăjitorie. De—aceea se recomandă cea mai mare prudenţă! Explicaţi—i asta, vă

rog, Excelenţei Sale Preşedintele Infernului, preavenerabilul dumneavoastră Şef.

Domnul Ascaride îşi luă servieta de pe fotoliu și i se adresă din nou magicianului.

—Aşa ceva nu intră în domeniul atribuţiilor mele, să transmit explicaţii.

—Ce vreţi să spuneţi? strigă Erezinus. Excelenţa Sa trebuie să ţină cont de asta. Doar e în interesul Său. Eu nu pot să vrăjesc pe nimeni. Vreau să spun că, de fapt pot, dar toate au o limită, mai ales una temporală, chiar şi pentru mine. Şi de ce graba asta infernală? Lumea se sfârşeşte oricum, ne îndreptăm cu paşi repezi într—acolo, unu sau doi ani mai devreme sau mai târziu tot nu contează!

—Vreau să spun, reluă domnul Ascaride prima întrebare a lui Erezinus cu o politeţe glacială, că v—am prevenit. Fix la miezul nopţii, la graniţa dintre ani, am să mă întorc aici. Asta e misiunea mea. Dacă până atunci nu veţi fi îndeplinit obligaţiile de a comite ticăloşiile prevăzute în contract...

—Atunci ce?

—Atunci, spuse domnul Ascaride, dumneavoastră, domnule Consilier magician, veţi fi sechestrat, din cauza nerespectării funcţiei deţinute. Vă urez o noapte de Revelion cât mai plăcută!

—Aşteptaţi o clipă! strigă Erezinus. Doar o vorbă! Vă rog, domnule Larvă — iar — domnule Ascaride...

Dar vizitatorul dispăruse. Magicianul se prăbuşi în fotoliu, îşi scoase ochelarii cu lentile groase şi—şi lovi palmele între ele. Dacă cei care practică magia neagră ar putea să plângă, atunci ar fi făcut—o cu siguranţă acum. Dar din ochii săi nu ieşiră decât nişte grăuncioare uscate de sare.

—Şi acum ce fac? mârâi el, pe toate relele şi belelele lumii, ce mă fac acum?

4.CINCI ŞI DOUĂZECI ŞI TREI DE MINUTE

Cântăreţ de muzică de cameră maurizio di mauro

Fie bună ori rea, magia nu este, orice s—ar spune, o treabă uşoară. Cei mai mulţi amatori îşi închipuie că e de ajuns să rosteşti o formulă Hocus—Pocus, cât mai abracadabrantă, însoţită eventual, în mod excepţional, şi de o baghetă magică, pe care s—o agiţi ca un şef de orchestră şi metamorfoza sau apariţia sau orice altceva s—a şi produs.

Din păcate, lucrurile nu stau chiar aşa. În realitate, fiecare gen de magie este teribil de complicat; pentru asta îţi trebuie cunoştinţe uriaşe, o groază de accesorii, materiale greu de procurat, de cele mai multe ori, şi o pregătire ce poate dura zile, uneori chiar luni în şir. La aceasta se mai adaugă şi pericolul pe care îl presupune îndeletnicirea respectivă, fiindcă până şi cea mai mică greşeală poate avea urmări imprevizibile.

Beelzebub Erezinus se vântura în halat prin odăile şi coridoarele casei sale în căutarea unei soluţii salvatoare. Deşi ştia singur prea bine că orice ar fi încercat era prea târziu. Suspina şi ofta ca un duh chinuit, murmurând interminabil discuţii purtate cu el însuşi. Paşii lui răsunau în tăcerea casei. Contractul nu şi—l mai putea respecta; acum nu—l mai preocupa decât să—şi apere pielea, să se ascundă, indiferent cum şi unde, de executorul judiciar, un adevărat emisar al iadului.

Fireşte, ar fi putut să se transforme într—un şobolan sau într—un om de zăpadă inofensiv — sau într—un câmp de trepidaţii electromagnetice (riscând astfel să fie văzut, ce—i drept, pe toate ecranele de televiziune ale oraşului ca o imagine cu paraziţi), dar era absolut sigur că emisarul Excelenţei Sale Satanice nu putea fi păcălit cu fleacuri dintr—astea. L—ar fi recunoscut în orice chip pe care şi l—ar fi luat.

La fel de lipsit de perspectivă era şi să încerce să zboare undeva departe, în deşertul Sahara, la Polul Nord sau pe temerarele culmi ale Tibetului, căci distanţele în spaţiu terestru nu jucau niciun rol în viziunea acestui vizitator. Pentru o clipă, magicianul se gândi chiar să se ascundă în Munster, marea catedrală a oraşului, în spatele altarului sau sus în turn, dar renunţă la ideea asta imediat, fiindcă nu avea nicio certitudine că oficialităţile infernului ar mai întâmpina în ziua de azi vreo dificultate ca să intre sau să iasă după pofta inimii din asemenea locuri.

Erezinus se agita încoace şi încolo prin biblioteca în care stăteau şiruri suprapuse de cărţulii groase din vremuri imemoriale, alături de lexicoane şi enciclopedii noi—nouţe. Cercetă în goană titlurile de pe cotoarele din piele ale cărţilor *înlăturarea conştiinţei — un curs pentru avansaţi,* iată, sau *îndrumar pentru otrăvirea fântânilor* sau *Lexicon enciclopedic de blesteme şi vrăjitorii,* dar nimic care să—i fi putut folosi în situaţia lui disperată.

Se vânzoli mai departe de la o încăpere la alta.

Vila „Coşmarul" era o ladă uriaşă, întunecată. Pe dinafară plină de turnuleţe strâmbate de vânt şi de

balconaşe, pe dinăuntru numai odăi cu puzderie de cotloane, ganguri încurcate, scări care se clătinau şi bolţi înţesate cu plase de păianjeni — exact cum ţi—ai putea închipui o casă de făcut vrăji veritabilă. Erezinus însuşi proiectase, pe vremuri, planurile acestei construcţii, deoarece, din punct de vedere arhitectural, gustul lui era foarte conservator, în momentele lui bune obişnuia să—şi numească vila „micuţul meu cămin". Dar în clipa asta era departe de asemenea drăgălăşenii.

Acum se afla într—un coridor lung şi întunecat. Pe poliţe înalte, lipite de pereţi, se aflau sute şi mii de borcane mari. Era chiar colecţia pe care voise să i—o arate domnului Ascaride. O numea propriul său „Muzeu de Ştiinţe ale Naturii". În fiecare borcan era încarcerat un mititel duh elementar. Găseai acolo toate soiurile de pitici. Spiriduşi, *cobolzi*, elfi din familia florilor, cărora li se adăugau ondine şi sirene mititele cu cozi de peşte în toate culorile, căluţi—de—mare şi silfide, până şi câteva duhuri ale focului, numite şi salamandre, care stătuseră ascunse în şemineul lui Erezinus. Toate recipientele erau etichetate cu cea mai mare grijă şi cu denumirea exactă a conţinutului, precum şi data la care exemplarul fusese capturat. Fiinţele acelea stăteau nemişcate în carcerele lor, întrucât magicianul le conservase acolo într—o stare de hipnoză de lungă durată. Obişnuia să le trezească doar când şi când ca să—şi verifice pe ele îngrozitoarele experimente.

În plus, printre exemplarele enumerate se mai afla şi un mic monstru extrem de hidos, un aşa—numit Roade—Cărţi, în limbaj popular şi Deştept—Nevoie Mare sau Pigmeu de Corint. Aceste duhuri mici îşi duc existenţa rozând cărţile pe unde apucă. Până acum nu s—a cercetat încă temeinic care e rostul existenţei acestor fiinţe şi magicianul îşi propusese să dezlege enigma numai printr—o îndelungată observaţie. De la început fusese convins că acest domeniu ar putea fi explorat într—un fel anume şi pentru scopurile lui. Doar din obişnuinţă bătea în treacăt cu degetul când şi când în sticla vreunui borcan. Nicăieri nu se mişca nimic.

În cele din urmă dădu de o nişă micuţă pe a cărei uşă se putea citi:

CÂNTĂREŢ DE MUZICĂ DE CAMERĂ MAURIZIO DI MAURO

Mica încăpere era mobilată cu toate obiectele de lux pe care şi le—ar putea dori o pisică răsfăţată. Aici se găseau mai multe mobile tapisate ca să—şi poată ascuţi ghearele; peste tot dădeai peste gheme de lână şi alte jucării; pe o măsuţă joasă era o farfurie cu frişcă şi altele cu diferite bucăţele apetisante; exista acolo chiar şi o oglindă de înălţimea unei pisici, în faţa căreia puteai să te speli, ba să te şi admiri singur şi, ca un corolar al tuturor acestora, un coşuleţ în forma unui pat cu baldachin plin cu perne albastre de catifea şi cu perdeluţe.

În acest pătuţ dormea încovrigat un pisoi mic şi gras. Cuvântul gras s—ar putea să nu fie tocmai potrivit, în realitate era rotofei. Şi, fiindcă blana îi era în trei culori — ruginiu, negru şi alb —, arăta mai curând ca o pernă de canapea bălţată caraghios şi îndesată până la refuz. Mai avea şi patru picioruşe cam scurte, ce—i drept, şi o coadă prăpădită.

Când Maurizio a sosit aici, acum un an şi ceva, la însărcinarea secretă a Consiliului Suprem al Animalelor, era bolnav şi năpârlit şi atât de sfrijit, încât îi puteai număra coastele. Pe magician l—a dus la început cu vorba că ar fi nimerit acolo din întâmplare, ceea ce l—a făcut să se creadă foarte viclean. Dar când a observat mai târziu că, în loc să fie izgonit, era răsfăţat peste poate, şi—a uitat foarte repede misiunea. Curând s—a pomenit complet cucerit de omul acela. Oricum el era destul de uşor de sedus — mai ales cu mângâieri şi complimente care corespundeau imaginii lui despre un stil de viaţă elegant.

„Noi, cei din înalta societate, aşa îi explicase adesea magicianului, noi ştim ce e esenţial. Până şi în cea mai neagră mizerie ţinem la rangul nostru."

Astea erau câteva dintre cuvintele lui preferate, deşi el singur nu le cunoştea prea bine înţelesul.

Şi, câteva săptămâni mai târziu, i—a povestit vrăjitorului următoarele:

—Poate la început m—aţi confundat cu o pisică vagaboandă pe care nici n—o observi. Nu vă iau asta în nume de rău. De unde să fi ştiut că în realitate mă trag dintr—un neam străvechi de cavaleri medievali? În familia di Mauro au existat şi mulţi cântăreţi celebri. Poate n—o să vă vină să credeţi, deoarece vocea mea e acum uşor alterată, dacă mă pot exprima aşa — într—adevăr, vocea—i suna mai degrabă a broască decât a motan —, dar şi eu am fost pe vremuri un *Minnesanger* renumit şi am înmuiat cu cântecele mele de dragoste cele mai mândre inimi.

Străbunii mei sunt, de fapt, originari din Neapole, de unde provin, după cum se ştie, toţi cântăreţii cu

adevărat mari. Inscripţia de pe blazonul nostru era „Frumuseţe şi îndrăzneală" şi toţi cei din stirpea mea i—au slujit cu credinţă uneia sau alteia dintre ele. Dar pe urmă m—am îmbolnăvit. Aproape toate pisicile din regiunea în care trăiam s—au îmbolnăvit brusc. În orice caz, în special cele care mâncaseră peşte. Iar pisicile aristocrate mănâncă mai ales peşte. Dar peştii erau otrăviţi, fiindcă râul din care proveneau era otrăvit. Aşa mi—am pierdut vocea minunată. Ceilalţi au murit aproape toţi. Întreaga mea familie se află acum în cer la Marele Motan.

Erezinus se arătă foarte tulburat de întâmplarea aceea, deşi ştia foarte bine cum fusese otrăvit râul. L—a compătimit pe Maurizio din toată inima, numindu—l chiar „erou tragic", ceea ce îi plăcuse cel mai mult motănelului.

—Dacă vrei şi ai încredere în mine, fuseseră cuvintele rostite de magician, am să te îngrijesc ca să te însănătoşeşti şi am să—ţi redau glasul. Am să găsesc o doctorie potrivită pentru tine. Dar tu trebuie să ai răbdare, e nevoie de timp. Şi, mai ales, trebuie să faci tot ce—ţi spun. Ne—am înţeles?

Lui Maurizio i s—a părut totul normal. Din acea zi nu l—a mai numit pe Erezinus decât „Iubite maestro". Abia de se mai gândea la însărcinarea primită de la Consiliul Suprem al Animalelor.

Fireşte că nu bănuia că Beelzebub Erezinus, cu ajutorul oglinzii negre şi al altor mijloace de informare magică, ştia demult exact pentru ce îi fusese trimis motanul în casă. Şi Consilierul magician pentru treburi vrăjitoreşti hotărâse imediat să exploateze micile slăbiciuni ale lui Maurizio ca să—l facă în felul ăsta inofensiv, fiind convins că n—avea să—i stârnească suspiciuni. Micuţul motan se simțea în al nouălea cer. Mânca şi dormea şi dormea și mânca şi se făcea tot mai gras şi tot mai trândav și între timp devenise până şi prea leneş ca să mai prindă şoareci.

Și totuşi, nimeni nu e în stare săptămâni şi luni în şir să doarmă neîntrerupt, nici măcar un motan. Așa că şi Maurizio se mai ridica, din când în când, pe scurtele lui picioare şi, cu burtica lui, care între timp ajunsese să atingă podeaua, se mai mişca prin casă. Erezinus trebuia să se ferească permanent ca nu cumva să fie surprins când făcea vreuna din vrăjile lui ticăloase. Şi tocmai asta îl adusese în situația disperată în care se afla acum.

Iată—l, aşadar, stând în faţa pătuţului cu baldachin şi privind, animat de—o dorinţă ucigaşă, mingea de blană bălţată care respira încolăcită pe perna de catifea.

—Bastard de mâţă blestemat, şopti el, şi totu—i din cauza ta!

Motănelul începu să toarcă în somn.

—Dacă tot sunt pierdut, mormăi Erezinus, atunci vreau măcar să—mi satisfac plăcerea de a—ţi suci gâtul.

Îşi întinse degetele lungi şi noduroase spre ceafa lui Maurizio care, fără să se trezească, se întoarse pe spate, își întinse cele patru lăbuţe, oferindu—şi beregata cu cea mai mare plăcere.

Magicianul se retrase brusc.

—Nu, spuse el încet, tot nu—mi e de niciun folos şi oricum — pentru asta mai e timp destul.

5.CINCI ŞI TREIZECI DE MINUTE

Ultima mea dorinţă

Puţin mai târziu, magicianul stătea din nou în laborator, la masă, şi scria la lumina unei lămpi.

Luase hotărârea să—şi facă testamentul.

În scrisul lui de mână, întortocheat şi plin de înflorituri, pe pagină se puteau citi următoarele:

Ultima mea dorinţă

În deplinătatea facultăţilor mele mintale decid eu, Beelzebub Erezinus, Consilier magician secret, Profesor, Doctor şi aşa mai departe... azi în vârstă de una sută optzeci şi şapte de ani, o lună şi două săptămâni...

Se întrerupsese şi—şi rodea stiloul încărcat cu acid cianhidric în loc de cerneală.

—Cu adevărat o vârstă frumoasă, mormăi el, dar pentru unul ca mine, încă destul de tânăr — oricum mult prea tânăr pentru a—mi începe deja călătoria spre iad.

Mătuşa lui, de pildă, vrăjitoarea, număra aproape trei sute de primăveri, dar din punct de vedere profesional era încă foarte activă.

Tresări deodată, după ce motănelul sări brusc pe masa lui. Căscă, arcuindu—şi graţios limba, se întinse cât putu în faţă şi în spate şi strănută de câteva ori din toţi bojocii.

—Valeu! miorlăi el. Ce pute aici aşa de groaznic? Se aşeză în mijlocul testamentului şi începu să se spele.

—Domnul cântăreţ de muzică de cameră a dormit bine? întrebă magicianul iritat şi—l dădu cu un gest, nu tocmai delicat, la o parte.

—Nu ştiu, răspunse Maurizio văicărindu—se, sunt tot timpul îngrozitor de obosit. Şi nu—mi explic de ce. Cine a fost între timp pe—aici?

—Nimeni, mormăi magicianul pe un ton neprietenos, fă bine, rogu—te, şi nu mă deranja acum. Trebuie să lucrez. E ceva foarte urgent.

Maurizio adulmeca prin aer.

—Dar miroase aşa de ciudat. A fost cineva străin aici.

—Prostii! spuse Erezinus. Astea—s aiurelile tale. Şi acum gata. Linişte!

Motanul începu să—şi spele faţa cu labele, dar se întrerupse brusc şi—l privi pe magician cu ochii mari.

—Dar ce s—a întâmplat, dragă Maestro? Arătaţi îngrozitor de deprimat.

Erezinus dădu din mână nervos.

—Nu s—a întâmplat nimic. Şi acum lasă—mă odată în pace, ai înţeles?

Dar Maurizio nici gând să asculte.

Dimpotrivă, se aşeză din nou pe testament, îşi frecă obrăjorul de mâna magicianului şi toarse uşor.

—Cred că—mi dau seama de ce sunteţi trist, Maestro. Azi, de Revelion, când toată lumea petrece, dumneavoastră staţi aici singur—singurel, părăsit de toţi. Mi se rupe inima când vă văd aşa.

—Eu nu sunt toată lumea, mormăi magicianul.

—Asta aşa—i, încuviinţă motănaşul. Dumneavoastră sunteţi un geniu şi un mare binefăcător al oamenilor şi animalelor. Iar cei cu adevărat mari sunt totdeauna singuri. Ştiu asta prea bine. Dar n—aţi vrea totuşi să faceţi o excepţie şi să ieşiţi puţin săvă distraţi? Cu siguranţă că vă va face bine.

—O idee curat motănească, răspunse magicianul, tot mai iritat. Nu—mi place societatea veselă.

—Dar, Maestro, continuă Maurizio cu şi mai mult zel, nu se spune că bucuria împărtăşită face cât două bucurii?

Erezinus lovi cu pumnul în masă.

—S—a demonstrat ştiinţific, spuse el, că partea e totdeauna mai puţin decât întregul. Eu nu împart cu nimeni, asta să—ţi intre bine în cap!

—Bine, bine, răspunse motanul speriat. Şi continuă pe un ton şăgalnic:

—În fond, mă aveţi pe mine.

—Da, ţipă la el magicianul, numai tu îmi mai lipseai.

—Chiar aşa? întrebă Maurizio încântat. V—am lipsit?

Erezinus abia ţinându—se să nu—şi iasă din fire:

—Pleacă de—aici, să nu te mai văd! Du—te în odaia ta! Trebuie să reflectez. Am necazuri.

—Aş putea să vă fiu de ajutor în vreun fel, dragă Maestro? îl întrebă motănelul, gata să—i sară—n ajutor.

Magicianul oftă şi—l privi cu alţi ochi.

—Dacă ţii neapărat, oftă din nou, din partea mea n—ai decât să amesteci esenţa numărul 92 — e acolo, în oala aia, pe focul din şemineu. Dar fii atent, să nu te ia din nou somnul, că poţi s—o păţeşti.

Maurizio sări de pe masă, merse ţopăind pe picioarele lui scurte până la şemineu şi apucă grijuliu, cu labele din faţă, beţişorul de cristal.

—Cu siguranţă e un leac foarte important, îşi dădu cu părerea, în timp ce amesteca prudent. Nu cumva e remediul pentru vocea mea, pe care îl testaţi de atâta vreme?

—Nu vrei să—ţi ţii odată gura? îl repezi magicianul.

—Ba da, Maestro, răspunse Maurizio supus.

Multă vreme a fost linişte, numai şuieratul viscolului se mai auzea dând ocol casei.

6.CINCI ŞI PATRUZECI ŞI CINCI DE MINUTE

Vă spionez...

—Maestro, şoapta motănelului se făcu, în cele din urmă, auzită din nou. Maestro, am ceva pe inimă.

Deoarece Erezinus nu răspunse, ci îşi sprijinea doar capul în palmă cu o mină complet epuizată, motănelul deveni mai sonor.

—Trebuie să vă mărturisesc ceva ce mă apasă de multă vreme pe conştiinţă.

—Conştiinţă... Erezinus strâmbă din nas, ia te uită, până şi motanii au aşa ceva.

—Oho, ba chiar în exces, îl asigură Maurizio foarte serios, poate nu toţi, dar eu în orice caz. Doar mă trag din aristocraţia vechilor cavaleri.

Magicianul se sprijini de spătar şi închise ochii cu o mină îndurerată.

—Iată cum stau lucrurile, explică Maurizio bâlbâindu—se, eu nu sunt cel ce par a fi.

—Şi tu cine crezi c—ar putea să fie aşa, răspunse Erezinus echivoc.

Motanul continuă să amestece. Fixa spuma neagră care se formase deasupra.

—În tot acest timp, de când sunt aici, v—am tăinuit ceva, Maestro. Şi pentru asta mă ruşinez acum îngrozitor. De—aceea m—am hotărât să vă mărturisesc totul azi, în această seară.

Magicianul deschise ochii şi—l măsură pe Maurizio prin lentilele lui groase. Îşi strâmbă buzele batjocoritor, dar motănelul nu observă acest amănunt.

—Dumneavoastră ştiţi mai bine decât oricine, Maestro, că pretutindeni în lume se petrece un lucru rău. Tot mai multe fiinţe se îmbolnăvesc, tot mai mulţi copaci mor, tot mai multe ape sunt otrăvite. De aceea noi, animalele, am convocat cu ceva timp în urmă o adunare mare, fireşte secretă, la care s—a luat hotărârea să se descopere cine sau ce prilejuieşte toată această nenorocire. În consecinţă, Consiliul nostru Suprem a trimis pretutindeni agenţi secreţi care să observe ce se întâmplă de fapt. Şi aşa am venit la dumneavoastră, dragă Maestro — ca să vă spionez.

Făcu o pauză şi—l privi pe magician cu ochii mari ce luminau intens.

—Credeţi—mă, continuă, mi—a venit foarte greu, Maestro, fiindcă această îndeletnicire nu corespunde convingerilor mele nobile. Am făcut—o fiindcă trebuia s—o fac. Era datoria mea faţă de celelalte animale.

Făcu din nou o pauză şi adăugă apoi ceva abia şoptit:

—V—aţi supărat acum foarte rău pe mine?

—Nu uita să amesteci! spuse magicianul, care, în ciuda dispoziţiei sale sumbre, cu greu putu să—şi stăpânească un hăhăit.

—O să mă puteţi ierta, Maestro?

—Bine, bine, să lăsăm asta, Maurizio, te iert. Am şters totul cu buretele!

—Oh, răsuflă motănelul uşurat, ce inimă nobilă! De acum voi fi din nou sănătos şi complet odihnit, am

să mă abat până la Consiliul Suprem al animalelor şi am să raportez ce suflet de om aveţi. Vă promit asta solemn, cu ocazia Anului Nou.

Această ultimă promisiune îl făcu pe magician să recadă brusc în dispoziţia lui mizerabilă.

—Termină cu prostiile astea sentimentale! lăsă să—i scape vorba răguşită. Mă calci pe nervi, pur şi simplu.

Maurizio tăcu uluit. Nu putea să—şi explice cu niciun chip brusca ostilitate a maestrului său.

În acel moment ciocăni cineva.

7.CINCI ȘI CINCIZECI DE MINUTE

Nu sunt aici...

Magicianul luă o poziţie de drepţi.

Cineva bătu pentru a doua oară la uşă, tare şi hotărât.

Maurizio încetase să amestece şi îl făcu atent pe magician:

—M i se pare, Maestro, că a bătut.

—Sst! şuieră Erezinus. Linişte!

Vântul zgâlţâia obloanele.

—Nu încă! rosti scrâşnit Erezinus. Pe toate chimicăriile din lume, asta nu e drept!

Bătu şi a treia oară, de data asta destul de insistent.

Magicianul îşi acoperi urechile cu cele două mâini.

—Să mă lase în pace. Nu sunt aici.

Bătăile în uşă deveniră adevărate lovituri de ciocan şi prin şuieratul viscolului de afară se auzea, nu tocmai clar, o voce croncănitoare, care suna destul de mânioasă.

—Maurizio, murmură magicianul, motănelul meu drag, nu vrei să fii atât de amabil să deschizi şi să spui că am plecat complet inopinat? Spune simplu, că am plecat la bătrâna mea *Tante* Tyrannja Vamperl să petrecem împreună Revelionul.

—Dar, Maestro, spuse motanul uimit, asta ar fi o minciună sfruntată. Chiar îmi cereţi mie una ca asta?

Magicianul îşi ridică ochii la cer şi pufni exasperat.

—Îţi dai seama că nu pot să spun singur una ca asta.

—Bine, Maestro, bine. Ce nu fac eu pentru dumneavoastră.

Maurizio merse ţopăind până la uşă, târî, forţându—se din toate puterile, un scăunel până sub clanţă, se urcă pe el, învârti cheia uriaşă, până ce închizătoarea sări din broască şi el se agăţă de clanţă. O rafală puternică de vânt smulse uşa din ţâţâni şi dădu buzna prin toate încăperile, împrăştiind de—a valma hârtiile din laborator şi culcând la orizontală flăcările verzi din şemineu.

Dar la uşă nu era nimeni.

8.ORA ŞASE
O armă distrugătoare

Motanul făcu prudent câţiva paşi în faţa uşii, privi în toate părţile prin întuneric, veni din nou în casă şi îşi scutură zăpada de pe blană.
—Nimic, spuse el, cred că ne—am înşelat. Unde sunteţi, Maestro?
Erezmus apăru din spatele fotoliului.
—Serios, nimeni? întrebă el.
—Absolut, îl încredinţa Maurizio. Vrăjitorul se repezi până—n hol, trânti uşa cu zgomot şi încuie de mai multe ori. Pe urmă reveni în cameră, se trânti în fotoliu şi începu să se vaite:
—Nu mai au răbdare. Vor să mă facă să—mi pierd minţile de tot.
—Cine? întrebă Maurizio surprins.
Și iată, bătăile în uşă se auziră din nou, de astă dată loveau ca turbate. Faţa lui Erezinus se schimonosi într—o grimasă ce exprima frică şi furie în acelaşi timp.
—Cu mine nu! lăsă să—i scape. Nu, cu mine nu! Lasă că mai vedem noi!
Se strecură în hol, micuţul motan se grăbi după el.
Magicianul purta la mâna stângă un inel cu un rubin mare. Fireşte, era o piatră magică; avea proprietatea să absoarbă lumină într—o cantitate inimaginabilă şi s—o înmagazineze în substanţa lui. Când era încărcat la maximum, devenea o armă distrugătoare.
Erezinus ridică încet mâna, închise un ochi, ţinti — o rază laser roşie, subţire ca aţa, ţiui străbătând coridorul şi lăsă în urma ei în uşa masivă a casei un orificiu cât un vârf de ac fumegând. Vrăjitorul mai ţinti şi a doua oară, şi a treia, şi încă şi încă, până ce plăcile masive din lemn deveniră o sită şi energia inelului se consumă.
—Aşa, asta a fost, spuse el şi trase adânc aer în piept, acum avem linişte.
Se duse din nou în laborator şi se aşeză la masă ca să continue ce începuse.
—Dar, Maestro, bâigui motănelul complet îngrozit, dacă l—aţi nimerit pe vreunul de—afară...?
—Atunci a primit ce trebuie, mormări Erezinus. Ce—l mâna să tot stea pe la uşa mea?
—Dar nici nu ştiţi cine era! Poate—o fi fost vreun prieten de—al dumneavoastră.
—Eu n—am prieteni.
—Sau cineva care are nevoie de ajutorul dumneavoastră.
Magicianul scoase un fel de hohot de râs lipsit de bucurie.
—Tu nu cunoşti lumea, micuţule. Cine împuşcă primul împuşcă cel mai bine. Să ţii minte asta.
Și iată că bătăile se auziră din nou.

9.ȘASE ȘI CINCI MINUTE
Un corb bătrân, greu încercat de viaţă

Erezinus îşi frământa maxilarele, fără să scoată o vorbă.
—Fereastra! strigă Maurizio. Cred, Maestro, că e la fereastră.
Sări pe pervaz, deschise un geam şi privi prin crăpătura îngustă afară.
—Acolo e cineva, murmură el, pare—a fi o pasăre, un fel de corb, aşa cred.
Erezinus tot nu spunea nimic, îşi ridică doar mâinile în aer ca şi când s—ar fi apărat de ceva.
—Poate e vorba de o urgenţă, îşi dădu cu părerea micuţul motan. Şi, fără să aştepte încuviinţarea magicianului, deschise larg fereastra.

Odată cu un val de zăpadă, în laborator se năpusti şi o pasăre. Arăta atât de jumulită, de parcă ar fi fost mai degrabă un cartof diform în care cineva ar fi înfipt la nimereală câteva pene negre. Ateriza în mijlocul duşumelei, alunecă un pic pe picioarele ei subţiri, apoi se opri, îşi aranja penele jalnice şi—şi deschise ciocul impresionant.
—Vai! Vai! Vai! croncăni corbul cât putu de tare. Dar ştiu că vă trebuie timp, nu glumă, până deschideţi. Poţi să şi mori... Ba mai şi trageţi în nenorocitul ăla de la uşă. Poftim dovada, ultima pană din coada mea s—a dus şi ea pe apa sâmbetei. Ce comportament e ăsta? Pe ce lume ne aflăm?

Atunci abia îşi dădu seama că acolo era un motan, care—l privea cu ochi mari şi scăpărători ca jarul aprins. Îşi trase capul între aripi, părând în felul ăsta cam cocoşat şi nu mai croncăni decât foarte slab:
—Valeu, un mâncător de păsări! Asta—mi lipsea! Trebuie să zic şi sărut mâna, parcă văd c—o să se sfârșească prost.

Maurizio, care în scurta lui viaţă nu prinsese nici măcar o pasăre — cu atât mai puţin una atât de mare şi de ciudată —, la început n—a înţeles că era vorba chiar despre el.
—*Hallo!* miorlăi el plin de respect. Bine ai venit, străine!

Magicianul fixă acel straniu animal cu pene, în continuare, fără să scoată o vorbă, ros de bănuieli.

Corbul se simţea din ce în ce mai puţin în largul lui. Ţinând capul într—o parte, se uita când la motan, când la magician şi cârâi, în sfârşit:
—Dacă n—aveţi nimic împotrivă, Domniile Voastre, aş fi de părere ca unul dintre dumneavoastră să închidă geamul, că tot nu mai vine nimeni după mine, dar trage... şi eu am şi—aşa la aripa stângă un *romantism* sau cum i—o fi spunând.

Motanul închise geamul, sări de pe pervaz şi începu să se învârtă într—un cerc mare în jurul asediatorului. Voia doar să se lămurească dacă acelui corb îi lipsea ceva, dar ăla părea să interpreteze altfel interesul lui Maurizio.

Erezinus îşi găsi în sfârşit din nou glasul.
—Maurizio, porunci el, întreabă—l pe acest păsăroi bun de prins în laţ cine e şi ce caută aici.

—Bunul meu Maestro ar dori să ştie, spuse motanul, pe un ton cât mai politicos, care ţi—e numele şi ce doreşti de fapt.

Zicând acestea, cercurile lui deveneau tot mai strânse.

Pasărea întorcea capul concomitent cu rotirile motanului şi nu—l pierdea pe Maurizio nicio clipă din ochi.

—Transmite—i lui Maestro al tău salutări din partea mea — şi—i făcu motanului cu ochiul, vizibil disperat —, iar prea estimatul meu nume e Jakob Krakel sunt, ca să zic aşa, zburătorul bun la toate al celebrei Madame Tyrannja Vamperl, preavenerata sa *Tante* — spunând acestea îi făcu şi cu celălalt ochi — și, în plus, vreau să ştiţi că nu sunt, în niciun caz, un păsăroi bun de prins în laţ, ci un corb bătrân, greu încercat de viaţă, s—ar putea chiar spune un corb nefericit, în adevăratul sens al cuvântului.

—Ia te uită, un corb! spuse Erezinus batjocoritor. Asta trebuie în orice caz să adaugi la prezentare astfel nu se cunoaşte.

—Ha—ha, foarte amuzant, fornăi Jakob Krakel ceva abia auzit, ca pentru sine.

—Norocire? se interesă Maurizio plin de compasiune. Despre ce nenorocire vorbeşti? Vorbeşte fără teamă, bunul meu Maestro te va ajuta.

—Vorbesc de ghinion, indiferent unde mă aflu, explică Jakob cu o mină deprimată, de pildă că acum aici, trebuie să întâlnesc un mâncător de păsări echivalent cu un criminal, până şi penele mi le—am pierdut, cum am mai păţit—o cândva, când am intrat într—un nor de otravă. Nori dintr—ăştia există tot mai mulţi în ultima vreme, din ce cauză nu se știe.

Îi făcu din nou cu ochiul motanului.

—Iar bunului tău Maestro poţi să—i comunici din partea mea că nu e nevoie să mă privească, dacă nu—i place garderoba mea zdrenţuroasă. Ce să fac, n—am alta mai bună.

Maurizio privi în sus la Erezinus.

—Vedeţi, Maestro, că e totuşi o urgenţă.

—Ia întreabă—l pe corbul ăsta, spuse magicianul, de ce ţi—a făcut cu ochiul de mai multe ori, cu subînţeles.

Jakob Krakel i—o luă înainte motanului.

—N—a fost cu intenţie, domnule Consilier magician, a fost un gest fără noimă. Din cauza nervilor.

—Da, da, aprobă Erezinus, lungind cuvintele, şi de ce, mă rog, sunteţi atât de nervos?

—Fiindcă am un soi de aversiune faţă de tipii ăştia care fac pe nebunii, vorbesc elevat ca să se afle în treabă, au gheare foarte ascuţite şi două lumini semnalizatoare sub frunte, ca ăsta de—aici.

Maurizio se prinse, în fine, că el era cel vizat. Fireşte că nu putea să îngăduie una ca asta. îşi luă o mină cât mai impunătoare, îşi zburli blana, îşi dădu urechile pe spate şi scuipă motăneşte.

—Maestro, permiteţi—mi să—l jumulesc pe clonţul ăsta neruşinat.

Magicianul îl luă pe motan pe genunchi şi—l mângâie.

—Încă nu, micuţul meu erou. Linişteşte—te. El spune că vine de la prearespectabila mea *Tante.* Să ascultăm, aşadar, ce are să ne transmită. Mă întreb doar dacă putem să ne încredem în ce zice. Tu ce crezi?

—Oricum, manierele îi lipsesc, fornăi Maurizio.

Corbul îşi lasă aripile să—i atârne şi croncăni furios.

—Ciuguli—mi—aţi coada amândoi!

—E absolut incredibil, spuse Erezinus continuând să—l scarpine pe motan, nu te poţi minuna destul, de ce ordinar personal se înconjoară acum distinsa mea *Tante.*

—Ce?! cârâi corbul. Ia să faceţi bine şi să—mi scoateţi dopul de unde ştiu eu! Cine—i ordinarul aici? Ce—i de glumă să zbori prin noapte şi vânt ca să anunţi venirea şefei şi, ajuns tocmai la ora cinei, în loc să primeşti ceva bun în cioc, să te vezi pe tine însuți pe lista de bucate. De aceea vă întreb, fără menajamente, cine este în acest caz cel ordinar?

—Ce tot spui acolo, corbule? întrebă Erezinus alarmant. *Tante* Tyrannja vrea să vină aici? Când?

Jakob Krakel era încă furios şi ţopăia încolo şi—ncoace pe podea.

—Acum! Imediat! Mintenaş! Cât ai clipi! În secunda asta! E ca şi sosită!

Erezimus se adânci în fotoliu şi gemu:

—Ah, gâlmă puturoasă! Tu îmi mai lipseai!

Corbul îl observă cu capul lăsat într—o parte şi—şi spuse mulţumit: „Aha, un mesaj care anunţă

nenorocire, așa pare. Tipic pentru mine."
—N—am mai văzut—o pe *Tante* Tyti personal de o jumătate de secol, se văicări magicianul. Ce vrea, mă rog, așa deodată de la mine? Tocmai azi vine așa pe nepusă masă.

Corbul dădu din aripi.
—Spune că trebuie să petreacă neapărat Revelionul actual cu nepotul ei adorat, spune, fiindcă nepotul, spune, are o rețetă specială pentru un punci sau ceva, spune, o chestie la care ţine morțiș să fie prezentă, a mai zis.

Erezimus îi făcu vânt motanului şi sări ca ars din fotoliu.
—Ea ştie tot, își dădu drumul la gură, pe toate buboaiele diavoleşti, e clar că vrea să profite de situația mea. Sub masca simţămintelor de familie, vrea să mi se vâre sub piele şi să comită un furt spiritual. O cunosc, o cunosc prea bine!

Pe urmă dădu drumul unui blestem lung de—un cot, un blestem babilonian sau unul străvechi egiptean, care făcu să zornăie toate obiectele de sticlă din încăpere şi vreo zece fulgere sferice începură să zboare în zigzag şuierând deasupra solului.

Maurizio, care până acum nu—l cunoscuse pe Maestro în ipostaza asta, se sperie atât de tare, încât reuşi să se salveze cu o machetă uriaşă a unui cap de rechin împăiat, atârnată printre alte trofee preparate pe unul dintre pereţi.

Spre disperarea lui fu nevoit să constate că şi corbul făcuse exact acelaşi lucru şi, fără să observe, se ţineau strâns îmbrăţişaţi. Dezgustaţi de penibilul situaţiei, se desprinseră unul de celălalt imediat. Consilierul magician secret căută cu mâini tremurânde prin munţii de hârtii aflaţi pe masa lui de lucru, aruncă totul la nimereală şi urlă:
—Vântoase potopuri otrăvite de—ar veni, asta n—o să afle nicio virgulă din socotelile mele preţioase! Hiena asta vicleană îşi închipuie că acum o să poată obţine rezultatele cercetărilor mele aşa, *de pomană.* Dar aici a dat—o—n bară! N—o să moştenească nimic, absolut nimic! O să depozitez documentele cu cele mai importante formule în pivniţa secretă. Niciodată n—o să pătrundă acolo, nici ea, nici altcineva.

Avea de gând s—o şteargă, dar se răzgândi încă o dată, căutându—l pe motan, cu priviri care parcă aruncau săgeţi, prin tot laboratorul.
—Maurizio, unde, pesticidul lu' peşte, te—ai ascuns?
—Aici, Maestro, răspunse Maurizio de sub capul de rechin.
—Ia seama la ce—ţi spun, strigă magicianul la el, cât timp voi lipsi, o să fii cu ochii pe mortăciunea asta impertinentă de corb, ai înţeles? Ai grijă, nu care cumva să—mi adormi din nou. Vezi să nu—şi vâre ciocul în lucruri care nu—l privesc. Cel mai bine ar fi să—l duci la tine în odaie şi să te—aşezi în faţa uşii. Nu cumva să te—ncrezi în el, nu te lăsa atras în discuţii şi încercări de a te trage de limbă. Răspunzi de asta.

O întinse, iar halatul verde fâlfâia în urma lui.

10.ŞASE ŞI CINCISPREZECE MINUTE

Eu sunt spion la Madame Vrăjitoarea...

Cele două animale stăteau faţă—n faţă. Corbul îl privea pe motan şi motanul pe corb.
—Şi—acu'? întrebă Jakob după un timp.
—Ce şi—acu'? se răsti Maurizio. Corbul clipi din nou din ochi.
—Chiar n—ai înţeles nimic, colega? Maurizio era încurcat, dar nu voia s—o recunoască, de—aceea spuse:
—Ţine—ţi clonţul! Maestro mi—a poruncit să nu pălăvrăgim.
—Dar acum s—a cărat, cârâi Jakob, acum putem să vorbim deschis, colega.
—Încetează cu momelile! răspunse Maurizio dur. Renunţă, te oboseşti degeaba. Eşti insistent şi n—ai nivel. Mă dezguşti.
—Pe mine oricum nu mă place nimeni, aşa că sunt obişnuit, răspunse Jakob. Dar acum noi doi trebuie totuşi să colaborăm. Asta ne e misiunea.
—Taci! zise motanul cu un mârâit scurt, vrând să pară cât se poate de periculos. Acum o să mergem la mine în cameră. Dă—te jos — şi să nu te prind că încerci să dai bir cu fugiţii! Hai!

Jakob Krakel îl privi pe Maurizio, dădu din cap şi îl întreabă:
—Eşti chiar prostuț sau te prefaci?

Maurizio habar n—avea cum să se comporte. De când era singur cu corbul, ăsta părea brusc mult mai mare şi ciocul lui dădea impresia că devenise mai ascuţit şi mai ameninţător. Se pomeni că—şi îndoaie spinarea şi—şi înfoaie blana gata de atac. Bietul Jakob, căruia reacţia asta i se păru o ameninţare serioasă, i se urcase inima—n gât. Ascultător, se dădu jos de unde era. Micuţul motan, el însuşi surprins de acest comportament, sări după corb.
—Să nu—mi faci nimic, că atunci nu—ţi fac nici eu nimic, cârâi Jakob şi—şi plecă supus capul.

Maurizio se simţea un tip grozav.
—Mişcă, străine! îi porunci.
—Ei bine, noapte bună! croncăni Jakob supus. Mai bine aş fi rămas în cuib, lângă Klara mea.
—Cine e Klara?
—Ah, da, spuse Jakob, nimeni alta decât sărmana mea nevastă.

Şi porni săltând pe picioarele lui subţiri. Motanul îl urmă.

Când au ajuns pe coridorul lung, plin de borcane, Maurizio întrebă, după ce stătu mult să se gândească:
—De ce îmi spui tot timpul „colega"?
—Preasfinte Sisoie, păi ce, nu asta suntem? răspunse Jakob. Sau cel puţin eu aşa am crezut.
—Un motan şi o pasăre, explică Maurizio mândru, nu sunt niciodată colegi. Lasă iluziile astea la o parte,

corbule. Motanul şi corbul sunt duşmani de la natură.
—Normal, confirmă Jakob. Vreau să spun că normal că, de fapt, asta ar fi normal. Dar numai atunci când situaţia e normală. În situaţii anormale, duşmanii normali sunt uneori colegi.
—Opreşte—te! spuse Maurizio. N—am înţeles ce vrei să spui. Exprimă—te mai limpede.
Jakob se opri şi se întoarse.
—Doar şi tu eşti un agent secret aici, cu scopul de a—ţi spiona maestrul, nu—i aşa?
—Adică? întrebă Maurizio, acum complet confuz. Cum, şi tu? Dar de ce Consiliul Suprem trimite aici încă un agent?
—Nu, doar nu aici, răspunse Jakob, vreau să spun, nu pe mine. Ah, mă zăpăceşti de tot cu încetineala cu care ajungi să mă înţelegi. Deci: eu sunt spion la Madame Vrăjitoarea aşa cum tu eşti la Musiu Magicianul. Ei, acum ţi—a intrat, în sfârşit, în cap?
Maurizio se aşeză, împietrit de uimire.
—Chiar aşa?
—Chiar aşa, cum sunt eu pasărea care aduce ghinion oftă jakob. În altă ordine de idei, te deranjează dacă mă scarpin? Mă mănâncă tot timpul.
—Dar, te rog, eşti invitatul meu! îi răspunse Maurizio, făcând o mişcare generoasă cu laba. Doar suntem colegi, nu?

11.ŞASE ŞI DOUĂZECI DE MINUTE

Nu permit să—mi fie jignită familia!

Îşi înfăşură elegant coada în jurul corpului şi privi cum Jakob se scărpina de zor cu o gheară pe cap.

Deodată bătrânul corb îi deveni nespus de simpatic.

—De ce nu te—ai lăsat recunoscut din prima clipă?

—Cum nu m—am lăsat? cârâi Jakob. Doar ţi—am făcut tot timpul cu ochiul.

—Aşa?! strigă Maurizio. Dar asta puteai s—o spui şi cu glas tare.

Acum era rândul lui Jakob să nu mai priceapă nimic.

—Să fi spus tare? croncăni el. Ca să fi auzit şeful tău tot? Ei, nu, zău că—mi placi.

—Maestro ştie oricum tot.

—Ce?!

Corbului parcă—i rămase vorba în gât.

—A aflat?

—Nu, spuse Maurizio, eu i—am mărturisit. Corbul rămase cu gura căscată.

—Dar nu e cu putinţă, reuşi să rostească, în sfârşit. Asta mă lasă perplex. Mai spune o dată, repetă ce—ai spus!

—A trebuit s—o fac, explică Maurizio, arborând o mină importantă. N—ar fi fost cavaleresc să—l spionez în continuare. L—am observat multă vreme, l—am urmărit şi am constatat că e un om nobil şi un adevărat geniu, demn de încrederea noastră. Deşi azi se comportă un pic cam ciudat, recunosc. Dar pe mine în orice caz, m—a tratat ca pe un prinţ. Şi asta demonstrează din plin ce om bun e, un mare apărător al animalelor.

Jakob îl fixă pe Maurizio încremenit.

—Nu se poate! Un motan, unul singur, nu poate fi atât de neghiob. Hai, doi sau trei împreună, poate, dar nu unul singur. Acum s—a terminat totul, tinere acum s—a zis cu noi, tot planul animalelor va avea un sfârşit tragic, un sfârşit foarte, foarte dureros şi prevăzut, de la început l—am prevăzut!

—Tu nu—l cunoşti pe Maestro câtuşi de puţin, se miorlăi motanul jignit. De obicei e cu totul altfel decât azi.

—Poate faţă de tine! strigă Jakob. Te—a îmbrobodit de tot — în grăsime, mai ales, după cum se vede.

—Cine te crezi, mă rog? se răsti Maurizio la el, de data asta cu adevărat furios. Cum de ştii totul mai bine decât mine?

—Da' tu chiar nu ai ochi să vezi? strigă Jakob. Priveşte măcar în jurul rău. Cam ce crezi, ce—i *aici?*

Şi arătă înspre poliţa cu nenumăratele borcane.

—Ăsta, ăsta e un dispensar, răspunse Maurizio. Mi—a spus—o chiar Maestro cu gura lui. Încearcă să vindece bieţii gnomi şi elfi. Ce ştii tu despre toate astea!

—Ce ştiu eu?
Jakob Krakel îşi ieşea tot mai mult din fire.
—Vrei să—ţi spun eu ce—i aici? O închisoare e aici! O cameră de tortură e aici! Bunul tău Maestro e în realitate unul dintre cei mai mari ticăloşi din câţi există pe lume, asta e! Aşa stau lucrurile, tu, cap sec! Ha — bunătatea întruchipată! Un binefăcător! Da, tuse măgărească! Ai tu habar de ce—i ăsta în stare? Să otrăvească aerul, la asta se pricepe. Să otrăvească apa, omul şi animalul să—i îmbolnăvească, să distrugă păduri şi câmpii — e campion în prăpăd Maestro al tău, altceva nu ştie!
Maurizio simţea că se sufocă de indignare.
—Ce... ce—ai zis? Retrage—ţi cuvintele imediat, tu, calomniatorule, altfel... altfel...
Îşi înfoie blana într—un asemenea hal, încât părea de două ori mai gras decât era deja.
—Nu suport să—l jigneşti pe omul ăsta nobil. Cere—ţi scuze, altfel te învăţ eu să—l respecţi, tu, pasăre bună de spânzurat!
Dar Jakob se dezlănţuise şi nu mai putea fi oprit.
—Îndrăzneşte să te apropii, cârâi el. Tu, grasu' mamei, tu, sac ghiftuit pân' la refuz! Nu eşti bun de nimic decât să te joci cu gheme de lână şi să te tolăneşti pe canapea! Marş de—aici, cară—te, tu, linge—blide, că acuşi te fac pachet şi te trimit acasă la drăgălaşa ta familie de pisici răsfăţate.
Ochii lui Maurizio scoteau scântei.
—Provin dintr—o familie străveche de cavaleri napolitani. Străbunii mei sunt descendenţi direcţi din Mioderik cel Mare. Nu permit să—mi fie jignită familia! Cu atât mai puţin de un şarlatan, pripăşit de pe coclauri, ca tine!
—Ha—ha! strigă Jakob. Atunci înaintaşii tăi și—au folosit toată mintea pentru ei şi ţie nu ţi—a mai rămas nimic.
Maurizio îşi scoase ghearele.
—Ai idee cu cine vorbeşti? Tu, tu, nenorocitule, zdreanţă de şters pe jos! Ai în faţă un mare artist — eu sunt un *Minnesanger* celebru şi am înmuiat cele mai mândre inimi, înainte de a—mi pierde vocea.
Bătrânul corb scoase un hohot de râs impertinent.
—Cum să nu cred că eşti un mini—cântăreţ cu mini—statura ta şi cu mini—creierul tău? Numai nu te mai umfla aşa, tu, perie de spălat sticle!
—Analfabet necioplit, se răsti la el Maurizio, plin de dispreţ, tu nici măcar nu ştii ce înseamnă un *Minnesanger.* Şi expresiile tale le—ai prins după ureche, golan nenorocit!
—De—aia nu mai pot eu! îi întoarse Jakob amabilităţile, vorbesc după cât de lung mi—e ciocul, pentru că am unul, ceea ce ţie îţi lipseşte, păduchiosule baron pisicesc...
Şi brusc, fără ca vreunul să ştie cum s—a ajuns aici şi cine a început, se pomeniră deodată un singur balot de blană şi pene care se rostogolea pe jos. Se smotoceau de le săreau fulgii. Motanul muşca şi zgâria, corbul bătea şi ciupea. Dar fiindcă erau aproximativ la fel de mari şi de tari, nu putea niciunul să preia conducerea. Când fugea unul, iar celălalt era pe urmele lui, când inversau rolurile. Fără să—și dea seama, ajunseră în felul ăsta din nou în laborator. Jakob îşi înfipse clonţul în coada lui Maurizio şi asta îl durea pe bietul motănaş rău de tot, dar, în acelaşi timp, Maurizio îl prinse de cap, aşa că pasărea se sufoca.
—Predă—te sau eşti mort! îi strigă Maurizio.
—Predă—te tu mai întâi, rosti Jakob abia răsuflând, altfel îţi pierzi coada!
Şi pe urmă îşi dădură unul altuia drumul şi şezură așa, să—şi tragă sufletul, unul în faţa celuilalt.
Micul motan se chinuia, cu lacrimi în ochi, să—şi îndrepte coada care nu mai arăta deloc elegant, ci luase o formă zigzagată, iar corbul îşi privea melancolic penele care zăceau pe jos. Dar, cum se întâmplă de cele mai multe ori în asemenea situaţii, după bătălii crâncene, amândoi fură destul de dispuși să facă pace. Jakob îşi spunea că n—ar fi trebuit să fie atât de brutal cu motănelul grăsuliu, iar Maurizio se întreba dacă nu cumva îi făcuse o nedreptate nefericitului corb.
—Iartă—mă, te rog, miorlăi el.
—Îmi pare rău, croncăni Jakob.
—Ştii tu, continuă Maurizio cu voce tremurătoare, nu mi vine să cred ce ai spus adineauri. Cum poate unul, pe de—o parte, să trateze un artist pisicesc cu renumele meu atât de bine şi, pe de alta, să fie un ticălos ordinar. Aşa ceva nu e posibil.
—Ba da, din păcate, răspunse Jakob şi încuviinţă cu amărăciune, uite că se poate, se poate. Adevărul e că

nu te—a tratat deloc bine. Doar te—a *dresat* ca să te vâre—n bucluc. Şefa mea, Madame Tyrannja, a încercat acelaşi lucru cu mine. Dar eu nu m—am lăsat dresat. M—am prefăcut doar că muşc momeala. Dar nu s—a prins. Am vârât—o eu *pe ea.*

Râse şmechereşte.

—În orice caz, în felul ăsta am aflat destul de multe în ce—o priveşte — şi despre curatul tău Maestro. Unde întârzie atât?

Amândoi ciuliră urechile, dar nu se auzea nici musca. Doar viscolul vuia şi şuiera afară în jurul casei.

12.ȘASE ȘI TREIZECI DE MINUTE
Punem prinsoare?

Ca să ajungă la pivniţa lui secretă, asigurată pe calea magiei, Erezinus trebuia să străbată un adevărat labirint de coridoare, fiecare fiind închis prin numeroase uşi zăvorâte cu ajutorul unor formule magice, ceea ce făcea foarte complicată deschiderea și închiderea lor. Era o operaţie care lua timp, nu glumă.

Jakob se apropie de Maurizio şi—i şopti cu voce conspirativă:

—Ia bine seama la ce—ţi spun, pisoiaşule. Această Madame, şefa mea, nu e doar faimoasa *Tante* a lui Maestro al tău, dar îl şi plăteşte. El îi procură ce vrea ea şi Madame face afaceri grase cu toată gama de otrăvuri pe care le prepară el. Ea e o vrăjitoare financiară, înţelegi?

—Nu, spuse Maurizio, ce înseamnă o vrăjitoare financiară?

—Nici eu nu ştiu prea bine, recunoscu Jakob. Ştie să facă vrăji cu bani. Ştie ea o metodă prin care banii se înmulţesc de la sine. Fiecare dintre cei doi, chiar şi luat în parte, e destul de rău, dar când vrăjitoarele financiare se cuplează cu magicienii de laborator — ia—ţi adio de la viaţă! — atunci vine, cu adevărat, noaptea neagră pe Pământ.

Maurizio se simţi brusc îngrozitor de obosit. Toate astea depăşiseră puterea lui, era prea mult şi i se făcuse dor de pătuţul lui de catifea.

—Dacă ştii totul atât de bine, întrebă el puţin plângăcios, atunci de ce nu te—ai dus mai demult la Consiliul Suprem să anunţi?

—M—am bizuit pe tine, răspunse Jakob Krakel sumbru, fiindcă până acum n—am dovezi că sunt amândoi vârâţi în aceeaşi oală. Când e vorba de oameni — ascultă ce—ţi spun — banii sunt punctul sensibil. Mai ales la de—alde ăştia ca Maestro al tău şi Madame a mea. Fac orice pentru bani şi cu bani îşi reuşesc orice. Banii sunt cel mai nefast mijloc folosit de ei ca magie, asta—i. De aceea, noi, animalele, nu le—am aflat niciodată dedesubturile, fiindcă în tagma noastră nu se pomeneşte aşa ceva. Ştiam doar că la Erezinus locuieşte un agent de—al nostru, dar habar n—aveam care. Ei, m—am gândit, că cu un coleg o să meargă strună, în ce priveşte dovada. Mai ales astă—seară.

—Adică de ce tocmai astă—seară? se interes Maurizio.

Corbul lăsă imediat să—i scape un croncănit lung și rău prevestitor care răsună în toate încăperile, iar micuţului motan îi îngheţă sângele în vine.

—Scuză—mă, continuă iar în şoaptă, ăsta e un semn tipic la noi când simţim că arde undeva. Findcă avem darul de a prevedea. Nu ştiu încă ce au cei doi de gând, dar pun pariu pe ultimele pene pe care le mai am că e vorba de o *omărie* fără egal.

—O ce?

—Ei bine, nu se poate spune porcărie, fiindcă porcii nu fac niciun rău. De aceea am zburat prin noapte şi viscol până aici. Madame, stăpâna mea, nu știe nimic despre asta. Eu m—am bizuit pe tine. Dar acum

l—ai şi iniţiat pe Maestro al tău şi s—a dus totul pe apa sâmbetei. Sincer, aş fi vrut să fi rămas în cuibul cald, la Amalia mea.
—Credeam că pe nevasta ta o cheamă Klara.
—Asta e alta, cârâi Jakob, încurcat, şi, în fond, nu asta—i problema care ne interesează acum, cum o cheamă pe nevasta mea, ci că tu ai stricat tot. Maurizio îl privi pe corb derutat.
— Eu cred că tu vezi, mereu şi peste tot, numai negru în jurul tău, eşti un pesimist.
—Așa—i! confirmă Jakob Krakel sec. De aceea am întotdeauna dreptate. Punem prinsoare?
Micuţul motan făcu o mină înciudată.
—Bine, fie. Pe ce pariem?
—Dacă ai *tu* dreptate, o să înghit eu un cui ruginit, dacă am *eu* dreptate, îl înghiţi tu. Ne—am înţeles?
Maurizio îşi dădu silinţa să pară cât se poate de detaşat; cu toate astea, vocea îi tremura puţin când a răspuns:
—*Iadeş*! Pariul e valabil.

13.ŞASE ŞI TREIZECI ŞI CINCI DE MINUTE

Asta e Madame, stăpâna mea...

Jacob Krakel dădu din cap şi începu să inspecteze laboratorul. Maurizio alerga alături de el.
—Ai şi început să cauţi cuiul?
—Nu, răspunse corbul, caut o ascunzătoare sigură pentru noi.
—Şi pentru ce, mă rog?
—Păi, fiindcă trebuie să fim cu ochii pe Domniile lor.
Micul motan se opri şi spuse indignat:
—Nu, aşa ceva nu fac. Asta e sub demnitatea mea.
—Sub ce? întrebă corbul.
—Vreau să spun că aşa ceva nu e cavaleresc. Nu se face. Doar nu sunt un vagabond!
—Eu sunt, spuse corbul.
—Dar nu se face să urmăreşti pe cineva în secret, explică Maurizio, aşa ceva nu se face!
—Şi tu ce—ai vrea?
—Eu? reflectă Maurizio. Eu l—aş întreba, pur și simplu, pe Maestro de la obraz, privindu—l ochi în ochi.
Corbul îl observă pe motan dintr—o parte şi cârâi:
—Ochi în ochi. Foarte frumos, domnule conte! Asta chiar că ţi—ar putea intra în ochi.
Între timp au ajuns într—un cotlon întunecat, în faţa unei pubele cu capacul deschis. Deşeuri speciale scria pe ea.
Cele două animale se holbară la scrisul acela.
—Ştii să citeşti? întrebă Jakob.
—Tu nu? răspunse Maurizio, vrând parcă să—i facă o favoare.
—N—am învăţat niciodată, recunoscu corbul. Ce scrie acolo?
Maurizio nu rezistă ispitei de a se da mare în faţa corbului.
—Scrie Resturi Alimentare sau — o, nu — scrie Materiale Inflamabile, deşi începe, de fapt, mai degrabă cu Z...
În clipa aceea, prin şuieratul viscolului de afară se auzi distinct un zgomot ca urletul unei sirene care se apropia repede.
—Asta e Madame, stăpâna mea, şopti Jakob, ea face totdeauna o gălăgie infernală, pentru că aşa crede ea că face impresie. Hai, ce mai aştepţi, intră—n pubelă!
Îşi flutură aripile, cocoţat pe marginea pubelei, dar motanul încă se codea. Se auzi o voce stridentă, care ieşea din şemineu:

Trali, trala!
A sosit vizita.
Ştii cine vine?
Iată—mă pe mine!

În acelaşi timp, un vânt puternic năvăli pe coş în jos culcând flăcările la orizontală şi nori groşi de fum se rostogoliră în odaie.
—Aoleu! tuşi Jakob Krakel. A şi sosit. Grăbeşte—te, pisoiaşule, hai odată!
Vocea din şemineu se apropia tot mai mult. Suna de parcă cineva ar fi strigat printr—o ţeava lungă.

Averi! Averi!
Prin negre puteri.
Bine—ai venit!
Profit! Profit!

Pe urmă, brusc, se auzi un geamăt pe horn şi vocea murmură ceva neclar:
—Cred... că m—am înţepenit... nu se... Aşa!... De, acum mi—am dat drumul.
Corbul ţopăia pe marginea pubelei şi croncănea:
—Hai odată! Sari!
Micul motan făcu un salt până la el; corbul îl împinse cu ciocul înăuntru şi—l urmă imediat. În ultima clipă au reuşit, unindu—şi puterile, să închidă capacul.
Vocea stridentă din şemineu era acum foarte aproape.

Cât costă lumea cu ape şi munţi?
Bani mulţi! Bani mulţi!
Şi la lichidat
Facem rabat,
dar suntem bogaţi,
vă rog, intraţi!
N—o să regretaţi...

Acum se prăvăli o adevărată grindină de galbeni pe horn în jos, pe urmă în şemineu se auzi o bufnitură înfundată, oala cu esenţa Nr. 92 se răsturnă, conţinutul sfârâi pe jăratic (deocamdată „Dieta Voiosului" nu va ajunge în comerţ) şi în miezul flăcărilor înteţite şedea Tyrannja Vamperl şi ciripea:
—Cum, n—aplaudaţi?

14.ŞASE ŞI PATRUZECI DE MINUTE

Tu eşti, nepotul meu nespus de scump...

Mai toţi oamenii îşi imaginează o vrăjitoare ca pe—o babă scofâlcită, plină de riduri, cărând în spate o cocoaşă mare, cu nenumăraţi negi pe obraz şi cu un singur dinte lung în gură. Dar, în ziua de azi, vrăjitoarele arată, de obicei, cu totul altfel. Tyrannja Vamperl era, în orice caz, opusul modelului clasic. E adevărat că părea relativ mică, mai ales în comparaţie cu statura foarte lungă a lui Erezinus; în schimb, însă, era incredibil de grasă. Avea, fără exagerare, o lăţime egală cu înălţimea.

Garderoba ei consta dintr—o rochie de seară de culoare galbenă ca sulful, cu o grămadă de dungi negre, şi arăta ca un bărzăun supradimensionat. (Galbenul sulfului era, de altfel, culoarea ei preferată.)

Era împopoţonată din cale—afară, cu tot soiul de giuvaiere, până şi dinţii îi erau cu totul şi cu totul de aur, iar plombele, din briliante. Pe fiecare deget, de grosimea unui cârnat, purta inele şi până şi unghiile ei lungi erau aurite. Pe cap avea o pălărie de mărimea unei roţi de automobil, de borul căreia atârnau sute de monede.

Când a ieşit, în sfârşit, din şemineu şi s—a aranjat cât de cât, arăta ca un fel de lampadar — oricum, unul foarte scump. Spre deosebire de vrăjitoarele vremurilor trecute, aceasta era imună la foc, de care nici nu se sinchisea. Enervată, plesnea cu palma flăcările care mai dănţuiau pe rochia ei de seară până îşi dădeau duhul.

Faţa ei de mops, cu sacii lacrimali îngroşaţi şi fălcile atârnându—i ca nişte piei flasce, era boită atât de strident, încât o puteai confunda cu o vitrină de produse cosmetice. În loc de gentuţă de mână purta la subraţ un mic seif cu cifru.

—*Hallooohoho!* strigă şi se strădui să—şi facă vocea stridentă să—i sune mai dulce, privind iscoditor în toate părţile. Nu e nimeni aici? Cucu! Băieţaş!

Niciun răspuns.

Tyrannja Vamperl nu suporta să nu i se dea atenţie. Mai ales apariţiile ei spectaculoase aveau pentru ea o importanţă deosebită. Faptul că tocmai Erezinus nu fusese de faţă la apariţia ei îi aprinse mânia împotriva lui.

Fără să piardă timpul, începu să adulmece printre hârtiile de pe masă, dar nu ajunse prea departe, fiindcă auzi deja paşi apropiindu—se. Era Erezinus care se întorsese, în sfârşit. Cu braţele deschise alergă în întâmpinarea nepotului ei.

—Beelzebub! ciripi ea. Beelzebubico! Lasă—mă să te privesc! Tu eşti sau nu eşti tu?

—Eu sunt, *Tante* Tyti, eu sunt, răspunse el, lăsându—şi faţa în voia ridurilor ce exprimau o bucurie acră.

Tyrannja încercă să—l îmbrăţişeze, ceea ce nu—i prea reuşi din cauza opulenţei corporale.

—Tu eşti, nepotul meu *nespus* de scump, cârâi ea. De altfel te—am simţit imediat. Cine altcineva ar fi putut să fie, nu—i aşa?

Zicând asta, se scutură de—atâta râs, făcându—şi monedele să zornăie.

Erezinus încercă să se desprindă din îmbrăţişarea ei şi mormăi:

—Şi eu mi—am închipuit imediat că tu eşti, tantico.

Se ridică pe vârfuri ca să—l ciupească de obraz.

—Sper că eşti plăcut surprins. Ori te aşteptai poate la vizita unei alte vrăjitoare mici şi drăgălaşe?

—Da' de unde, Tyti, se dezvinovăţi Erezinus supărat, doar mă cunoşti. Munca nu—mi lasă timp de aşa ceva.

—Bineînţeles că te cunosc, Bubi, îi răspunse ea şmechereşte, cine te cunoaşte mai bine ca mine, nu—i aşa? În definitiv, nu te—am crescut eu? Nu ţi—am finanţat educaţia? Şi, după cum văd, nici azi nu—ţi merge rău — pe banii mei.

Lui Erezinus părea să nu—i placă să i se amintească de chestiile astea.

—Nici ţie pe—ai mei, când mă uit la tine, îi răspunse ursuz.

Tyrannja se dădu un pas înapoi şi—l întrebă ameninţător:

—Ce vrei să spui cu asta?

—Oh, nimic, răspunse el evaziv, nu te—ai schimbat deloc în această jumătate de secol, de când ne—am întâlnit ultima dată personal, iubită *Tante.*

—Tu, în schimb, spuse ea, ai îmbătrânit cumplit, bietul meu băiat.

—Aşa zici? ripostă el. Atunci nu mă voi abţine să—ţi spun că te—ai îngrăşat îngrozitor, fetiţă matusalemică.

Preţ de o secundă se fixară amândoi îndelung, supăraţi foc, apoi Erezinus rosti împăciuitor:

—În orice caz, e frumos că am rămas amândoi cei dinainte.

—Sută la sută, aprobă Tyrannja dând din cap, între noi domneşte aceeaşi armonie dintotdeauna.

15.ŞASE ŞI PATRUZECI ŞI CINCI DE MINUTE

Cum ne putem înşela...

Animalele din pubelă erau atât de strâns lipite unul de altul, încât puteau să—şi audă bătăile inimii. Nici nu îndrăzneau să respire.

Dialogul dintre magician şi vrăjitoare continuă încă un timp pe tonul ăsta cam aiurit. Era limpede că se pândeau unul pe altul şi că niciunul nu avea încredere în celălalt. Dar, în cele din urmă, proviziile lor de vorbe—n doi peri se sfârşiră.

Amândoi se aşezară pe scaune, unul în faţa celuilalt şi începură să se măsoare din ochi ca doi pocherişti înaintea unei partide. O tăcere de mormânt umplu încăperea. Pe locul dintre ei, acolo unde li se încrucişau privirile, se formă în aer un ţurţure gros de gheaţă care se prăbuşi zornăind pe podea.

—Şi acum, la treabă, spuse Tyrannja. Faţa lui Erezinus rămase de nepătruns.

—Mi—am închipuit eu că n—ai venit să bei un punci de Revelion cu mine.

Vrăjitoarea îşi luă avânt.

—De unde ai mai scos—o şi pe asta?

—Păi, de la corbul tău — Jakob Krakel sau cum l—o fi chemând.

—Ce, a fost aici?

—Da, doar l—ai trimis chiar tu.

—Nu *eu* am făcut asta, spuse Tyrannja supărată. Am vrut să te surprind cu vizita mea.

Erezinus zâmbi fără chef.

—Nu o lua şi tu acum prea în serios, dragă *Tante* Tyti. Aşa am putut cel puţin să mă pregătesc pentru vizita ta.

—Corbul ăsta îşi permite cam multe, continuă vrăjitoarea.

—Aşa mi se pare şi mie, în orice caz, răspunse Erezinus. E de—o neruşinare care depăşeşte orice limită.

Tante aprobă cu un gest din cap.

—Îl am de aproximativ un an, dar de la început a avut un caracter rebel.

Magicianul şi vrăjitoarea se fixară din nou fără să scoată o vorbă.

—Cât de multe ştie el despre tine şi despre afacerile tale? întrebă, în sfârşit, Erezinus.

—Nimic, spuse Tyrannja, nu e decât un proletar şi atât.

—Eşti chiar aşa de sigură?

—Sută la sută!

Jakob hăhăi fără glas în sinea lui şi—i şopti micului motan la ureche:

—Cum ne putem înşela.

—De ce mai ţii dobitocul ăsta impertinent, cu pene, la tine? căută Erezinus s—o tragă mai departe de limbă.

—Fiindcă eu ştiu prea multe despre *el.*
—Şi ce ştii tu despre el?
Vrăjitoarea îl străfulgera cu sclipirea plombelor ei de briliant.
—Totul.
—Ce vrei să spui cu asta?
—În realitate e un spion, pe care mi l—a trimis în casă Consiliul Suprem al Animalelor ca să mă supravegheze. Acest păsăroi bun de spânzurat se crede foarte şiret. El e convins chiar şi acum că nu aş fi observat nimic suspect.
Jakob îşi închise aproape zgomotos clonţul mare. Maurizio îi dădu un cot şi murmură:
—Cum ne putem înşela — colega. Magicianul ridică din sprâncene şi aprobă, dând din cap meditativ.
—Ca să vezi, spuse el, şi eu am de ceva vreme un asemenea spion în casă — un motan complet imbecil care—şi închipuie că ar fi un cântăreţ. E naiv, mâncăcios şi înfumurat, după cum vezi, un caracter foarte simpatic — pentru unul ca mine, în orice caz. A fost o bagatelă să—l fac de la început inofensiv. L—am îndopat cu mâncare şi cu somnifere. Abia se mai putea ţine pe picioare, dar e fericit şi mulţumit, micul idiot. Unde mai pui că mă divinizează.
—Şi nu bănuieşte nimic?
—Este un credul incurabil, răspunse Erezinus. Ştii ce a făcut azi? A mărturisit din propria lui voinţă de ce se află aici şi cine l—a trimis. Ba chiar mi—a cerut iertare, fiindcă în tot acest timp m—a înşelat. Poţi să—ţi imaginezi un idiot mai mare?
Încordarea dintre magician şi vrăjitoare explodă într—un râs dezlănţuit. Deşi era pe două voci, nu suna prea armonios.
Din pubelă, Maurizio nu—şi putu reţine un sughiţ surd. Jakob, care tocmai voia să—l facă de două parale, simţi că nu e cazul şi renunţă cu tact la orice comentariu.

16.ȘASE ȘI CINCIZECI DE MINUTE

Să—mi dăruieşti această bucată de pergament...

—Cu toate astea, spuse Tyrannja, redevenind brusc serioasă, aici se impune o precauţie sporită, băiete! Dacă ni se trimit spioni în casă înseamnă că acel Consiliu Suprem al Animalelor are bănuieli în ce ne priveşte. Mă întreb însă — din a cui vină, Bubi?

Erezinus ţinu piept privirii acuzatoare a iubitei lui *Tante* şi—i răspunse:

—Tu mă întrebi pe mine? Poate că tocmai *tu* ai fost prea uşuratică, Tyti. Cine ştie ce coace acolo un creier de corb. Să sperăm că individul ăsta nu—mi strică motanul meu idiot, ca, până la urmă, să—i bage—n cap cine ştie ce idei periculoase.

Tyrannja îşi roti privirea prin laborator.

—Ar trebui să îi supunem la un fel de interogatoriu. Oare unde au dispărut?

—În cămăruţa p i s i c i i, răspunse magicianul. I—am ordonat lui Maurizio să—l închidă acolo pe corb şi să—l supravegheze.

—Şi eşti sigur că o să—ţi îndeplinească porunca?

—Pot să—mi bag mâna—n foc.

—Atunci să trecem deocamdată peste asta, conchise vrăjitoarea. Pe cei doi îi putem lua în colimator şi mai târziu. Deocamdată am ceva urgent de discutat cu tine.

Erezinus îşi regăsi curând tonul morocănos.

—Şi care ar fi problema, tăntico?

—Tu nici nu m—ai întrebat *de ce* am venit, de fapt, la tine.

—Atunci, te întreb acum.

Vrăjitoarea se sprijini de speteaza scaunului şi—şi fixă nepotul o clipă cu o privire severă. El ştia că—l aştepta o nouă ocară. Ura când îi ţinea predici, fiindcă în ele se ascundea totdeauna altă intenţie. Nervos, bătea darabana cu degetele pe braţul scaunului, privea în tavan şi fluiera a pustiu.

—Deci, ascultă—mă bine, Beelzebub Erezinus, începu ea. Mie îmi datorezi, de fapt, tot ce eşti azi. Ai înţeles, în sfârşit? Când dragii tăi părinţi — cumnatul meu, Asmodeus, şi frumoasa mea soră, Lilith — au decedat, din pură neglijenţă, în condiţii atât de tragice, atunci, în catastrofa aia navală, pe care ei singuri au provocat—o, te—am luat la mine şi te—am crescut mare. Nu ţi—a lipsit nimic. Ţi—am arătat cu mâinile mele cum poţi tortura în mod profitabil animalele, pe vremea când erai încă la vârsta fragedă a primei copilării. Mai târziu, te—am trimis la şcolile diavoleşti, la Gimnaziul Sodoma şi Gomora şi la Colegiul Ahriman. Dar ai fost totdeauna un caracter greu de educat, Bubi; încă de pe vremea când erai un *studenţaş* la Universitatea de Tehnici Magice din Putfurt, am fost nevoită să—ţi ascund defectele şi să—ţi acopăr neîndemânările, fiindcă, iată, am rămas ultimii din familia noastră. Toate astea m—au costat o sumă frumuşică, după cum ştii. Mie îmi datorezi notele tale bune la examenul de Diabologie

superioară, pentru că în calitate de preşedintă a Societăţii Internaţionale pe acţiuni Bosnickel, mi—am fructificat influenţa. Am avut grijă să fii primit în Academia de Arte Negre; şi te—am introdus în cele mai adânci cercuri, unde ţi s—a dat prilejul să—l cunoşti personal pe sponsorul şi patronul tău. Una peste alta, vreau să spun că—mi eşti destul de îndatorat şi nu poţi să—mi refuzi o mică rugăminte, a cărei îndeplinire nu te costă nimic.

Pe faţa lui Erezinus apăru o expresie crispată. Când îl lua aşa, voia întotdeauna să—l împingă într—o chestie care nu promitea nimic bun.

—Ceva ce nu mă costă nimic? întrebă aparent destins. Chiar că m—ai făcut curios.

—Aşadar, spuse vrăjitoarea, aproape că n—are rost să mai discutăm despre asta. Printre piesele lăsate moştenire de la bunicul tău, Belial Erezinus, pentru tine, s—a găsit, dacă îmi amintesc bine, şi un sul străvechi de pergament de aproximativ doi metri jumate lungime.

Ezitând, Erezinus aprobă dând din cap.

—Sulul ăsta se află undeva în memoria mea de date. Ar trebui să—l caut mai întâi. Cred că l—am scos de acolo, fiindcă nu aveam ce să fac cu el. Iniţial fusese, fără îndoială, mult mai lung, dar bunul Opa Belial l—a rupt în două într—un acces de furie. Mie nu mi—a dat decât a doua parte, ştii doar cât era de urâcios. Unde se află prima parte nu ştie nimeni. Poate e vorba de vreo reţetă, din păcate complet lipsită de valoare, chiar şi pentru tine, tăntico.

—Tocmai! spuse Tyrannja şi zâmbi, de parcă toată dantura i—ar fi fost din zahăr candel. Şi întrucât, aşa cum îmi permit să cred, şi în viitor te bizui pe finanţarea mea, ai putea să—mi dăruieşti această bucată de pergament complet lipsită de valoare.

Interesul subit al vrăjitoarei pentru această piesă moştenită de el îl făcu pe magician să—şi ciulească urechile.

—Să—ţi dăruiesc sulul?! scuipă cuvântul din gură ca pe ceva scârbos. Eu nu dăruiesc nimic. Mie cine îmi dăruieşte?

Tyrannja suspină.

—Mi—am închipuit eu. Aşteaptă o clipă.

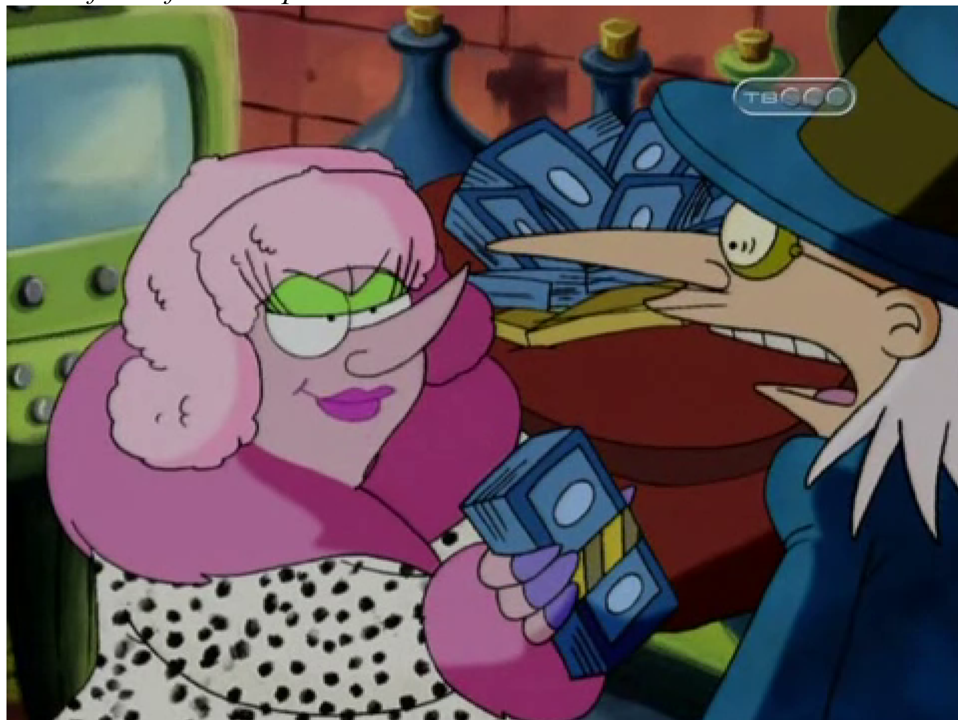
Începu să meşterească cu ghearele ei aurite la închizătoarea numerotată a gentuţei—seif. În acest timp, murmura în limbajul tipic al oamenilor de afaceri:

Oh, Mammon, prinţ al ăstei lumi, stăpân peste oameni şi lucruri!
Scoţi din senin întruna bani buni, că numai de bani poţi să te bucuri.

Pe urmă, dintr—o singură mişcare, deschise geanta şi trase afară de acolo câteva teancuri barosane de bancnote pe care le vântură în faţa lui Erezinus.

17. ORA ŞAPTE

Putem face afaceri împreună...

—Poftim, spuse ea. Poate te convinge asta că nu am altceva în vedere decât profitul tău. O mie — două mii — trei — patru — cât vrei?

Erezinus rânji ca un cap de mort. Acum, bătrâna lui *Tante* făcu o greşeală de neiertat. El ştia că ea ar fi putut produce oricâţi bani voia — o specialitate a magiei negre care nici lui nu—i era la—ndemână, fiindcă el aparţinea unei alte branşe —, dar mai ştia că ea era zgârcenia întruchipată şi niciodată nu ar fi dat un bănuţ de pomană. Dacă îi oferea o asemenea sumă, atunci sigur avea un interes *foarte mare* pentru sulul de pergament.

—Draga mea *Tante* Tyti, spuse el aparent detaşat, tot am impresia că îmi ascunzi ceva. Asta nu—i frumos din partea ta.

—Îţi interzic să—mi vorbeşti astfel! răspunse vrăjitoarea. Aşa nu putem face afaceri împreună.

Se ridică, se duse lângă şemineu şi îşi luă o mină jignită, privind absent flăcările.

—Hei, motănaşule, şopti Jakob în urechea tovarăşului său de suferinţă, nu—mi aţipi tocmai acum!

Maurizio tresări brusc.

—Iartă—mă, şopti el, e de la somnifere... N—ai vrea, rogu—te, să mă ciupeşti zdravăn?

Jakob îi îndeplini dorinţa.

—Mai tare! spuse Maurizio.

Jakob îl ciupi atât de rău, încât micuţul motan fu la un pas de a scoate un mieunat tare, dar se abţinu eroic.

—Mersi, murmură el cu ochii în lacrimi, acum mi—am revenit.

18. ŞAPTE ŞI CINCI MINUTE

O reţetă veche de preparare a punciului

—Ştii, Beelzebub, începu vrăjitoarea pe o voce nostalgică, în asemenea seri îmi vin totdeauna în minte frumoasele vremuri de odinioară, când eram toţi împreună: unchiul Cerberius cu fermecătoarea lui soţie, Meduza, Nero Măruntelul şi sora lui, Gâdela, pe urmă vărul Virus, care îmi făcea curte, părinţii tăi şi Opa Belial, care te lăsa să călăreşti pe genunchii lui. Mai ţii minte cum am incendiat, la un picnic, toată pădurea? A fost extrem de distractiv.
—Unde vrei să ajungi? întrebă Erezinus fără chef.
—Aş vrea să cumpăr acest sul de pergament de la tine, Bubi, pur şi simplu ca să am o amintire de la bunicul Belial. Fă asta dintr—un sentiment familial!
—Acum devii ridicolă, *Jante* Tyti, replică el.
—Fie, spuse ea, revenind la vocea obişnuită, şi—şi întinse mâna după gentuţa—seif, cât vrei? Mai adaug cinci mii.

Mai scoase teancuri de bancnote şi i le aruncă magicianului în faţă, de data asta furioasă. Între timp se făcuse o grămadă impresionantă, oricum mult mai mult decât ar fi avut loc în mica gentuţă—seif.
—Ei, ce zici? întrebă ea nerăbdătoare. Zece mii — e ultima mea ofertă! Ia—i sau renunţăm.

Cutele din obrajii lui Erezinus se adânciră. Fixa prin lentilele groase ale ochelarilor mormanul de bani. Mâinile îi zvâcneau, gata să apuce, dar se abţinea. Oricum, în situaţia lui disperată, banii nu aveau cum să—l ajute. Dar cu cât îi oferea ea mai mult, cu atât era el mai sigur că îi oferea, de fapt, prea puţin. Trebuia să afle neapărat ce urmărea ea.

Încercă s—o ia prin surprindere şi trase la nimereală.
—Haide, haide, fetiţă bătrână, spuse el cât putu de calm, ştiu foarte bine că *tu* ai prima parte a sulului.

Bătrâna *Jante* păli sub fardul gros.
—De unde până unde... adică de ce... iar îmi vii cu un truc murdar de—al tău!

Erezinus zâmbi triumfător.
—Aşa—i, ce vrei, fiecare cu mijloacele lui de informare.

Tyrannja înghiţi în sec şi adăugă cu mai puţin aplomb:
—Fie, dacă ştii deja... Auzisem demult, cine moştenise prima parte a sulului, mă refer la verişoara ta de gradul trei, starul de film Megara Mumie de la Hollywood. Din cauza vieţii ei luxoase avea tot timpul nevoie de sume uriaşe de bani, de aceea am putut să—i cumpăr pergamentul — oricum pentru o sumă exorbitantă.
—În sfârşit, spuse Erezinus, iată că ne apropiem de problema propriu—zisă. Şi totuşi, tare mă tem că ţi—au întins o cursă. Tot ce vine pe calea asta e rareori autentic.
—Ce vrei să spui?

—Că mai mult ca sigur nu e originalul, ci una dintre copiile care circulă în mod frecvent.
—E originalul, sută la sută!
—L—ai arătat unui specialist? Lasă—mă să—l examinez.
Ochii lui căpătaseră o expresie iscoditoare. *Tante* Tyrannja răspunse ascuţindu—şi guriţa:
—Arată—mi ce—ai tu, să—ţi arăt ce—am eu.
—Ah, ştii ce, zise Erezinus dezinteresat, mie îmi este de fapt egal. Păstrează—ţi partea şi eu mi—o păstrez pe a mea.
Replica asta îşi făcu efectul.
Vrăjitoarea şi—a smuls pălăria uriaşă de pe cap şi a început să deruleze, de sub borul imens, un sul lung de pergament. Deci ăsta era rostul acestei pălării ridicole! Acum puteai, lesne, să constaţi şi cât de puţine şuviţe de păr vopsite într—un roşu ţipător mai avea pe cap. Şi le strânse în creştet într—un coc nenorocit de forma unei cepe.
—E originalul, spuse ea încă o dată, furioasă, şi—i întinse nepotului capătul rupt al sulului.
Erezinus se aplecă, îşi aşeză mai bine ochelarii şi recunoscu imediat, după trăsăturile scrisului şi alte caracteristici, că Tanre Tyrannja avea într—adevăr dreptate.
Vru să apuce sulul, dar ea îl retrase imediat.
—Ţine—ţi mâinile acasă, tinere! E de—ajuns.
—Hm, făcu Erezinus şi—şi mângâie bărbia, pare a fi într—adevăr prima parte a reţetei, dar la ce foloseşte chestia asta?
Tyrannja se foia neliniştită pe scaunul ei.
—Nu te înţeleg deloc, Beelzebub. De ce pui atâtea întrebări? Zece mii de taleraşi nu sunt chiar o nimica toată. Sau oi fi vrând, mai ştii, să ridici din preţ, călău bătrân ce eşti? Spune, hai, ce stai, cât?!
Şi începu să scoată cu vrăjitoriile ei şi alte teancuri noi de bancnote din gentuţa—seif.
Chelia lui Erezinus se îmbrobonase de sudoare.
—Mă întreb, mormăi el, cine taie aici capul cui, iubită *Tante.* Spune odată, dă—i drumul — ce fel de reţetă e asta?
Tyrannja îşi strânse pumnişorii grosciori.
—Ah, lua—te—ar Vinerea Neagră cu iscodeala ta cu tot! Nu e decât o reţetă veche de preparare a punciului. Uite, am poftă să beau în seara asta din acest punci, fiindcă pare a fi deosebit de fin. Noi, adevăraţii *gourmet,* cei cu gusturi rafinate, suntem gata să plătim oricât pentru asemenea delicatese şi eu sunt un asemenea degustător aristocratic.
—Nu mai spune, tăntico, replică Erezinus dând din cap, doar ştim amândoi că, de cel puţin o sută de ani, ţi s—a cam atrofiat gustul. Tu nu mai eşti în stare să deosebeşti nici siropul de zmeură de acidul sulfuric. Pe cine duci tu?
Tyrannja sări în sus, tremurând de furie şi începu să se învârtă încoace şi încolo prin laborator. În timpul tocmelii devenise tot mai agitată şi îşi consultă de mai multe ori ceasul pe furiş.

19.ŞAPTE ŞI ZECE MINUTE
Punci cu porunci

—Fie, îi strigă în faţă, uite, îţi spun, încăpăţânat împieliţat ce eşti! Dar mai întâi trebuie să—mi juri pe întunecatul Palat bancar al lui Pluto că atunci îmi vinzi partea ta din sulul de pergament.

Vrăjitorul mormăi ceva neînţeles şi făcu o mişcare incertă de aprobare din cap.

Vrăjitoarea îşi trase scaunul foarte aproape de al său, se aşeză bombănind şi spuse cu o voce reţinută:

—Aşadar, ascultă ce—ţi spun — e vorba de reţeta de preparare a legendarului *satanarheologenial—cooligocen* Punci cu porunci. Ăsta e unul dintre cele mai străvechi şi mai puternice farmece vrăjitoreşti din univers. Nu funcţionează decât în noaptea de Revelion, fiindcă atunci ce—ţi doreşti are un efect cu totul special. Azi ne aflăm chiar la mijlocul celor douăsprezece nopţi în care, după cum se ştie, toate forţele întunericului umblă libere. Pentru fiecare pahar al acestui elixir, golit dintr—o înghiţitură, ai dreptul la o dorinţă care ţi se îndeplineşte sută la sută, dacă o rosteşti cu glas tare.

Explicaţia cuvântului SATANARHEOLOGENIALCOOLIGOCEN

Este vorba aici despre unul dintre cuvintele care îşi găsesc folosinţa multiplă şi se numesc Cuvinte—Perspectiv, poate pentru că se lasă trase unul dintr—altul şi împinse la loc unul într—altul ca acele ocheane demodate din alamă numite pe vremuri Perspectiv.

Există aşadar Cuvinte—Perspectiv care se întind pe mai multe rânduri, ba chiar pe pagini întregi. În foarte rare cazuri se pot întinde chiar şi pe un întreg capitol. Se spune, în mod cert, că a existat cândva o carte întreagă, care ar fi constat doar dintr—un singur cuvânt—monstru de acest fel.

Cuvintele—Perspectiv sunt considerate în cercurile magicienilor şi ale vrăjitoarelor deosebit de eficiente. Regula după care se formează este simplă, dar aplicarea ei e în schimb foarte complicată. Prima sau ultima silabă a unui cuvânt trebuie să fie împinsă „mai drept sau mai strâmb" în silaba de început sau de sfârşit a altui cuvânt. Cuvintele din interiorul unui Cuvânt—Perspectiv foarte lung trebuie, conform acestei reguli, să se potrivească atât în cel dinainte, cât şi în următorul.

În cazul de faţă este vorba de şapte componente principale:

1. Satan; 2. Anarh; 3. Arheolog; 4. Logen; 5. Genial; 6. Alcool; 7. Oligocen.

De aici decurg şase Cuvinte—Perspectiv „simple" (doar cu o singură articulaţie):

1. *Satanarhic*
2. *Anarheologie*
3. *Arheologen*
4. *Logenial*
5. *Genialcool*
6. *Alcooligocen*

Din acestea reies iarăşi cinci Cuvinte—Perspectiv (cu două articulaţii):
1. Satanarheologie
2. Anarheologen
3. Arheologenial
4. Logenialcool
5. Genialcooligocen
Şi acum, din acestea reies patru Cuvinte—Perspectiv „restrânse" (cu câte trei articulaţii):
1. Satanarheologen
2. Anarheologenial
3. Arheologenialcool
4. Logenialcooligocen
De aici reies trei „de două ori duble" Cuvinte—Perspectiv (cu câte patru articulaţii):
1. Satanarheologenial
2. Anarheologenialcool
3. Arheologenialcooligocen
Din acestea reies cele două „încincite" Cuvinte—Perspectiv (cu câte cinci articulaţii):
1.Satanarheologenialcool
şi
2. Anarheologenialcooligocen
Şi, în sfârşit, ultimul „dublu—restrâns" Cuvânt—Perspectiv (cu şase articulaţii):
SATANARHEOLOGENIALCOOLIGOCEN

Privirea lui Erezinus s—a menţinut împietrită cât a durat explicaţia dată de *Jante* Tyrannja. În spatele ochilor lui, în schimb, activitatea era în toi. Vocea lui răguşi brusc de emoţie când o întrebă:
—De unde, pe Giga—Gamma—Super—GAU, oi fi ştiind tu toate astea?
—Modul de întrebuinţare se află la începutul reţetei pe partea mea de sul. Orice eroare e exclusă.

Prin creierul magicianului tresăriră brusc mii de gânduri ca fulgerele unei furtuni ce se apropia. Cu acest Punci cu porunci îi devenise clar ca lumina zilei că ar mai fi posibil să recupereze din faptele rele neîndeplinite la timp, cu alte cuvinte să—şi spele toate păcatele. Ceea ce acum, brusc şi pe neaşteptate, se afla atât de aproape de el, încât putea fi atins cu mâna, era chiar salvarea lui! Ba i—ar mai fi putut trage şi o ocară împuternicitului Tribunal Infernal, să—l ţină minte. Doar că acum trebuia să facă neapărat rost de această licoare nemaivăzuta numai pentru sine. În niciun caz nu mai avea de gând să—i lase lui *Tante* partea lui din sulul de pergament, oricât i—ar fi oferit pentru ea — ba dimpotrivă, trebuia să ajungă neapărat la al ei, oricât l—ar fi costat, ar fi fost gata de orice, chiar dacă ar fi trebuit pentru asta s—o trimită, pe calea magiei, pe cealaltă lume sau chiar în altă galaxie. Dar toate astea erau mai uşor de gândit decât de făcut. Îi cunoştea puterile misterioase foarte bine şi ştia că avea toate motivele să se ferească de ea.

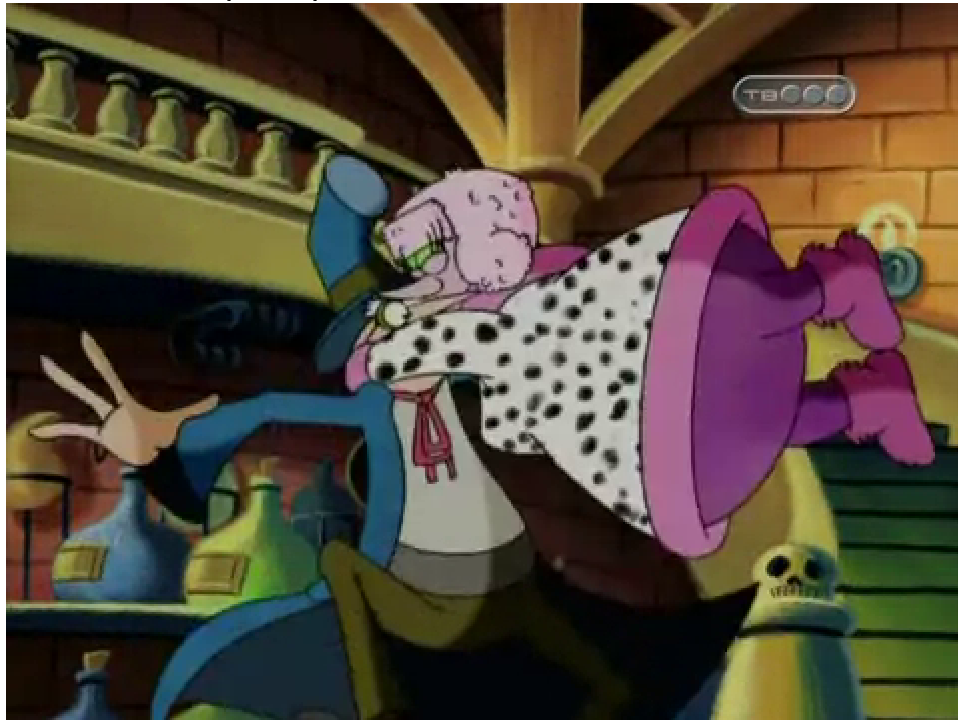
Ca să nu se trădeze că—i tremură mâinile, se ridică şi începu să se plimbe încoace şi încolo cu mâinile la spate. Se opri în faţa pubelei cu deşeuri speciale, adâncit în gânduri, bătu cu degetele darabana pe capac în ritmul celui mai nou şlagăr lansat în iad, pe care se—apucă să—l şi fredoneze:

Calm sânge, calm! spunea Dracula,
Când lady Rosa apărea...

Cele două animale din interiorul pubelei se ghemuiră unul într—altul şi—şi ţinură respiraţia. Auziseră fiecare cuvânt rostit de cei doi în timpul discuţiei.

20.ŞAPTE ŞI CINCISPREZECE MINUTE

Pe dos exact ce—ţi doreşti...

Erezinus se întoarse brusc şi spuse:

—Mă tem, dragă Tyti, că din chestia asta n—o să iasă nimic — oricât de rău mi—ar părea pentru tine. Ai uitat un amănunt sau, mai bine zis, două amănunte, şi anume, motanul şi corbul. Vor dori să participe. Şi, pentru că trebuie să—ţi rosteşti dorinţele cu glas tare, ar auzi tot. Şi atunci îţi ridici în cap Consiliul Suprem al Animalelor. Dar şi dacă îi închidem pe cei doi sau îi izgonim uzând de violenţă, devenim la fel de suspecţi. Aş fi de—a dreptul iresponsabil dacă ţi—aş da partea mea de reţetă. Nu te pot lăsa să te expui unui asemenea pericol, dragă *Tante.*

Tyrannja îl străfulgera, din nou, cu dinţii ei de aur.

—Ce drăguţ din partea ta, Bubi, că—ţi faci griji pentru mine. Dar ce spui tu e completamente fals. Motanul şi corbul *trebuie* să fie de faţă! Eu pun mare preţ pe prezenţa lor ca martori. Tocmai în asta constă toată plăcerea jocului. Magicianul se întoarse.

—Cum aşa?

—Nu e vorba de un elixir oarecare, explică vrăjitoarea. *Satanarheologenialcooligocenul* Punci cu porunci are o calitate ideală în acest sens. El întoarce *pe dos* exact ce—ţi doreşti. Când urezi sănătate, apare o molimă; dacă e vorba de o bunăstare generală, în realitate se ajunge în cea mai neagră mizerie; se discută de pace şi rezultatul e un război. Acum ai înţeles, Bubi, ce chestie teribilă e asta?

Tyrannja sughiţă de plăcere şi continuă:

—Ştii doar că mă dau în vânt după acţiuni de binefacere. Sunt pasiunea mea. Deci, m—am hotărât să fac azi din asta o sărbătoare — ah, ce spun — o adevărată *orgie* de binefacere!

Ochii lui Erezinus începură să strălucească în spatele lentilelor groase.

—Pe *stronţiul* incandescent! strigă el. Şi spionii, unde mai pui, că vor fi de faţă, martori că am făcut tot ce ne—a stat în putinţă — numai fapte bune pentru biata omenire aflată în suferinţă!

—Asta da, cârâi Tyrannja. Revelion, aşa cum mi l—am visat de când am învăţat alfabetul vrăjitoriei financiare!

Şi nepotul îi tăie vorba cu vocea lui tunătoare de bas:

—Lumea o să—şi amintească şi peste câteva secole de noaptea asta — noaptea în care a izbucnit marea catastrofă!

—Şi nimeni nu va şti, strigă ea, de unde a izbucnit toată nenorocirea!

—Nu, nimeni, exclamă el, cuprins de exaltare, fiindcă, noi doi, tu, Tyti, şi cu mine — suntem aici, curaţi şi nevinovaţi ca nişte mieluşei!

Îşi căzură unul altuia în braţe şi ţopăiră prin cameră. Diferite pahare şi capace risipite prin încăpere începură să intoneze un vals al morţii strident, greu de suportat, mobilele băteau din picioare, focul cel

verde din şemineu dogorea ritmic şi până şi rechinul împăiat de pe perete lovea tactul cu maxilarele lui impresionante.

21.ŞAPTE ŞI DOUĂZECI DE MINUTE

Eu nu ştiu deloc să citesc...

—Hei, motănelule, şopti Jakob, cred că mi se face rău. Ceva nu—i în regulă în capul meu.
—Şi eu simt ceva, răspunse Maurizio la fel de încet, muzica e de vină. Noi, cântăreţii, avem urechi foarte sensibile.
—Poate pisicile, îşi dădu Jakob cu părerea. Pe unul ca mine muzica nu—l impresionează defel.
—O fi şi de la somnifer, răspunse micul motan.
—Poate la tine, dar în niciun caz la mine, croncăni corbul. Eşti sigur că ai citit bine ce stă scris pe pubelă?
—De ce? întrebă Maurizio speriat.
—Poate că drăcia asta e otrăvitoare, chestia asta în care ne—am ascuns.
—Ce!? Vrei să spui că ne—am şi contaminat? Cuprins de disperare, micul motan vru să sară din pubelă. Jakob îl ţinu bine.
—Stai! Nu acum! Trebuie să aşteptăm până ce pleacă cei doi, altfel se duce totul de râpă.
—Şi dacă n—or să plece?
—Atunci, sforăi sinistru corbul, totul o să ia o întorsătură proastă.
—Iartă—mă! şopti motănaşul printre dinţi.
—Pentru ce să te iert?
—Eu nu ştiu deloc să citesc.
Un timp se făcu linişte, pe urmă Jakob fornăi iar:
—Ah, de ce n—am rămas în cuib la Tamara?
—Asta e alta? întrebă Maurizio. Dar Jakob nu răspunse.

22.ŞAPTE ŞI DOUĂZECI ŞI TREI DE MINUTE

O Tante *bătrână şi naivă*

Magicianul şi vrăjitoarea se prăbuşiră pe scaunele lor încercând să—şi tragă sufletul. Din când în când le mai urca pe gât câte—un hohotit răutăcios. Erezinus îşi ştergea cu mâneca halatului lentilele groase care i se aburiseră; Tyrannja încerca să—şi tamponeze cu o batistă de dantelă transpiraţia de pe buza de sus, atentă să nu—şi şteargă fardul.

—Ah, Bubi, spuse ea în treacăt, tu ai vorbit astă—seară de mai multe ori de „noi" şi „nouă". Dar vreau să nu ne înţelegem greşit. E adevărat că am nevoie de partea ta de sul şi de ajutorul tău ca expert, dar pentru asta vei fi plătit împărăteşte, nu—i aşa? De băut şi de urat, însă, e doar treaba mea. În exclusivitate. Tu n—ai nimic de—a face cu asta.

—Ba pardon, tăntico, răspunse Erezinus, tu n—ai să te procopseşti din chestia asta decât cu o mahmureală şi eventual o să te îmbolnăveşti. În definitiv, nu mai eşti chiar tinerică. Lasă fără grijă totul pe seama mea. Poţi doar să—mi spui pentru ce să închin în numele tău. Numai cu această condiţie colaborez.

Tyrannja sări ca arsă.

—Cred că n—am auzit bine! strigă ea. Ai jurat pe întunecatul Palat al Băncii lui Pluto că îmi vinzi partea ta.

Erezinus îşi frecă mâinile.

—Nu mai spune. Nu—mi amintesc de aşa ceva.

—Pentru numele Diavolului, Bubi, gâfâi ea, doar n—o să calci un asemenea jurământ!

—Eu n—am jurat, răspunse el rânjind, cred că ai înţeles greşit.

—Unde e vechiul nostru cult pentru familie, zise lovindu—şi faţa cu mâinile pline de inele, dacă până şi o *Tante* bătrână şi naivă nu mai poate avea încredere în nepotul ei preferat!

—Te rog, Tyti, spuse el, nu—mi veni iar cu tâmpeniile astea!

Un timp se fixară unul pe altul ca doi duşmani.

—Dacă vom continua în felul ăsta, îşi regăsi glasul, într—un târziu, vrăjitoarea, atunci şi la anul vom sta aici exact ca acum.

23. ŞAPTE ŞI DOUĂZECI ŞI CINCI DE MINUTE

Suntem în aceeaşi barcă...

Din nou se uită la ceas şi era limpede că trebuia să facă eforturi ca să—şi ţină firea. Fălcile ei fleşcăite tremurau şi bărbia triplă i se zgâlţâia. Erezinus savura situaţia fără să se dea de gol — deşi nici lui nu—i mergea cu mult mai bine. Fusese atâta amar de ani dependent de vrăjitoarea asta de făcut bani şi ea l—a şi lăsat să guste umilinţa asta din plin, încât acum simţea o adevărată plăcere s—o termine, în sfârşit, definitiv.

Ar fi lungit jocul cu plăcere oricât de mult, dar îi mai rămăseseră doar puţine ore până la miezul nopţii.

—Anul viitor începe foarte curând, murmură el aparent absent.

—Tocmai, explodă Tyrannja, şi ştii ce se întâmplă atunci, idiotule? Punci cu porunci îşi pierde, la prima bătaie a clopotului de Revelion, efectul contrariu!

—Exagerezi, fireşte, ca de obicei, Tyti, spuse Erezinus, totuşi nu foarte convins, nici eu nu suport dangătul clopotelor, fiindcă îmi provoacă arsuri la stomac, dar n—ai să—mi spui că un singur dangăt poate anula întreaga forţă magică infernală a unei licori atotputernice.

—Nu puterea magică, cârâi ea, ci *efectul contrariu* — şi asta e mult mai rău. Atunci minciuna devine adevăr, înţelegi? Atunci totul devine valabil, cu subiect şi predicat, cum a fost rostit.

—O clipă, spuse magicianul iritat, ce—nseamnă asta?

—Asta înseamnă că la miezul nopţii punciul trebuie să fie deja gata, ba, dacă s—ar putea, chiar mai devreme. De fapt, ar fi fost bine să—l fi băut până la ultima picătură şi să—mi fi rostit toate dorinţele înainte ca primul dangăt de clopot să anunţe Revelionul. Chiar şi un rest infim, rămas pe fundul vasului, ajunge ca totul să meargă prost! Imaginează—ţi ce se întâmplă atunci: toate urările mele, aparent atât de bune, chiar şi cele de dinainte, nu s—ar mai întoarce pe dos, ci s—ar împlini întocmai.

—Cumplit! gemu Erezinus. Îngrozitor! Catastrofal! Înfiorător! Terifiant!

—Vezi, confirmă *Tante* Tyrannja, dar dacă ne grăbim, atunci totul o să fie bine.

—Bine?

Obrazul lui Erezinus fu cuprins de un spasm.

—Ce înseamnă bine?

—Evident că vreau să spun rău, îl linişti, bine pentru noi, dar, în realitate rău, atât de rău pe cât putem noi dori.

—Minunat! strigă Erezinus. Grandios! Colosal! Fantasmagoric!

—Tu ai spus—o, băiete, răspunse Tyrannja şi—l bătu încurajator peste genunchi, aşa că dă—i drumul odată!

Când văzu că nepotul ei încă o fixează indecis, începu din nou să scoată teancuri peste teancuri de bancnote din gentuţa—seif şi le stivui în faţa lui.

—Poate că astea o să—ţi pună din nou pe picioare mintea damblagită. Aici ai douăzeci de mii — cincizeci — optzeci — o sută de mii! Dar ăsta e ultimul meu cuvânt. Du—te odată şi adu—mi partea ta de sul! Hai, dă—i drumul! Grăbeşte—te! Altfel mă răzgândesc.

Dar Erezinus nu se mişca.

Nu era deloc sigur dacă generoasa lui Tanre nu—şi ia ameninţarea în serios şi dacă el cu acest ultim bluf nu joacă totul pe—o carte, dar trebuia să rişte.

Spuse, cu o faţă împietrită:

—Păstrează—ţi banii, *Tante.* Nu ţin neapărat să—i am.

Atunci vrăjitoarea îşi pierdu complet minţile. Gâfâind, îi aruncă în obraz mereu alte teancuri de bancnote şi răcni scoasă din fire:

—Na, asta, şi asta, şi asta... ce să—ţi mai dau? Cât îmi mai ceri, bestie? Un milion? Trei? Cinci? Zece?...

Apucă muntele de bancnote cu ambele mâini şi—l aruncă în aer ca o nebună, încât aveai impresia că în tot laboratorul ninge cu bani.

În cele din urmă se prăbuşi epuizată pe un scaun şi—i spuse trăgându—şi sufletul:

—Ce—i cu tine, Beelzebubi? Înainte erai unul uşor de mituit şi avid de bani cât cuprinde, în general, un băiat drăguţ şi ascultător. Ce te—o fi schimbat aşa, mă întreb.

—Degeaba, Tyti, îi răspunse, nu mă convingi: ori îmi dai partea ta din sulul de pergament, ori recunoşti, în sfârşit, deschis, de ce ai atât de mare nevoie de jumătatea mea.

—Cine? Eu? întrebă cu voce stinsă, făcând o ultimă încercare să se prefacă naivă. Şi la ce bun adică? Ce scop aş putea urmări? Nu e vorba decât de o glumă nevinovată de Revelion.

—Când te—aud, spuse Erezinus, îmi vine greu să şi râd. Simţul umorului, scumpă *Tante,* este la noi foarte diferit. Ar fi mai bine să uităm toată tărăşenia asta. Hai să ştergem totul cu buretele! Poate că ţi—ar prinde bine acum o ceaşcă zdravănă de ceai de cucută?

Dar, în loc să mulţumească pentru această propunere politicoasă, Tyrannja căzu pradă unui atac de furie. Sub fardul de culoarea purceluşilor de lapte se făcu galbenă ca o gutuie, scoase un strigăt dezarticulat ca semnalul de alarmă emis de o sirenă, sări în sus şi bătu cu picioarele în podea ca un copil care nu se lasă îmbunat cu nimic.

Se ştie că asemenea izbucniri au la vrăjitoare şi magicieni alte urmări decât la copiii năbădăioşi. Un zgomot de tunete infernale crăpă podeaua şi din ruptura aceea de teren ţâşniră flăcări şi fum şi o cămilă uriaşă incandescentă îşi întinse capul afară, un cap susţinut de un gât în formă de şarpe, îşi deschise botul şi răcni la Consilierul în magie secretă cu glas asurzitor.

Dar acesta nu se arătă deloc impresionat.

—Te rog, încetează, *tăntico*, spuse el obosit, nu faci decât să—mi ruinezi pardoseala şi timpanul.

Tyrannja îi făcu semn cămilei să dispară, podeaua se închise la loc, fără să lase vreo urmă şi acum vrăjitoarea îl lăsă cu gura căscată pe magician printr—un gest cu totul neaşteptat.

Plângea.

Adică se prefăcea că plânge, fiindcă în realitate, vrăjitoarele nu pot vărsa lacrimi. Oricum, îşi schimonosi faţa de parcă ar fi fost o lămâie stoarsă, îşi tampona ochii cu batista de dantelă şi suspină:

—Ah, Bubi, băiat rău ce eşti! De ce trebuie să mă superi mereu în halul ăsta? Doar ştii cât sunt de temperamentală.

Erezinus o privi îngreţoşat.

—Penibil, doar atât spuse, chiar foarte penibil. Vrăjitoarea mai scoase, în chip de probă, încă două, trei sughiţuri şi pe urmă încheie spectacolul, explicând cu o voce spartă:

—Fie, dacă îţi spun, atunci mă ai sută la sută la mână şi desigur că ai să exploatezi asta, cu vârf şi îndesat, doar te cunosc. Dar ce pot să fac, oricum sunt terminată. Azi a fost la mine un funcţionar al Iadului, un anume Maledictus Ascaride, trimis la ordinul protectorului meu, Ministrul de Finanţe al Infernului. M—a anunţat că încă din această noapte, la sfârşitul anului, voi fi sechestrată personal. Şi asta numai din vina ta, Beelzebub Erezinus! În calitate de mandatar al tău am intrat rău la apă. Fiindcă *tu* nu ţi—ai îndeplinit nicio misiune, m—ai vârât *pe mine* în belea şi n—am putut să fac atâta rău cât trebuia să realizez conform contractului. De aceea, Cercurile Inferioare, de acolo, de jos m—au luat în vizor. Şi acum mă trag la răspundere! Şi toate astea din cauză că, din pură dependenţă familială, l—am finanţat pe nepotul meu incapabil şi leneş! Şi dacă mai ai în tine măcar un dram de conştiinţă a vinovăţiei, atunci îmi dai pe loc, imediat, partea ta de reţetă, ca să pot bea Punci cu porunci. Asta e ultima mea salvare. De nu,

fii blestemat cu cel mai cumplit blestem de pe lume: cu blestemul ereditar al tuturor *tantelor!*

Erezinus s—a ridicat în toată lungimea scheletului său. Vârful nasului i se făcuse treptat tot mai verde în timpul pledoariei Tyrannjei.

—Opreşte—te! îi strigă el şi ridică mâna în semn de protest. Opreşte—te înainte de a face o prostie pe care s—ar putea s—o regreţi! Dacă lucrurile stau aşa cum spui, atunci nu ne mai rămâne amândurora decât să acţionăm împreună. Oricum ne avem unul pe altul la mână, scumpa mea *Tante.* Şi la mine a fost acest împuternicit juridic al Iadului şi eu urmează să fiu sechestrat la miezul nopţii personal, la fel ca tine, dacă nu recuperez paguba. Suntem în aceeaşi barcă, draga mea, şi nu ne vom salva decât împreună sau împreună ne vom duce la fund.

În timp ce vorbea astfel, Tyrannja se ridică. Privi în sus, spre nepotul ei, şi—şi desfăcu braţele.

—Bubi, bolborosi ea, vino să te sărut!

—Mai încolo, mai încolo, răspunse Erezinus, încercând să scape. Acum avem alte lucruri mai urgente de făcut. Vom trece de îndată la prepararea legendarului *satanarheologenialcooligocen* Punci cu porunci, pe urmă îl vom bea împreună cu schimbul, eu un pahar şi apoi tu unul şi, în acest timp, ne vom spune tot împreună dorinţele, mai întâi eu una, după aceea tu şi, din nou, eu...

—Nu, îl întrerupse *Tante* Tyrannja, mai bine întâi eu şi apoi *tu.*

—Putem trage la sorţi, propuse el.

—Din partea mea, n—am nimic împotrivă, spuse ea.

Şi fiecare gândea în sinea lui că mai târziu se va găsi cu siguranţă o posibilitate de a—l scoate din joc pe celălalt. Şi amândoi ştiau că partenerul are acelaşi plan. Doar erau din aceeaşi familie.

—Atunci am să aduc chiar acum partea mea de reţetă, spuse el.

—Iar eu te însoţesc, Bubi, răspunse ea. Încrederea e bună, controlul e şi mai bun, nu eşti de aceeaşi părere?

Erezinus o luă din loc şi Tyrannja îl urmă cu o agilitate surprinzătoare.

24.ŞAPTE ŞI TREIZECI DE MINUTE

Viitorul lumii se află acum în labele noastre...

Nici n—a încetat bine zgomotul paşilor celor doi, că motănelul a şi ieşit din pubelă. Se simţea ameţit şi ca vai de el. Corbul, care nu era cu nimic mai breaz, îl urmă dând din aripi.

—Ei, croncăni el, ai auzit tot?

—Da, spuse Maurizio.

—Şi ai şi priceput tot?

—Nu, spuse Maurizio.

—Dar eu, *da,* explică, cu superioritate, corbul, şi atunci, cine a câştigat pariul?

—Tu, spuse Maurizio.

—Şi cum rămâne cu acel cui ruginit, colega? Cine trebuie să—l înghită?

—Eu, spuse Maurizio şi adăugă, victimizându—se teatral: Asta e! Oricum vreau să mor.

—Prostii! cârâi Jakob. A fost doar o glumă. Scoate—ţi asta din cap! Important e că te—ai convins că am avut dreptate.

—Tocmai de aceea vreau să mor, îi replică Maurizio cu o mină tragică. Unei asemenea ruşini nu—i poate supravieţui un *Minnesanger* cavaler. Tu n—ai cum să înţelegi asta.

—Ah, termină cu gogoşile astea umflate! spuse Jakob iritat. De murit ai timp berechet. Acum avem altceva mai important de făcut.

Şi tot ţopăia pe picioarele lui subţiri prin laborator.

—Ai dreptate, o să amân, reflectă Maurizio, pentru că mai întâi vreau să—i spun părerea mea acestui nemernic fără pic de conştiinţă, pe care l—am numit Maestro. Am să—i arunc dispreţul meu în faţă. Să afle că...

—N—ai să faci nimic, îl puse la punct Jakob. Sau vrei, din nou, să strici tot?

Ochii lui Maurizio aruncau scântei; era ferm hotărât.

—Nu mi—e frică. Trebuie să dau frâu liber revoltei mele imediat, altfel nu mă voi mai putea privi în oglindă. Trebuie să ştie ce crede Maurizio di Mauro despre el!

—Fireşte, spuse Jakob sec, chiar o să—i pese mult de asta. Acum ascultă—mă odată, tenor wagnerian! Cei doi nu trebuie să ştie, pentru nimic în lume, că noi am aflat ce—au de gând.

—De ce nu? întrebă micul motan.

—Pentru că — atâta timp cât ei nu ştiu că noi ştim, poate reuşim încă să—i împiedicăm, înţelegi?

—Să—i împiedicăm? Cum adică?

—De pildă cu... ah, nici eu nu ştiu încă. Ar trebui să punem ceva la cale ca ei să nu termine la timp cu preparatul licorii vrăjite. Să zicem că facem o prostie şi răsturnăm vasul în care se află chestia aia sau... ei, ceva tot o să ne dea prin cap. Trebuie să nu ne clintim de pe sârmă.

—De pe ce să nu ne clintim?
—Tinere, dar tu chiar că nu pricepi nimic. Adică să fim cu ochii—n patru, ai înţeles? Să nu ne scape nimic din tot ce fac. De asta cei doi nu trebuie să bage de seamă că am tras cu urechea. Acum ăsta e singurul nostru atu, colega. Eh, te—ai lămurit care—i direcţia de zbor?
Fâlfâi de câteva ori din aripi pe masă.
—Aha! spuse Maurizio. Asta înseamnă deci că viitorul lumii se află acum în labele noastre.
—Cam aşa, răspunse corbul, păşind pe picioarele—i subţiri printre hârtii. Oricum, eu n—aş zice labe.
Maurizio îşi scoase pieptul înainte şi murmură pentru sine:
—Da, ce faptă măreaţă... Destinul mă cheamă... Ca un cavaler nobil ce sunt, nu mă tem de primejdie...
Încercă să—şi aducă aminte cum se continua vestita Arie a Motanului, dar Jakob cârâi brusc:
—Hei, ia vino încoa'!
Descoperise sulul de pergament al Tyrannjei şi—l studia când cu un ochi, când cu celălalt.
Micul motan fu dintr—un salt lângă el.
—Uite, uite! gâjâi corbul. Dacă am arunca drăcia asta în foc, s—a zis cu punciul ăla vrăjit. Maestro al tău a zis singur că nu poate să facă nimic numai cu a doua parte.
—Ţi—am zis eu! strigă Maurizio. Eram sigur că o să ne vină o idee extraordinară. Aşadar hai, iute, pe foc cu ea! Şi dacă blestemaţii ăia o s—o caute, le ieşim în faţă şi le spunem...
—Vântul a fost, îl întrerupse Jakob. Cel mai bine e să nu ştim absolut nimic. Crezi că am chef să—i las pe ăia să—mi întoarcă, până la urmă, gulerul pe dos?
—După cum văd, tu eşti totuşi unul care nu—şi pune pielea la bătaie, zise Maurizio, brusc iluminat. Nu ai sentimentul măreţiei.
—Aşa—i, spuse Jakob, de—asta sunt încă în viaţă. Hai, prinde—te de mine!
Tocmai când voiau să atingă împreună sulul, acesta se derula brusc de la sine şi—şi înălţă capătul ca o cobră uriaşă în faţa celui care implora îndurare.
Celor doi eroi le căzu pe loc inima în chiloţii de pene, respectiv în cei de blană. Se prinseră unul de celălalt şi priveau capătul sulului care se clătina încoace şi încolo, fixându—i cu nişte ochi ameninţători.
—Crezi că muşcă? şopti Maurizio tremurând.
—Habar n—am, răspunse Jakob şi ciocul lui clămpăni încet.
Până să se dumirească ce se întâmplă, sulul de pergament se înfăşură cu o mişcare fulgerătoare în jurul lor, o dată, de două, de nouă ori, până se făcu un pachet, din care, sus, ieşeau un cap de motan şi unul de corb. Cei doi nu mai puteau să facă nicio mişcare şi abia de mai respirau. Sulul se încolăcea tot mai strâns.
Se apărau cu toate puterile lor firave, dar pergamentul era imposibil de rupt.
—Ah! Uff! Au! era tot ce mai puteau scoate pe gură.
Deodată se auzi glasul răguşit de bas al lui Erezinus:

Spirite atotputernic!
Pe inelul cel mare:
Viaţă greşită, larvă—n jertfelnic,
ieşi din lucrare!

Fără să pregete, în aceeaşi clipă, şarpele de pergament căzu, mai zvâcni un pic şi rămase lat şi nemişcat. Nu mai era decât o fâşie lungă, acoperită de un scris.

25.ŞAPTE ŞI TREIZECI ŞI PATRU DE MINUTE
De acum o să trebuiască să vă suportaţi...

—Cu mulţumiri prea umile, Înălţimea Voastră, bâigui Jakob, aţi venit la fix!

Maurizio nici nu putea să mai scoată o vorbă, mai întâi că—l dureau toate oscioarele, şi—n al doilea rând fiindcă i se oprise vorba în gât că tocmai Erezinus le salvase viaţa, cel pe care el chiar voise să—l pedepsească, dispreţuindu—l profund. Mintea lui nu era capabilă să înţeleagă asemenea complicaţii.

Şi iată că şi Tyrannja Vamperl îşi făcu apariţia în spatele magicianului.

—Vai, neprihănită dobândă! strigă ea. Bieţii mei copilaşi, sper că n—aţi păţit nimic!

Îl mângâie pe corb pe creştet. Şi magicianul îl mângâie pe Maurizio şi—i spuse duios:

—Ia aminte, astea nu sunt jucării! Ar trebui să ţii cont de asta, Maurizio di Mauro. Nu aveţi voie să vă atingeţi de nimic fără permisiunea mea. Este mult prea primejdios. S—ar putea să vi se întâmple cine ştie ce, şi aşa ceva l—ar face pe bunul tău Maestro foarte, foarte trist.

„Blablablabla..." cârâi corbul în sinea lui.

Magicianul şi vrăjitoarea schimbară între ei o privire scurtă, pe urmă ea întrebă:

—Jakobiţă, scumpul meu corb, cum de te afli aici?

—Cu tot respectul, Madame, răspunse Jakob, făcând o mină nevinovată, am vrut doar să vă anunţ vizita.

—Aşa? Dar eu nu—mi amintesc deloc să—ţi fi ordonat aşa ceva, păsărelule.

—Am făcut—o de bunăvoie, fiindcă m—am gândit că vreţi să mă menajaţi — din cauza vremii de porc de—afară şi a *romantismului* meu, iar eu am vrut să vă fac neapărat o bucurie.

—Bine, bine, fireşte — e drăguţ din partea ta, Jakobiţă. Dar, pe viitor, e bine să mă întrebi înainte de a lua o decizie.

—Cum, iar am făcut ceva greşit? întrebă Jakob oţărât. Ah, chiar că sunt un corb ghinionist.

—Ia spune, i se adresă magicianul motanului, unde v—aţi ascuns atâta timp, poznaşilor?

Maurizio era gata să răspundă, dar corbul i—o luă hotărât înainte.

—Acest dezgustător mâncător de păsări a vrut să mă târască în cămara lui, Înălţimea Voastră, dar m—am fofilat şi am întins—o jos în pivniţă, însă el tot m—a prins şi m—a încuiat într—o ladă împuţită. Am protestat ore—n şir, că ăsta nu—i un mod civilizat, nu te porţi aşa cu un oaspete; şi atunci a deschis şi mi—a spus să—mi ţin pliscul, că altfel mă împinge în cuptor, iar eu i—am ars una să mă ţină minte şi s—a încins o răfuială şi deodată ne—am pomenit, din nou, aici, nici nu ştiu cum. Şi cum ne chelfăneam de ne săreau fulgii, pe bune, tâmpitul ăla de şarpe de hârtie s—a răsucit în jurul nostru şi, spre norocul nostru, aţi venit dumneavoastră. Dar motanul ăsta, trebuie să vă spun cinstit, într—o cuşcă ar trebui să stea, că—i un pericol public, o bestie setoasă de sânge!

Maurizio a ascultat torentul verbal al corbului, făcând ochii din ce în ce mai mari. De câteva ori a vrut să—l întrerupă pe corb, dar nu a reuşit să intervină. Atunci Erezinus îi spuse râzând:

—Bravo, bravo, viteazul meu cavaler! Da, de acum o să trebuiască să vă suportaţi. Ne promiteţi, da?
—Om mai vedea! croncăni Jakob şi—i întoarse spatele lui Maurizio. Nu mă pot acomoda cu unul care mă face găină friptă. Mai întâi, să—şi retragă cuvintele!
—Dar... vru să riposteze Maurizio, însă vrăjitoarea îl întrerupse.
—Niciun „dar"! interveni ea, îndulcindu—şi vocea. Fiţi buni unii cu alţii, micii noştri devotaţi! Ne—am gândit la ceva deosebit pentru voi, faimosul meu nepot şi cu mine. Şi dacă sunteţi cuminţi şi paşnici şi vă înţelegeţi, atunci aveţi voie să staţi cu noi la masă de Revelion. Ce—o să ne mai veselim, nu—i aşa, Bubi? Spune şi tu!
—Fără îndoială, răspunse Erezinus cu un zâmbet cam câş. Cu siguranţă va fi o răsplată frumoasă. Dacă sunteţi cuminţi.
—De silă bucuros, cârâi Jakob. Dar, dacă nu se poate altfel, o să facem pace, că n—avem încotro, domnule baron, sau...?
Îl lovi pe Maurizio cu aripa şi acesta dădu aprobator din cap, puţin derutat.

26. ŞAPTE ŞI PATRUZECI DE MINUTE

Cele două suluri de pergament

Între timp, vrăjitoarea rulă sulul de pergament. Atunci magicianul scoase din mâneca largă a halatului său un sul identic.

—Mai întâi, Tyti, explică el, trebuie să facem proba pe text, ca să vedem dacă cele două părţi se leagă cu adevărat una de alta la origine. Tu cunoşti formula şi ce ai de făcut?

—Am înţeles, răspunse ea. Apoi vorbiră în duet:

Prin puterea a şaizeci şi şase
inversate pentagrame
veritabile sau false
unităţi din kilograme
sunt formulele din vremuri.
Noapte eşti cu negre forţe,
printre fulgere şi torţe
te supui în vâlvătaie!
Pe locuri! Fiţi gata! Start!

În aceeaşi clipă, amândoi aruncară cele două suluri de pergament în sus. Un fulger orbitor scapără şi în aer începură să scânteieze de jur împrejur milioane de stele, de parcă ar fi fost un foc de artificii, doar că atunci nu se auzea niciun zgomot.

Capetele celor două părţi erau atrase unul de altul de o forţă magnetică nemaipomenită, aproape topite laolaltă — atât de perfect, fără urmă de lipitură, de parcă niciodată nu ar fi fost separate.

Cu mişcări ample, unduioase, un şarpe de pergament ce măsura aproximativ cinci metri lungime plutea sub plafonul laboratorului şi se lăsa încet, încet pe podea.

Magicianul şi vrăjitoarea se uitau unul la altul dând din cap aprobator.

Erau satisfăcuţi.

—Şi—acum, Erezinus se adresă animalelor, va trebui să ne lăsaţi o clipă singuri. Vrem să pregătim sărbătoarea de Revelion şi pentru asta nu avem nevoie de voi.

Jakob, care nu renunţase la intenţia secretă de a împiedica prepararea punctuală a licorii Punci cu porunci, se rugă, aproape cerşind favoarea de a rămâne, promiţând să fie cât se poate de ascultător. Maurizio i se alătură.

—Nici vorbă, animăluţelor curioase ce sunteţi, spuse Tyrannja, ne—aţi deranja cu întrebările voastre interminabile — şi, în afară de asta, vrem să vă pregătim o surpriză.

Văzând că îşi bat gura de pomană, vrăjitoarea îl apucă pe corb şi magicianul pe motan şi—i duseră în camera special amenajată pentru pisici a lui Maurizio.
—Puteţi să trageţi un pui de somn aici, le spuse Erezinus, ca să nu vi se închidă ochii tocmai la petrecere. Mai ales ţie, pisoiaşule.
—Sau puteţi între timp să jucaţi volei ca să vă treacă timpul, adăugă Tyrannja. Important e să fiţi cuminţi şi să nu vă certaţi din nou. Când suntem gata, venim să vă luăm.
—Şi ca să nu trageţi cu ochiul înainte de a fi gata, stricându—vă singuri toată bucuria, completă Erezinus, o să vă încuiem.
Închise uşa şi răsuci cheia pe dinafară. Paşii lor se îndepărtară.

27.ŞAPTE ŞI PATRUZECI ŞI CINCI DE MINUTE

Să cerem ajutor...

Jakob Krakel fâlfâia din aripi pe speteaza sofalei de pluş, din tapiseria căreia se iveau câteva arcuri, fiindcă motanul îşi ascuţise prea des ghearele în ea.
—Asta e! cârâi el, plin de năduf. Acum stăm aici, noi, doi superspioni şi privim viitorul cu încredere.
Maurizio se repezi mai întâi înspre patul său cu baldachin, dar pe urmă, deşi se simţea mai obosit şi mai bolnav ca oricând, luă hotărârea eroică de a nu se culca. Situaţia era prea serioasă ca să—i stea gândul la somn.
—Şi ce facem acum? întrebă el nedumerit.
—Ce facem acum? croncăni Jakob. Facem o impresie jalnică, asta facem, nimic altceva! S—a zis definitiv cu împiedicarea planului lor. Am mai spus—o,

Şi totul devine mereu
tot mai greu, tot mai greu.

—Vezi bine că—i adevărat, dacă mai şi rimează. Chestia asta o să ia o întorsătură urâtă!
—De ce spui asta întruna? îl apostrofă Maurizio.
—Asta e filozofia mea, explică Jakob. În principiu, trebuie să presupunem întotdeauna ce—i mai rău şi pe urmă să acţionăm împotrivă, cum putem.
—Şi ce *putem* să facem? întrebă Maurizio.
—Nimic, recunoscu Jakob.
Maurizio stătea în faţa măsuţei scunde, de pe care îi făceau cu ochiul frişca dulce şi diferitele bucăţele delicioase. Toate astea îl costau o enormă putere de a se abţine, dar rămase şi în faţa acestei ispite dârz pe poziţie, fiindcă ştia ce acţiune dezastruoasă ar avea asupra lui această hrană. O vreme a fost linişte, doar viscolul şuiera în jurul casei.
—Îţi spun ceva, motănelule, se auzi în sfârşit, din nou, glasul corbului, m—am săturat de profesia de agent secret. Nimeni nu—mi poate cere asta. Aşa ceva depăşeşte puterea mea *corbească*. Nu mai vreau să continui. Demisionez.
—Tocmai acum? întrebă Maurizio. Dar nu poţi să faci una ca asta!
—Ba pot şi încă cum, răspunse Jakob. Nu mai vreau. Îmi doresc din nou o viaţă normală de vagabond ca înainte. Aş vrea să fiu acum în cuibul cald al Ramonei.
Maurizio se aşeză şi—şi ridică ochii spre el.
—Ramona? De ce aşa, nitam—nisam, Ramona?
—Fiindcă ea e cel mai departe, răspunse Jakob, plin de amărăciune, şi asta mi—aş dori acum cel mai

mult.
—Ştii tu, continuă Maurizio după un timp, şi mie mi—ar plăcea mult mai mult să cutreier prin ţări îndepărtate şi să înmoi inimile cu cântecele mele. Dar, dacă ticăloşii ăştia doi distrug lumea cu vrăjile lor, unde ai mai găsi o viaţă de *Minnesanger?* În cazul în care ar mai exista viaţă în general.
—Da, şi? croncăni Jakob mânios. Ce putem schimba noi? Nişte amărâţi de dobitoci păduchioşi. De ce nu interesează pe nimeni chestia asta — acolo sus în cer, de pildă? Uite, vreau să înţeleg şi eu, pe bune: de ce ăia răi au pe lumea asta mereu atâta putere şi ăia buni n—au nimic — cel mult *romantism*? Asta nu—i drept, motănelule. Nu, zău că nu—i drept! M—am săturat. Intru în grevă, asta fac.
Şi—şi vârî capul sub aripă ca să nu mai vadă şi să nu mai audă nimic. De data asta liniştea dură atât de mult, încât, în cele din urmă, privi de sub aripă cu atenţie şi spuse:
—Ai putea cel puţin să mă contrazici.
—Trebuie să reflectez la ceea ce ai spus mai devreme, răspunse Maurizio. În cazul meu e cu totul altfel. Străbunica mea, Mia, o pisică bătrână, foarte albă, spunea mereu: dacă te poţi entuziasma de ceva, fă—o — şi dacă nu poţi, atunci dormi. Trebuie să mă pot entuziasma, de aceea încerc mereu să—mi imaginez cea mai bună variantă şi pe urmă să fac *pentru asta* tot ce—mi stă în putinţă. Dar, din păcate, nu am atât de multă experienţă şi gândire practică, nu mă compar cu tine, altfel, cu siguranţă, mi—ar trece acum prin minte ceva ce am putea face.
Corbul îşi scoase capul de sub aripă, deschise ciocul şi şi—l închise la loc. Această recunoaştere neaşteptată venită din partea unui artist renumit, descendent dintr—o familie străveche de cavaleri, îl lăsă mut de uimire. Aşa ceva nu i se întâmplase niciodată până acum în viaţa lui aventuroasă de corb. Îşi drese glasul.
—Hm — deci, cârâi el, un lucru e cert, cât timp stăm aici, înăuntru, nu putem face nimic. Trebuie să ieşim. Întrebarea e: cum? Uşa e închisă. Ai vreo idee?
—Poate pot să deschid geamul, se grăbi să propună Maurizio.
—Încearcă!
—Pentru ce?
—Trebuie s—o pornim la drum — probabil un drum foarte lung.
—Încotro?
—Pentru ce?
—Să cerem ajutor.
—Ajutor? Te referi la Consiliul Suprem?
—Nu, pentru asta e prea târziu. Până am ajunge acolo şi Consiliul ar putea întreprinde ceva, miezul nopţii va fi trecut demult. Atunci nimic nu ar mai avea vreun rost.
—În cazul ăsta, cine ar putea să ne ajute? Jakob se scarpină în cap cu gheara, adâncit în gânduri.
—N—am nicio idee. Acum probabil că nu ne mai poate salva decât o minune. Poate are destinul ceva în vedere cu noi, deşi — după părerea mea, nu mă bazez prea mult pe asta. Dar putem să încercăm.
—Asta e puţin, spuse Maurizio plângăreţ. Nu e ceva să mă entuziasmeze.
Jakob dădu încruntat din cap.
—Ai dreptate. Aici e mai cald. Dar câtă vreme stăm aici nu avem nicio şansă!
Maurizio mai cugetă o clipă, pe urmă îşi luă vânt şi sări pe *canatul* ferestrei, deschizând cu oarecare efort geamul.
Un vârtej de zăpadă pătrunse înăuntru.
—Aşadar, îi dăm drumul! croncăni corbul şi îşi luă zborul.
Fu prins imediat de un vârtej şi dispăru undeva în beznă.
Micul motan gras îşi luă tot curajul de care era în stare şi sări după el. Căzu destul de adânc într—o movilă de zăpadă care se prăbuşi peste el. Trebui să se opintească zdravăn ca să iasă de—acolo.
—Jakob Krakel, unde eşti? miorlăi el înfricoşat.
—Aici! se auzi vocea corbului în apropiere.

28.ȘAPTE ȘI CINCIZECI DE MINUTE

Coralul nr. CO_2 din Cartea Cântecelor

La toate tipurile de vrăjitorie este important nu numai să cunoşti formulele corecte, să ai toate accesoriile necesare şi să îndeplineşti acţiunea potrivită la timpul potrivit, ci şi să te afli în dispoziţia interioară cea mai adecvată. Dispoziţia în care te afli trebuie să corespundă lucrării pe care o ai în vedere. Asta e valabil atât pentru vrăjitoria malefică, cât şi pentru cea benefică (care există şi ea, fireşte, deşi în ziua de azi se pare că e mult mai rară). Ca să faci vrăji bune, trebuie să te transpui într—o dispoziţie iubitoare, armonioasă, iar pentru vrăjile rele într—una stearpă ca deşertul şi plină de ură. Pentru asta e nevoie, în fiecare caz, de o pregătire prealabilă.

Şi tocmai cu asta se ocupau între timp magicianul şi vrăjitoarea.

Laboratorul strălucea în lumina rece a numeroase reflectoare electrice, lămpi micuţe şi lanterne care pâlpâiau, străfulgerau, scânteiau.

Încăperea era plină de fâşii de ceaţă, deoarece din mai multe recipiente de afumat se învălmăşeau nori de diferite culori care se târau pe podea, se căţărau pe pereţi, formând acolo tot felul de mutre şi de feţe, mari şi mici, ce se destrămau imediat spre a lua mereu alte chipuri.

Erezinus şedea la orga lui personală şi lovea cu gesturi largi tastele. Tuburile instrumentului erau confecţionate din oasele animalelor ucise în chinuri. Cele mai mici proveneau de la picioarele găinilor, cele mai mari, de la foci, câini şi maimuţe, iar cele şi mai mari, de la elefanţi şi balene.

Tante Tyrannja stătea alături de el şi întorcea paginile partiturii. Suna destul de înfiorător când începură să cânte împreună Coralul nr. CO_2 din *Cartea Cântecelor Satanice:*

Ora opt e—n ceasul rău.
Duh de mlaştină în hău
vă blestem raţiune, gând,
adevăr, plecaţi pe rând!
Vorba în minciuni mi—o—ntoarce!
Ca—n retortă *plumbul toarce*
şi ne—arată cum se—nalţă o părere,
iar viaţa e—n continuă cădere.
Nicio ordine nu—i bună,
spirit nu şi nu natură,
libertăţii—i vii de hac
numai după bunul plac.
Nu cunoaştem ce—i conştiinţa,

forţa noastră capăt n—are,
ne—nsoţeşte biruinţa,
vom însămânţa teroare.
Rupe—vom tot ce ne leagă,
vă jurăm de la—nceput.
Ştiinţa noastră vă proclamă:
Idiot, nebun, hirsut*!*

Şi după fiecare strofă urma refrenul:

Punciul rău de—l măsluieşti,
vraja neagră o slăveşti!

Ăsta a fost aşa—zisul acord. Nu—i de mirare că ei n—au vrut să lase animalele să le fie martori. În orice caz, magicianul şi vrăjitoarea se aflau acum în dispoziţia cea mai potrivită pentru îndeplinirea lucrării.
—În primul rând, explică Erezinus, trebuie să alcătuim un vas numai bun pentru *satanarheologenialcooligocenul* Punci cu porunci.
—Să alcătuim? întrebă Tyrannja. Nu ai nici măcar un vas pentru punci în gospodăria ta de celibatar?
—Scumpă *Tante,* catadicsi să vorbească Erezinus, tu chiar nu ai nici cea mai vagă idee despre băuturi alcoolice. Niciun vas pentru punci din lume, chiar dacă ar fi şlefuit dintr—un singur diamant, nu ar putea să reziste unei proceduri necesare în asemenea cazuri. Ar crăpa sau s—ar topi sau, pur şi simplu, s—ar evapora.
—Şi ce facem atunci? Magicianul zâmbi protector.
—Ai auzit vreodată de *Focul rece?* Tyrannja dădu din cap în semn că nu.
—Ei bine, atunci fii atentă, spuse Erezinus, că ai ce învăţa, Tyti.
Se duse la un raft şi scoase de acolo un fel de spray supradimensionat, merse cu el până la şemineu, unde focul ardea dezlănţuit în clipa aceea. În timp ce în pălălaia de flăcări se auzi un şuierat neidentificabil, spuse:

Flăcări, jar, figuri de aer
în a timpului putere
stă sălbaticul în caier
dansul vostru—i o părere.
Rochie—a Salamandrei vaier
care—n contratimp petreci,
Flăcări, jar, figuri de aer,
vă—ntăriţi, vă faceţi reci!

În aceeaşi clipă, focul încetă să—şi înalţe flăcările şi se opri — complet inert — arăta ca o plantă stranie, uriaşă, cu multe frunze zimţate de un verde—strălucitor.
Erezinus îşi vârî mâinile înăuntru şi culese frunză după frunză, până strânse un braţ plin. Abia termină de cules frunzele, că un foc nou izbucni în şemineu, dansând ca mai înainte.
Magicianul se duse la masa din mijlocul laboratorului şi aşeză acolo laolaltă frunzele verzi ţepene şi sticloase; semănau cu părţile unui puzzle. Acolo unde cele zimţate se potriveau, se topiră îndată într—o singură bucată. (În *orice* foc, diferitele forme ale flăcărilor — când sunt aşezate la un loc — alcătuiesc totdeauna un întreg, doar că aceste forme se transformă permanent şi atât de repede, încât nu pot fi observate cu ochiul liber.)
Foarte repede, sub mâinile îndemânatice ale lui Erezinus, se contura o coajă plată căreia îi adăugă pereţi laterali, până ce, în sfârşit, apăru un pahar mare, un acvariu de peşti roşii de aproximativ un metru înălţime şi cu un diametru de aceeaşi dimensiune. Strălucea în lumina verzuie şi părea mai degrabă nefiresc.
—Aşa, spuse magicianul şi—şi şterse degetele de halatul lui de casă, cam asta ar fi. N—arată rău, nu—i

aşa?

—Şi tu crezi că ţine? întrebă vrăjitoarea. Sută la sută?

—Poţi să te bizui pe asta, răspunse el.

—Beelzebub Erezinus, spuse Tyrannja, cu un amestec de invidie şi respect în glas, cum ai făcut asta?

—Asemenea procese ştiinţifice sunt prea complicate pentru tine, spuse el. Căldură şi mişcare nu există decât în vremea care se desfăşoară pozitiv. Dacă presarăm clipe negative, aşa—numitele particule antitemporale, atunci se anulează reciproc şi focul devine rigid şi rece, după cum ai văzut.

—Se poate atinge cu mâna?

—Bineînţeles.

Vrăjitoarea atinse cu atenţie suprafaţa paharului uriaş. Apoi întrebă:

—Ai putea să mă înveţi şi pe mine să fac aşa ceva, Bubi?

Erezinus dădu din cap.

—Secret profesional!

29.ORA OPT

Sincer, te admir...

Parcul Mort care înconjura Vila „Coşmarul" nu era prea mare. Deşi se afla în mijlocul oraşului, abia de—l văzuse vreunul din locuitorii de prin partea locului, deoarece era împrejmuit de un zid de piatră, înalt de trei metri. Dar magicienii pot să creeze şi obstacole nevăzute care constau, de pildă, din uitare, din tristeţe sau din confuzie. Aşa şi—a construit Erezinus în partea exterioară a zidului de piatră încă o barieră nevăzută, formată din frică şi din groază, în jurul proprietăţii sale care îl făcea pe orice curios să iuţească pasul şi să nu—şi bată capul cu ce—i în spatele zidului.

Doar într—un loc se afla o poartă înaltă din fier ruginit, dar nici pe acolo nu puteai să vezi ce—i în parc, fiindcă privirea îţi era înghiţită de un tufiş des de ciulini negri. Această poartă o folosea Erezinus, când ieşea cu Magomobilul său — ceea ce se întâmpla, fireşte, destul de rar.

Parcul Mort fusese — pe vremea când nu se numea încă aşa — plin de arbuşti pitoreşti şi copaci imenşi, foarte frumoşi, dar acum totul era despuiat de frunze, nu numai fiindcă era iarnă. Magicianul şi—a făcut zeci de ani experimentele ştiinţifice pe ei, le—a manipulat creşterea, le—a secătuit forţele de reproducere, le—a stors toată substanţa vitală, până ce încet, încet, i—a adus unul după altul în pragul morţii. Acum nu—şi mai ridicau decât ramuri strâmbe spre cer, ca şi când ar fi cerut, înainte de sfârşitul lor, cu aceste membre dureroase, ajutor, dar nimeni nu le auzea ţipătul mut. Păsări nu mai existau demult în acest parc, nici măcar vara.

Micul motan înota *greu* prin zăpada adâncă, iar corbul ţopăia şi dădea din aripi în jurul lui, fiind prea uşor luat uneori pe sus de vânt. Amândoi tăceau, căci aveau nevoie de toată puterea lor ca să poată lupta cu piedicile care le stăteau în cale.

Zidul înalt de piatră nu ar fi fost o problemă pentru Jakob, dar era pentru Maurizio. Din fericire, acesta îşi aminti de poarta de fier prin care venise prima oară. Se strecură printre drugii de fier forjat.

Nici bariera nevăzută, formată din frică, nu le făcu greutăţi prea mari, fiindcă era construită special pentru oameni şi scopul ei era să insufle groaza de stafii. Până şi cei mai mari sceptici, când intrau în această zonă, credeau brusc în stafii şi o luau la sănătoasa. Şi majoritatea animalelor se tem de stafii — dar motanii şi corbii cel mai puţin.

—Ia spune, Jakob, întrebă Maurizio încet, tu crezi că există stafii?

—Clar, răspunse Jakob.

—Ai văzut vreodată una?

—Personal, nu, spuse Jakob, dar toată seminţia mea în vremurile de demult a stat mai mereu pe spânzurători, unde se legănau spânzuraţii. Sau şi—au făcut cuiburile pe acoperişurile castelelor cu stafii. În orice caz, pe—aici existau o grămadă. Dar celor de rangul noastru nu le—au făcut niciodată nimic. Nu—mi amintesc să fi auzit despre aşa ceva. Ba din contră, cu unele stafii, ai mei erau chiar buni

prieteni.
—Da, spuse Maurizio dându—se viteaz, în ce—i priveşte pe străbunii mei, a fost întocmai.
Trăncănind aşa, se pomeniră că lăsaseră bariera nevăzută în spatele lor şi ajunseseră în stradă.
Ferestrele caselor mari erau luminate sărbătoreşte, pentru că peste tot oamenii petreceau Revelionul sau se pregăteau de cel mai plăcut eveniment al anului. Doar puţine automobile mai erau pe drum, iar pietoni nici atât, doar câte unul cu pălăria trasă adânc pe frunte, grăbindu—se cu paşi repezi undeva.
Nimeni în tot oraşul nu avea habar ce se pregătea în Vila „Coşmarul". Şi nimeni nu observa motanul mic şi gras şi corbul jumulit care îşi luaseră lumea în cap ca să găsească salvarea.
La început, cei doi s—au consultat dacă n—ar fi bine să se adreseze unui trecător, dar curând s—au răzgândit, deoarece, în primul rând, era greu de crezut că un om normal ar fi putut înţelege mieunatul şi croncănitul lor (probabil că i—ar fi luat cu el şi i—ar fi încuiat într—o cuşcă), şi, în al doilea rând, ei ştiau foarte bine că nu există nicio speranţă de succes când animalele le cer ajutor oamenilor. Asta s—a dovedit cu vârf şi îndesat. Chiar şi când era în interesul oamenilor să caşte urechile la strigătul de ajutor al naturii, aceştia tot surzi au rămas. Au văzut lacrimile de sânge ale multor animale — şi au continuat ca şi până acum.
Nu, de la oameni nu te puteai aştepta la o salvare promptă. Atunci de la cine? Jakob şi Maurizio nu ştiau. Şi—au continuat, pur şi simplu, drumul. Pe strada nivelată era ceva mai bine; cu toate astea, nu înaintau decât cu greu prin viscolul care le biciuia feţele. Dar cine nu ştie încotro se îndreaptă nici nu se grăbeşte, fireşte.
După ce au mers o bună bucată de drum unul alături de altul în tăcere, Maurizio a spus încet:
—Jakob, poate că astea sunt ultimele noastre ore de viaţă. De aceea trebuie neapărat să—ţi spun ceva. N—am crezut niciodată că aş putea să mă împrietenesc cu o pasăre, cu atât mai puţin cu un corb. Dar acum sunt mândru de asta, că am găsit un prieten atât de deştept şi atât de cunoscător în ale vieţii. Sincer, te admir.
Corbul se—nfoie, un pic încurcat, şi răspunse cu o voce răguşită:
—Nici eu nu mi—aş fi închipuit vreodată că voi avea un camarad adevărat care e un artist celebru şi pe deasupra şi un filfizon. Nu ştiu să exprim exact ce vreau să spun. Nu a avut cine să mă înveţe bunele maniere şi cuvintele alese. Ştii, eu nu sunt decât un vagabond oarecare, când aici, când acolo şi cam aşa am reuşit să mă strecor prin viaţă. Nu sunt aşa de cult ca tine. Cuibul de corbi în bătaia vântului în care am ieşit din ou a fost un cuib de corbi obişnuit şi părinţii mei au fost nişte simpli părinţi de corbi — chiar foarte simpli. Pe mine nu m—a suportat nimeni în mod special, nici măcar eu însumi. Iar muzical nu sunt chiar deloc. Nu am învăţat niciodată niciun cântec frumos. Dar îmi închipui că trebuie să fie grozav când eşti în stare de aşa ceva.
—Ah, Jakob, Jakob, strigă micul motan şi trebui să se străduiască să nu se observe că era gata să plângă, eu nu mă trag nicidecum dintr—un neam străvechi de cavaleri şi străbunii mei nici nu erau din Neapole. Ca să fiu sincer, nici nu ştiu exact unde se află oraşul ăsta. Şi nici nu mă cheamă Maurizio di Mauro, am inventat toate astea. În realitate mă cheamă Moritz — simplu, Moritz. Tu, cel puţin, ştii cine au fost părinţii tăi — eu nu ştiu nici măcar asta, fiindcă am crescut într—un beci umed, laolaltă cu pisici fără căpătâi, sălbăticite. Atunci era mamă când una, când alta, după cum se nimerea şi după cine avea chef. Ceilalţi pui de mâţă erau toţi mult mai puternici ca mine, când era vorba de hrană. De asta am rămas atât de mic şi pofta mea de mâncare e atât de mare. Iar un vestit *Minnesanger* chiar că n—am fost în viaţa mea. N—am avut niciodată o voce frumoasă. Un timp s—a făcut linişte.
—Atunci de ce mi—ai îndrugat toate astea? întrebă Jakob cufundat în gânduri.
Motanul reflectă.
—Nici eu nu ştiu exact, recunoscu el. A fost visul vieţii mele, înţelegi? Atât de mult aş fi vrut să fiu un artist celebru — înalt şi frumos şi elegant, cu o blană albă, mătăsoasă şi cu o voce minunată. Iubit şi admirat de toţi.
—Hm, făcu Jakob.
—Nu a fost decât un vis, continuă micul motan, şi eu am ştiut, de fapt, mereu că n—o să devină niciodată realitate. De aceea m—am prefăcut aşa de parcă totul ar fi fost adevărat. Crezi că am săvârşit un mare păcat?
—Habar n—am, gâjâi Jakob, la păcate şi toate fleacurile astea religioase nu mă pricep defel.
—Dar tu eşti supărat pe mine din cauza asta?

—Supărat? Ah, prostii! Sigur că te găsesc un pic dus cu pluta. Dar asta nu contează. Chiar şi—aşa, eşti în ordine.

Şi, pentru o clipă, corbul îşi aşeză aripa jumulită în jurul prietenului.

—Şi dacă mă gândesc bine, continuă el, numele Moritz nici nu mi se pare atât de rău, dimpotrivă.

—Nu, vreau să spun fiindcă nu sunt, nici pe departe, un cântăreţ cunoscut.

—Cine ştie, spuse corbul o frază cu tâlc profund, mie mi s—a întâmplat ca minciunile să devină după un timp adevăruri — şi atunci nu mai erau minciuni.

Moritz îşi privi tovarăşul de drum puţin nesigur dintr—o parte, fiindcă nu înţelesese exact ce voia să spună.

—Crezi că aş mai putea să devin? întrebă el, făcând ochii mari.

—Dacă trăim destul... răspunse Jakob, mai mult pentru sine.

Micul motan continuă plin de exaltare:

—Ţi—am vorbit doar de Orna Mia, bătrâna pisică albă, care ştia atâtea lucruri misterioase. Şi ea locuia cu noi în beci. Acum se află demult la Marele Motan în ceruri, ca toţi ceilalţi, în afară de mine. Cu puţin înainte de a muri mi—a spus: „Moritz, dacă vrei într—adevăr să devii cândva un mare artist, atunci trebuie să cunoşti toate înălţimile şi abisurile vieţii; fiindcă numai cine le cunoaşte pe astea poate să înmoaie inimile." Da, aşa mi—a spus. Dar ştii tu, înţelegi ce—a vrut să spună cu asta?

—Păi, răspunse corbul sec, abisurile le—ai cam trăit într—o oarecare măsură.

—Crezi? întrebă Moritz bucuros.

—Clar, croncăni Jakob, mult mai jos nu prea se mai poate, motănelule. Acum nu—ţi mai lipsesc decât înălţimile.

Şi îşi continuară drumul în tăcere mai departe prin zăpadă şi vânt.

Departe, la capătul străzii, Turnul marelui Munster îşi proiecta silueta pe cerul înnoptat.

30.OPT ȘI CINCI MINUTE

Prepararea rețetei

În acest timp, în laborator munca era în toi.

Mai întâi, trebuiau căutate diferitele substanţe necesare pentru prepararea *satanarheologenialcooligocenului* Punci cu porunci. Lunga fâşie de pergament zăcea pe podea desfăcută şi era presărată cu stive de cărţi ca să nu se înfăşoare la loc.

După ce Erezinus şi Tyrannja au mai citit o dată temeinic indicaţiile de folosinţă de la final, au început cu reţeta propriu—zisă. Amândoi stăteau aplecaţi asupra textului şi descifrau ce scria acolo. Aşa ceva ar fi fost imposibil pentru unul care nu era magician, pentru că era vorba de un scris secret, îngrozitor de complicat, aşa—numitul Cod al Infernului.

Totuşi, se descurcau. Cei doi stăpâneau magia din naştere. În afară de asta, indicaţiile cu privire la substanţele necesare de bază erau încă destul de uşor de înţeles.

Dacă începutul reţetei ar fi fost transpus în scrierea noastră, ar fi sunat în felul următor:

Curg multiplicate—n patru
prin infern râuri cumplite:
Cocytus şi Acheron
Styx şi Pyriphlegeton.
Gheaţă, foc, noroi, venin,
una sută grame din
fiecare pui în shaker şi rapid
scoţi un punci mincinos Basis—Drink.

Ca orice magician cu laborator, în care găseai tot ce vrei şi ce nu vrei, avea şi Erezinus toate cele patru substanţe în cantităţi îndestulătoare. În timp ce el căuta să le pună laolaltă şi apoi le amesteca, săvârşind parcă un ritual, într—un shaker special, Tyrannja citea următorul punct:

Şi—acum vii cu bani peşin:
zece mii de taleri storşi
de la ăi mai păduchioşi,
că d—aia—i pe lume chin.
Fă să curgă—n bani lichizi
doar dobânda din oglinzi.
Toarnă totul în pahar

apără—ţi contul bancar.

Cum se făceau banii lichizi ştia vrăjitoarea mai bine ca oricine. În scurt timp, cele trei sferturi de litru străluceau în paharul de punci din foc rece. În încăpere se răspândi o rază aurie.

Erezinus turnă deasupra licoarea infernală din shaker şi strălucirea se stinse. Zeama era neagră ca noaptea, dar ici şi colo parcă treceau fulgere prin ea ca nişte artere zvâcnind ca să dispară pe dată.

Următoarea indicaţie suna astfel:

Lacrimi mari de crocodil
varsă cât ai apă—n pleoape,
pic cu pic tot mai abil
plânge—ţi victima de—aproape
şi învârte mai cu spor
(adică de două ori)
vinul plâns în vechea zeamă
pân' se face de o seamă.

Asta era evident ceva mai dificil, căci magicienii cei răi şi vrăjitoarele nu pot, cum am mai spus, să verse lacrimi — nici măcar false. Dar Erezinus găsi soluţia şi pentru asta.

Îşi aminti că depozitase, într—un an deosebit de bogat în ce priveşte lacrimile de crocodil, mai multe sticle în pivniţa lui. Un înalt funcţionar public, numărându—se printre clienţii preferaţi ai lui Erezinus, i le dăruise cu mult timp în urmă. Aduse sticlele sus — erau şapte în total — şi după ce a turnat conţinutul lor în licoarea neagră şi a amestecat vârtos, compoziţia s—a colorat de mai multe ori, devenind, în cele din urmă, roşie ca sângele.

Şi aşa îşi continuau treaba, o dată ştia Erezinus ce trebuia făcut, altă dată soluţia era a Tyrannjei. însufleţiţi de intenţiile lor ticăloase, lucrau fără să—şi lase niciun pic de răgaz împreună, de parcă niciodată în viaţă nu mai făcuseră altceva.

O singură dată s—a ajuns totuşi la ceartă, şi anume când au dat peste un loc în text care suna astfel:

De pe creier ia osânză
(cântăreşte—o înc—o dată)
fă—o dar să corespundă
unei jumătăţi de pânză
în culoarea—ţi preferată.

Cum se măsoară lungimea unei culori nu era un secret pentru cei doi, nu în asta consta problema. Neînţelegerea a apărut odată cu întrebarea de *a cui* culoare preferată ar fi trebuit să se ţină cont aici. Tyrannja insista că ar trebui să fie a ei, fiindcă partea de pergament pe care se afla această indicaţie îi aparţinea ei. Erezinus, în schimb, se încăpăţâna să susţină că nu putea fi vorba decât de culoarea lui preferată, întrucât întregul experiment avea loc în laboratorul lui. Poate că nu ar fi căzut atât de repede de acord asupra acestui punct, dacă nu s—ar fi stabilit, spre uşurarea celor doi, că jumătatea galbenului de sulf era exact la fel de lungă ca şi jumătatea verdelui—otravă. Aşa s—a soluţionat şi această problemă.

Cu siguranţă că nimeni nu se va aştepta să găsească tipărită aici lista tuturor ingredientelor necesare pentru prepararea *satanarheologenialcooligocenului* Punci cu porunci. Motivul pentru care s—a preferat să se renunţe la ea nu este acela că o asemenea listă exhaustivă ar fi lungit povestea peste măsură (oricum sulul reţetei era de aproximativ cinci metri), ci mai degrabă datorită unei griji bine întemeiate: nu se poate şti niciodată pe ce mâini încape o carte ca asta şi nimeni nu trebuie să fie dus în ispită şi să se apuce de capul lui să producă acest elixir diabolic. Şi—aşa există pe lume mult prea mulţi oameni de rangul lui Erezinus şi a Tyrannjei. Cititorul rezonabil este rugat să aibă înţelegere că aici cea mai mare parte a datelor şi instrucţiunilor trebuie sărite la lectură.

31.OPT ŞI CINCISPREZECE MINUTE

Bătăile clopotelor

Jakob Krakel şi Moritz şedeau la picioarele turnului impozant al Munsterului care se înălţa ca un perete stâncos zigzagat, de dimensiuni uriaşe, pe cerul nopţii. Amândoi îşi lăsaseră capul mult pe spate şi priveau tăcuţi în sus. După un timp, corbul îşi drese glasul:

—Acolo sus, spuse el, a locuit pe vremuri o cucuvea, cu care mă împrietenisem. O chema Nonne Bubu. O doamnă bătrână foarte simpatică. Avea, ce—i drept, unele idei cam trăsnite despre Dumnezeu şi lume, în general, de—aceea prefera să locuiască singură şi nu ieşea decât noaptea. Ştia însă o grămadă de lucruri. Dacă ar mai fi fost aici, i—am fi putut cere sfatul.

—Unde—i acum? întrebă motanul.

—Habar n—am. A părăsit ţara, fiindcă nu mai putea suporta smogul. Totdeauna a fost cam firavă. Poate că nici nu mai e în viaţă.

—Păcat, spuse Moritz, şi după o pauză continuă: s—ar putea s—o fi deranjat şi bătăile clopotelor. Aici sus, de la această apropiere, trebuie să sune cumplit de tare.

—N—aş zice, îşi dădu cu părerea Jakob, n—au deranjat niciodată o cucuvea bătăile clopotelor.

Şi pe urmă repetă dus pe gânduri:

—Bătăile clopotelor... Ia stai... bătăile clopotelor...

Sări brusc în sus şi strigă cât îl ţinu gâtlejul lui de corb:

—Asta—i! Evrika!

—Ce s—a întâmplat? întrebă Moritz, speriat din cale—afară.

—Nimic, răspunse Jakob, făcând, din nou, ciocul mic şi vârându—şi capul între aripi, nu merge. N—are niciun rost. A fost o prostie. Scoate—ţi asta din cap.

—Despre ce—i vorba? Spune—odată!

—Ah, mi—a trecut aşa prin cap o idee.

—Ce idee?

—Păi, m—am gândit că am putea suna clopotele şi puţin mai devreme, chiar aici imediat, înţelegi. Asta ar anula efectul invers al punciului vrăjit. Ei singuri au spus că primul dangăt al clopotelor de Revelion e de—ajuns. Îţi aminteşti? Atunci din urările lor mincinoase n—ar mai ieşi decât fapte bune, m—am gândit.

Motănelul îl fixă pe corb. I—a trebuit o clipă bună până a înţeles, dar pe urmă ochii au început să—i strălucească.

—Jakob, spuse el, plin de veneraţie, Jakob Krakel, bătrâne prieten, cred cu adevărat că eşti un geniu. Asta e salvarea! Da, pentru aşa ceva mă pot entuziasma cu toată fiinţa mea.

—Ar fi frumos, cârâi Jakob jalnic. Dar nu merge.

—Dar de ce nu merge?
—Păi, pe cine, mă rog, ai vedea tu dispus să tragă clopotele?
—Cine? Tu, fireşte! Zbori acum simplu în vârful turnului şi tragi clopotele. Asta—i o nimica toată.
—Da, cât ai zice peşte! croncăni corbul. O joacă de copii, zici! Poate pentru copii de uriaşi. Ai mai văzut vreodată asemenea clopote de biserici, dragul meu cobzar?
—Nu.
—Tocmai! Astea—s la fel de mari şi de grele ca un camion de mare tonaj. Crezi oare că un corb poate să clatine un camion de mare tonaj, mai ales dacă suferă de *romantism*?
—Dar nu există şi clopote mai mici? Doar e totuna de care sunt.
—Ascultă, Moritz, până şi cel mai mic este cu mult mai greu decât un clondir de vin.
—Atunci ar trebui să încercăm amândoi, Jakob. În doi, vreau să spun, împreună o să reuşim sigur. Hai, vino! Ce mai aştepţi?
—Unde vrei să mergi, motan nebun ce eşti?
—Trebuie să intrăm în turn, acolo, unde atârnă frânghiile clopotelor. Dacă tragem amândoi, cu toată puterea, o să meargă.

Moritz, înflăcărat de propriul lui zel de a face fapte mari, o luă la fugă şi căută o uşă pe unde să intre în marele turn al Munsterului. Jakob îşi flutura bombănind aripile şi, înjurând pe urmele lui, făcea eforturi să—l convingă că azi clopotele nu ar mai fi nicăieri trase cu mâna de sfori, ci cu motoare electrice şi apăsând pe butoane.
—Cu atât mai bine, răspunse Moritz, atunci nu ne rămâne decât să găsim butonul.

Dar această speranţă se dovedi zadarnică. Singura uşă de intrare în turnul Munsterului era închisă. Motănelul se agăţă de clanţa uriaşă — degeaba!
—Ei, eşti mulţumit? Ce ţi—am spus? îl dojeni corbul. Renunţă, motănelule. Ce nu se poate nu se poate şi gata.
—Se poate! spuse Moritz, cu o convingere soră cu nebunia.

Privi, în sus, spre turn.
—Dacă nu din interior, atunci pe dinafară.
—Ce înseamnă asta? strigă Jakob disperat. Doar nu vrei să te caţeri din exterior pe turnul ăsta! Şi încă pe un asemenea vânt! Prietene, cred că—ţi lipseşte—o doagă!
—Ai tu o idee mai bună? întrebă Moritz.
—Eu nu ştiu decât una şi bună, răspunse corbul, şi anume că ideea asta a ta e nebunie curată. Şi să nu—ţi închipui cumva că te poţi bizui pe mine.
—Atunci trebuie să fac totul singur, spuse Moritz.

32.OPT ŞI TREIZECI DE MINUTE

Borcanului din foc rece

Între timp, borcanul cel mare din foc rece, se umpluse până sus. Licoarea din interior avea acum un colorit violet. Conţinea ingredientele cele mai diferite, dar până la ceea ce ar fi trebuit să fie un Punci cu porunci mai era cale lungă. Pentru asta urma acum să fie „magificată", adică trebuia supusă unei serii de proceduri prin care obţinea proprietatea de a absorbi în ea adevăratele forţe magice ale întunericului.

Aceasta era partea ştiinţifică, propriu—zisă, a lucrării şi îi revenea competenţei lui Beelzebub Erezinus. *Tante,* vrăjitoarea financiară, nu putea să—l ajute decât cel mult dându—i instrumentarul la mână.

Textul folosit aici era redactat în limba specializată a magicienilor de laborator şi de—aceea, până şi pentru Tyrannja, era aproape de neînţeles. Acesta suna aşa:

Se ia catodică o nimfa
şi—un polinom din catafalc
îi pui să se topească—n limfa
în pudra primenită—n talc
prin ectoplasme şlemilforme
purgându—se schismodic mirt
şi iar cu jumătăţi de norme
îl plimbi prin miere şi prin spirt
bazându—se pe—un morb uman
din osul sacru proclamat
pluteşte dincolo de plan
într—un gratinic termostat
conjuncturat prin hiperdoză
imparitatea lui acidă
îi conturează o scleroză
de—o calitate translucidă
dar doza asta nu—i letală
prin gradul ei de criminol
scala complexă e egală
cu instabilul Ulkohol
atenţie în creier sfere
plesnesc satanic în infarct

când rade freza la himere
te—alegi şi cu un sadofarct
dar de ţi—l duci cu brio thymic
stă paralaxă galaxia într—un ax
şi sare piroman—alchimic
ca asdrubalul minimax.

În nota asta continuă încă multă vreme.

Erezinus îşi puse în funcţiune toate computerele lui magice conectate la Marele Calculator Central şi le alimentă cu informaţiile necesare. Lucrau — dacă se poate spune aşa ceva despre aparatele electronice — la presiune maximă, ţiuiau, piuiau, zornăiau, scăpărau şi dădeau afară din ele formule şi diagrame care îi spuneau magicianului ce avea de făcut la următoarea mişcare cu licoarea din borcanul de punci.

Odată, de pildă, fu nevoie să realizeze un câmp antigravitaţional pentru a obţine o totală imponderabilitate, în felul acesta putea să ridice întregul lichid din vas. Licoarea plutea ca o minge, clătinându—se uşor în mijlocul încăperii şi Erezinus reuşea, în felul ăsta, s—o mişte cu ajutorul unei concentrări de particule perverse, care n—ar fi putut penetra sticla borcanului din foc rece.

Oricum, în timpul acestei faze, atât el, cât şi *Tante* Tyrannja se treziră afectaţi de imponderabilitate, ceea ce le îngreuna sensibil munca. El plutea cu capul în jos pe plafonul laboratorului, în timp ce Tyrannja se rotea orizontal prin aer, în jurul axei sale. Totuşi izbuti, după o manevră reuşită, să decupleze din nou generatorul antigravitaţional, prin care mingea lichidă a pătruns, din nou, în vasul ei; *Tante* Tyti, însă, şi el însuşi căzură, nu tocmai pe moale, la podea.

Dar asemenea întâmplări sunt, în cazul unor experimente atât de riscante, aproape de neevitat şi, de cele mai multe ori, nu pun în discuţie zelul de neoprit al celor doi. Ceva mai târziu, se petrecu totuşi un incident neprevăzut şi destul de înfricoşător chiar şi pentru magicianul şi vrăjitoarea noastră. Licoarea din borcanul cu punci deveni brusc *vie.*

Există fiinţe unicelulare, numite amibe, care, în mod normal, sunt atât de infime, încât nu pot fi văzute decât la microscop. În cazul nostru, însă, întregul conţinut al terinei de sticlă se transformă într—o amibă uriaşă care părăsi borcanul şi porni târându—se ca o baltă mare, gelatinoasă, pe podeaua laboratorului. *Tante* şi nepotul ei se dădură la o parte şi o luară la fugă în diverse direcţii. După întâmplarea asta, făptura unicelulară gigantică se desfăcu în două şi fiecare parte o porni în spatele celeilalte cu intenţia vizibilă de a se uni la loc. Doar cu viclenie şi efort magicianul şi vrăjitoarea reuşiră să ademenească din nou cele două părţi înapoi în borcanul de punci, unde se aruncară imediat hămesite de foame una asupra celeilalte, mâncându—se reciproc. Astfel deveniră din nou lichid. Pericolul trecuse.

În sfârşit, procesul magiei se încheiase. Substanţa din vas arăta acum ca oglinda şi părea compactă ca mercurul. Era aşadar pregătită să primească în ea orice putere vrăjitorească, în cazul nostru, capacitatea secretă de a îndeplini toate dorinţele sau poruncile.

33.OPT ŞI PATRUZECI ŞI CINCI DE MINUTE
Vreau să fiu împăiat!

Moritz sări pe un colţ de acoperiş, ieşit mai în afară, deasupra uşii laterale, situat ceva mai jos, şi de acolo, pe acoperişul mare care proteja portalul principal; apoi se caţără pe un turnuleţ ascuţit, plin de cioburi, şi plonjă de pe vârful acestuia, într—un salt foarte riscant, pe un pervaz. Un fir de păr lipsi ca să alunece de acolo, fiindcă totul era acoperit de zăpadă şi gheaţă, dar izbuti, în ultimul moment, să—şi recapete echilibrul.

Corbul fâlfâi din aripi până la el.

—Acum ţi—a ajuns! spuse el răguşit. Dă—te jos imediat, ai înţeles? O să—ţi rupi toate oasele. Eşti mult prea gras şi n—ai condiţia fizică corespunzătoare pentru aşa ceva.

Dar motanul se căţăra mai departe.

—Ah, strigă Jakob, ieşit din minţi, îmi vine să—mi smulg şi ultimele pene că nu mi—am ţinut ciocul mic. Chiar nu ai niciun gram de creier în capul tău idiot de motan? Când îţi spun de o mie de ori că n—are niciun rost. Clopotele astea de sus sunt şi pentru noi amândoi mult prea grele.

—Asta rămâne de văzut, veni răspunsul imperturbabil al motanului.

Se căţăra mai sus, tot mai sus. Din ce ajungea mai sus, viscolul îi şuiera tot mai neîndurător în jurul urechilor.

Ajunsese deja deasupra marei rozete, aflată pe portalul principal, când simţi că—i cedează brusc puterile. În capul său se învârtea totul. De la început nu fusese în cea mai bună formă sportivă, dar resimţea şi timpul petrecut în containerul cu deşeurile otrăvite.

Când sări peste un jgheab din care curgea apa, reprezentând un diavol cu urechi ascuţite care rânjea, alunecă încet, fără să se poată opri. Era gata să cadă în gol — ceea ce de data asta ar fi fost fatal, chiar şi pentru o pisică experimentată —, dacă Jakob nu ar fi sosit la timp, dând din aripi, şi nu l—ar fi prins în ultima clipă de coadă.

Gâfâind şi tremurând, motănelul se lipi de zid ca să găsească ocrotire împotriva vântului îngheţat şi încercă să—şi încălzească labele pe care nu şi le mai simţea.

Corbul se aşeză în faţa lui.

—Aşa! spuse el. Şi acum îţi spun cât se poate de serios: chiar dacă reuşeşti să ajungi până sus, la clopote — şi asta e exclus —, tot n—are niciun rost. Foloseşte—ţi, te rog, măcar o singură dată în viaţă, bruma aia de minte câtă ţi—a mai rămas, prietene! Să zicem că amândoi o scoatem la capăt şi facem clopotele să sune — ceea ce, cum îţi spuneam, e complet imposibil —, fiindcă atunci Maestro al tău şi Madame a mea ar auzi, fireşte, şi ei acelaşi lucru. Şi dacă aud, atunci se prind imediat că efectul contrar al licorii lor e anulat. Ei şi? La asta pot să renunţe uşor. Trucul lor nu urmărea decât să ne înşele. Dar, dacă noi acum nu mai suntem acolo, nici nu mai au nevoie de efectul contrar. Atunci pot dori, după pofta inimii, tot ce

e mai rău, fapt ce se va şi împlini. Ei nu trebuie să se mai străduiască, fiindcă noi nici nu—i mai deranjăm. Sau ţi—oi fi închipuind că vei putea după aceea să cobori din ditamai turnul şi să alergi din nou tot drumul înapoi ca să ajungi la timp la petrecere? Cam cum îţi imaginezi aşa ceva? Ştii ce—o să ţi se—ntâmple? S—a zis cu tine! O s—o sfârşeşti jalnic — de pomană, absolut de pomană. Asta—i tot, bagă—ţi minţile—n cap.

Dar Moritz nu asculta. Vocea corbului ajungea cumva de foarte departe la urechea lui, dar el se simţea mult prea bolnav şi epuizat pentru raţionamente complicate. Nu mai ştia decât un singur lucru: în sus era acum la fel de departe ca şi în jos, iar el voia sus, fiindcă aşa hotărâse — fie că avea vreun sens sau nu. Mustaţa lui era complet îngheţată, vântul tăios îi turna lacrimi în ochi, dar el se căţăra mai departe.

—Hei! strigă după el corbul înfuriat. Îţi spun una şi bună: de acum să nu mai aştepţi vreun ajutor de la *mine.* Dacă vrei să te sinucizi, fă—o singur. Nu mă impresionează eroii, am *romantism* şi m—am săturat până peste cap de îndărătnicia ta, aşa, ca să ştii. M—am cărăbănit, ai înţeles, m—am evaporat. Gata, m—am topit! Servus! Ciao! Salut! Adio, colega!

În aceeaşi clipă văzu că micul motan se clătina în aer şi nu se mai ţinea decât cu labele din faţă de o streaşină. Dădu din aripi până la el, luptându—se cu viscolul, îl apucă cu ciocul de blana de la ceafă şi—l trase, târându—l cu ultimele puteri în burlan.

—Vreau să fiu împăiat! mai apucă să spună. Se pare că sunt un ou căzut din cuib. M—am ales c—o pagubă—n acoperiş, nicio problemă.

Apoi simţi că—l părăsesc puterile. Şederea în pubelă îşi făcea efectul şi asupra lui. Se simţea gata să dea ortu' popii.

—Nu mă mai mişc din loc.

Trase adânc aer în piept.

—Rămân acum aici, rămân de căruţă, rămân repetent. Din partea mea, lumea n—are decât să se prăpădească. Nu mai pot. Dacă mai încerc o singură dată să zbor, atunci buf, mă prăvălesc ca o piatră.

Privi peste marginea streşinii. Adânc, adânc sub ei scânteiau luminile oraşului.

34.ORA NOUĂ
Vârtejuri de flăcări

La etapa următoare de care trebuiau să treacă, veni rândul Tyrannjei să preia conducerea. Indicaţiile despre modul în care urma să i se transmită punciului puterea de absorbţie a poruncii fuseseră concepute în *velşa* vrăjitorilor. Era, aşadar, vorba de o limbă năucitoare care utilizează, ce—i drept, vocabularul nostru uzual, dar într—un sens cu totul neobişnuit. Niciun cuvânt nu înseamnă ceea ce semnifică în mod curent. *Băiat* înseamnă, de pildă, *glob terestru, fată* înseamnă *butoi, a merge la plimbare* înseamnă *a plesni, grădină* înseamnă *cufăr, a vedea* înseamnă *a jumuli, câine* înseamnă *înghiţitură, bălţat* înseamnă *zdravăn.* Aşadar, propoziţiunea „Un băiat şi o fată se plimbau prin grădină, când au văzut un câine bălţat" s—ar traduce în *velşa* vrăjitorilor cam în felul următor: „Un glob şi un butoi au plesnit în cufăr şi au jumulit o înghiţitură zdravănă."

Tyrannja stăpânea această limbă fără cusur. Fără aceste cunoştinţe, din textul reţetei nu ar fi reieşit niciun sens, niciun necunoscător n—ar fi putut să presupună în spatele acelui text decât nebunie curată:

De sunteţi meşteri mari,
luaţi duhuri—i cusari
scoase din ou de struţ
suflat în borcan
ca un aeroplan
cu două nări extaz drăguţ!

Pompaţi răsfăţaţi
în docuri pe dopuri
saltă—i şi baftă—i pe tron,
jos o băltoacă
dintr—o potroacă
de condiment papion,

tuburi şuruburi
cu greblele—n struguri
Mâine năpasta—i în cap.
Plesneşte, lipeşte,
ciupe şi—n cleşte
ticăie ceasu—n ciorap.

Pustiu e şi este
tragică atică,
leneşă—n paste şi coc,
vin cu mâncăruri
gustoase otrăvuri,
râzând în căpuşă şi smoc.

Întregul text era cel puţin încă de cinci ori pe—atât de lung, dar aici cred că acest eşantion e de—ajuns.

După ce Tyrannja termină de tradus, stinseră luminile din laborator. Într—o beznă deplină, *Tante* şi nepotul ei se luară la întrecere în meşteşugul vrăjitoriei. Vedeniile se încălecau ca într—un coşmar, suind din hăuri, alungindu—se ca să dispară din nou.

În aer se formau vârtejuri de flăcări care se roteau şuierând şi se stivuiau într—un fel de ciorăpel al vântului, ce se chircea tot mai mult în sine până ajunse de mărimea unui viermişor, fiind, în cele din urmă, ciugulit de un cioc fără pasăre; un nor gri veni plutind înăuntru, din care atârna scheletul unui câine spânzurat de coadă, ale cărui oase transformate în şerpi incandescenţi, înnodaţi într—un ghem, se rostogoliră pe podea; un cap de cal cu orbitele goale îşi dezgoli dinţii albi şi necheză cu un râs fioros; şobolani cu obraji minusculi de omuleţi dansau un fel de horă în jurul borcanului de punci; o ploşniţă uriaşă albastră, pe a cărei platoşă dorsală se aşezase vrăjitoarea, se luă la întrecere cu un scorpion galben, la fel de mare, pe care călărea magicianul; lipitori de un roşu spălăcit picurau în cantităţi uriaşe din tavan; un ou negru de mărimea unui stat de om se sparse şi din el ţâşniră afară multe mâini mici şi negre care ţopăiau încoace şi încolo ca nişte păianjeni; apăru o clepsidră în care bobitele de nisip se scurgeau de jos în sus; un peşte în flăcări înota în întunericul dens; un robot minuscul pe o tricicletă îşi înfipse lancea într—un porumbel de piatră şi pasărea se prefăcu pe dată în cenuşă; un individ gigantic, ras în cap, cu toracele gol, se strângea singur ca burduful unui acordeon.

Totul se continua în felul acesta, apariţiile se succedau din ce în ce mai iute, dispărând, în cele din urmă, în paharul cu punci, al cărui conţinut spumega de fiecare dată şi sfârâia, de parcă cineva ar fi vârât înăuntru un fier înroşit în foc.

35. NOUĂ ŞI CINCISPREZECE MINUTE

Ultimă parte a procedurii

După un ultim vârtej nebunesc de imagini, imposibil de descifrat, totul se sfârşi într—un fel de explozie, în timpul căreia licoarea magică Punci cu porunci se—nvăpăie în borcanul ei din foc rece într—un roşu—oranj. Erezinus aprinse din nou lumina.

Atât el, cât şi *Tante* Tyrannja erau complet epuizaţi de pe urma acestui efort comun. Fură nevoiţi să înghită nişte pilule magice energizante ca să—şi regăsească forţele necesare pentru a duce la capăt ultima şi cea mai grea parte a preparării punciului vrăjit. Dar acum nu—şi mai puteau permite niciun răgaz de odihnă, fiindcă timpul gonea necruţător.

Această a patra şi ultimă parte a procedurii nu se putea produce în niciun caz în lumea noastră, în interiorul a ceea ce numim noi timp şi spaţiu. Pentru acest lucru trebuia să te proiectezi în a patra dimensiune. Şi în acest stil era concepută şi formulată instrucţiunea, în limbajul exorbitant pentru care nu există nicio posibilitate de traducere, fiindcă în ea nu pot fi exprimate decât lucruri şi procese aparţinând celei de—a patra dimensiuni, care nici nu se află în lumea noastră.

Acest ultim şi cel mai mare efort era inevitabil pentru a introduce în punci efectul invers al cererii, ca din toate dorinţele exprimate să se împlinească doar contrariul. Instrucţiunea privitoare la acţiunea respectivă avea următorul text:

Hackamordax furikrass,
zuckez krackabule:
Erreifetz drac urass
Blestesxig gesule!
Arsenzahar stridentip
sunarond turbănec.
Tobetvorge Killerip
pieiurdte—n aposec.
Mâniifac de vâlvătas,
hirsut, my molarens,
Verdispumă—n iarbăras –
muntevezi zahares.
Gurgol est pe lesafod
Scuipaduc mierlitus,
ghearabara zgăriod
sângetu—exitus!

Turbatrage dievas?
Rulps gigantomule:
Hackamordax furikrass,
Blesteşug gesule!

La început, nici Erezinus, nici Tyrannja nu fuseseră în stare să descifreze această parte a reţetei. Dar ei ştiau că nu puteai vorbi şi înţelege limba exorbitantă decât în cea de—a patra dimensiune, aşa că nu le rămânea altă soluţie decât să se teleporteze cât mai degrabă într—acolo.

Ce—i drept, cea de—a patra dimensiune nu se află în altă parte, adică la o distanţă incomensurabilă, ci chiar aici, unde ne aflăm şi noi, doar că nu o percepem, fiindcă nici ochii, nici urechile noastre nu sunt adaptate la ea.

Tante Tyti nu s—ar fi descurcat singură în privinţa asta, dar Beelzebub Erezinus cunoştea o metodă de a sări dintr—o dimensiune în alta. Luă o seringă şi o sticlă de o formă ciudată în care se clătina o licoare incoloră. Pe ea scria:

al lui Lucifer Salto Dimensional

—Trebuie injectat direct în sânge, explică el. Tyrannja dădu din cap aprobator.
—Acum îmi dau seama, Bubi, că nu te—am pus degeaba să studiezi. Te descurci în treburile astea?
—Un pic, Tyti. Am întreprins, din când în când, mici călătorii în felul ăsta, fie în scopuri ştiinţifice, fie pentru plăcerea mea personală.
—Atunci, să ne luăm zborul imediat.
—Trebuie să te avertizez, dragă *Tante,* că povestea nu e lipsită de riscuri. Totul depinde de o dozare corectă.
—La ce te referi? vru să ştie vrăjitoarea.

Erezinus schiţă un zâmbet care ei nu—i căzu deloc bine.

—Mă refer la faptul că poţi să aterizezi cine ştie unde, Tytişor. Dacă doza e doar un picuţ mai mică, cazi în dimensiunea a doua. Acolo ajungi plată, la fel de plată ca o proiecţie cinematografică. Nu mai ai nici măcar un revers, atât te faci de plată. Şi ce—i mai grav e că nu ai mai avea niciodată puterea necesară să mai urci prin forţele proprii în dimensiunea a treia, cea căreia îi aparţinem de fapt. Probabil că ar trebui să rămâi pentru totdeauna o plasmă în două dimensiuni, sărăcuţa de tine, fetiţă bătrână. Dacă doza e prea mare, atunci eşti catapultat într—a cincea sau într—a şasea dimensiune. Aceste dimensiuni înalte sunt atât de năucitoare, încât nici măcar nu ţi—ai mai da seama care bucăţi îţi aparţin şi care nu. Probabil că te—ai întoarce într—o formă incompletă sau greşit asamblată — în cel mai bun caz.

Câteva momente cei doi se priviră în tăcere.

Ea ştia că nepotul încă mai avea mare nevoie de ajutorul ei. Cât timp *satanarheologenialcooligocenul* Punci cu porunci nu era definitiv fermentat, cu siguranţă nu putea să se lipsească de ea. Iar el ştia că ea ştie asta. Zâmbi şi ea cu un aer nefericit.

—Bine, spuse încet, sper că ai să faci totul sută la sută corect. Mă las întru totul pe egolatria ta, Bubi.

El trase licoarea incoloră în seringă, amândoi îşi dezgoliră braţul stâng, apoi examina cu precizie milimetrică doza şi—i făcu mai întâi ei injecţia şi pe urmă lui.

Contururile lor începură să vibreze, să se decoloreze, să se întindă în mod grotesc în lungime şi în lăţime, până când deveniră invizibili.

Însă în borcanul din foc rece începură, ca de la sine, să se petreacă cele mai ciudate lucruri.

36.NOUĂ ŞI DOUĂZECI DE MINUTE

Ce—i al tău e—al tău...

—Un frumuşel, eu? cotcodăci corbul ca pentru sine. Da, chiar aşa — un frumuşel frumos! M—aş tranşa îndată în bucăţi că prea—s frumos şi mintos. N—am să mai cuget niciodată, vă jur, sau prefer să merg tot restul vieţii mele pe jos. Prea multă gândire nu—ţi aduce decât neplăceri, nu te alegi decât cu necazuri, asta e.

Dar motanul nu—l auzea, se căţărase din nou la o distanţă apreciabilă, acolo unde începea acoperişul oblic al turnului.

„O să reuşească, pe bune! spuse Jakob pentru sine. Cred că mă ia cu ameţeală, puştiul ăsta chiar o s—o facă!"

Cu ultimele puteri mai dădu din aripi pe urmele motanului, dar nu—l mai văzu din cauza întunericului. Ateriză pe capul unui înger de piatră care anunţa cu o trompetă Judecata de Apoi şi cercetă cu privirea în toate părţile.

—Moritz, unde eşti? strigă el.

Niciun răspuns.

Atunci strigă disperat chiar în pâlnia întunericului:

—Şi chiar dacă reuşeşti într—adevăr să ajungi sus, până la clopote, tu mini—cavalerule, tu... şi chiar de—ar fi să reuşim împreună să le facem să sune... ceea ce cu siguranţă nu vom putea... oricum n—are sens... fiindcă... dacă tragem clopotele de pe *acum,* atunci ele nu mai pot fi dangătele de Anul Nou, ci un zgomot oarecare. Nu de clopotele astea este vorba, ci de faptul că trebuie să fie fix miezul nopţii.

Nu se auzea niciun sunet, în afară de vântul care şuiera pe la colţurile turnului şi în jurul figurilor de piatră. Jakob se prinse strâns cu ghearele de capul îngerului cu trompeta şi ţipă scos din fire:

—Hei, motănelule, mai exişti sau te—ai făcut una cu viscolul?

Preţ de—o secundă avu impresia că auzise venind de undeva de sus un mieunat slab, jalnic. Îşi luă avânt prin întuneric şi fâlfâi prin beznă pe urma acelui sunet, pierzându—şi de câteva ori orientarea.

Moritz ajunsese în sfârşit, nici el nu ştia cum, pe un vitraliu prin care putea să pătrundă în turn. Când Jakob ateriză lângă el, puterile îl părăsiră definitiv. Leşină şi se rostogoli în interior, pierzându—şi cunoştinţa. Din fericire, nu foarte adânc. Zăcea ca un ghemotoc de blană în bezna atotcuprinzătoare pe o grindă de lemn din clopotniţă.

Jakob plonja după el şi—l ciupi de câteva ori cu ciocul. Dar micul motan nu se mişca.

—Moritz, croncăni corbul, eşti mort? Neprimind niciun răspuns îşi plecă încet capul.

Un tremur îi străbătu corpul.

—Ce—i al tău e—al tău, asta nu se poate nega, motănelule, spuse el încet şi solemn, chiar dacă, ce—i drept, n—ai dat dovadă de prea multă minte, ai fost, totuşi, un erou. Strămoşii tăi nobili ar putea să fie

mândri de tine, dac—or fi existat.

După aceea i se făcu şi lui negru înaintea ochilor şi îşi pierdu cunoştinţa. Vântul şuiera în jurul vârfului ascuţit al acelui turn, aducând cu el o pătură de zăpadă care acoperi încet, încet cele două animale.

De grinzile înnegrite de vreme, foarte aproape deasupra lor, atârnau ca nişte umbre uriaşe clopotele înspăimântătoare, aşteptând tăcute începutul Anului Nou, pe care urmau să—l salute cu vocile lor tunătoare.

37.NOUĂ ŞI TREIZECI DE MINUTE

Un băiat bun

Agitat din cale—afară, ca într—o centrifugă, punciul spumega în borcanul lui din foc rece, deoarece în interiorul său se rotea în cercuri, sclipind şi aruncând scântei, coada unei comete asemenea unui uriaş peşte roşu care a luat—o razna.

Erezinus şi Tyrannja se întorseseră din dimensiunea a patra şi zăceau complet epuizaţi în fotoliile lor. Cel mai mult şi—ar fi dorit acum câteva minute de repaus total, ca să se destindă, dar tocmai aşa ceva nu—şi puteau permite pentru nimic în lume; le—ar fi pus viaţa în pericol.

Cu ochi sticloşi, fixau vasul.

Deşi, în principiu, punciul era gata şi ei nu mai aveau nimic de făcut, în aceste ultime minute, înainte de încununarea lucrării lor satanice, mai trebuiau să facă faţă unei sarcini, mai complicate decât toate celelalte. Aceea de a nu face ceva anume.

Conform ultimei instrucţiuni de pe sulul de pergament, ei nu mai trebuiau decât să aştepte până ce licoarea se liniştea definitiv şi tot ce era tulbure se limpezea de tot, fără să rămână pic de zaţ pe fund. Dar până atunci nu aveau voie, *pentru nimic în lume, să întrebe ceva,* nu aveau voie nici măcar să *se gândească* la o întrebare.

Fiecare întrebare (de pildă, „O să reuşească?" sau „De ce fac asta?" sau „Are vreun sens?" sau „Ce—o să iasă de aici?") conţine o îndoială. Iar în aceste ultime clipe, nu aveai voie să te îndoieşti de nimic. Nu aveai voie nici măcar să te întrebi în gând de ce nu aveai voie să pui întrebări.

Câtă vreme punciul nu se liniştea de tot şi nu devenea limpede şi transparent, se afla, de fapt, într—o stare extrem de sensibilă şi instabilă, care îl făcea să reacţioneze chiar la gânduri şi sentimente. Până şi cea mai mică îndoială cu privire la el putea să provoace o explozie în toată masa aceea vrăjită, echivalentă celei produse de o bombă atomică care ar fi aruncat în aer nu numai pe magician şi pe vrăjitoare, ci şi Vila „Coşmarul", ba chiar întregul cartier.

Se ştie doar că nimic nu e mai greu decât să nu te gândeşti la un lucru cert care tocmai ţi s—a spus. De pildă, în mod normal nu ne gândim tot timpul la canguri. Dar dacă ţi se spune că n—ai voie să te gândeşti în niciun caz, în următoarele cinci minute, la canguri, nu te gândeşti, tocmai de aceea, la canguri?
Nu există decât o singură posibilitate: trebuie să te concentrezi cât poţi de tare la altceva, indiferent ce.

Aşadar, Erezinus şi Tyrannja se găseau exact în această situaţie şi, din cauza fricii şi a concentrării, ca nu care cumva să se gândească la ceva, aproape că le săreau ochii din cap.

Magicianul recita încet toate poeziile pe care le învăţase în deşertul copilăriei. (La magicienii malefici, *deşertul copilăriei* înseamnă ceea ce numim în mod normal *grădiniţa de copii.)*

Monoton şi cu răsuflarea tăiată, murmura pentru sine:

Sunt un *monstruleţ de porc,*
mă scald în duhoare.
Vreau să put îngrozitor,
până mă fac mare.

sau:

Când băiatul a mâncat
capul mic al broaştei,
tare m—am mai bucurat
fiindcă răul toarnă—n vine
veselie, nu ca un tâmpit de bine.

sau:

Mezinu' smulge—ncetişor
picioare mici de muşte
căci fiecare cleştişor
ştie de mic să muşte.

sau, până la urmă, chiar şi cântecul de leagăn pe care i—l cânta mama mereu, când îl adormea:

Dormi, dormi, copilaş!
taică—tu e—un arcaş,
arcul lui e deştept,
trage tocmai în piept.
Dormi, dormi, copilaş!

Bea, bea copilaşi.
Să—ţi crească dinţişorii,
Să muşti ca taică—tu, sadea:
ba, mai d—aci, mai de colea!
Bea, bea, copilaş!

sau alte versuri şi cântecele înălţătoare.

În tot acest timp, Tyrannja Vamperl socotea în cap cât ar face azi un singur taler care în anul zero ar fi fost depus într—un cont bancar cu dobândă de şase procente, fireşte, cu condiţia ca această bancă să mai existe în prezent.

Făcea acest calcul cu ajutorul formulei cunoscute de toţi magicienii şi vrăjitoarele care se ocupau cu făcutul banilor:

$$Kn=ko(1 + i)$$

Ajunsese la o sumă de bani care corespundea unei contravalori a mai multor sfere de aur de mărimea globului pământesc, însă mai avea mult până să ajungă în zilele noastre. Socotea şi socotea, doar era în joc viaţa ei.

Dar cu cât aceste minute se prelungeau mai mult — punciul tot nu se liniştise încă şi nici limpede nu era —, cu atât mai tare simţea Erezinus că trupul i se îndoaie ca un semn de întrebare. Iar Tyrannjei i se părea că acele coloane nesfârşite de cifre de sub ochii ei ar fi fost formate dintr—o puzderie de semne de întrebare microscopice care roiau în dezordine şi nu voiau cu niciun chip să se alinieze.

—Pe toate genele clonate din lume! suspină până şi Erezinus. Simt că nu mai pot, alte poezii nu mai ştiu...

Şi Tyrannja şopti disperată:

—Mie mi s—a încurcat tot bilanţul. Îndată... îndată... mă gândesc la...

Plici!

Nepotul i—a tras iubitei lui *Tante,* cu îndrăzneala pe care ţi—o dă disperarea, o scatoalcă zdravănă.

—Auu! strigă vrăjitoarea, ieşindu—şi din fire. Stai că—ţi arăt eu! şi—i trase nepotului o palmă de—i zburară ochelarii, până în celălalt capăt al laboratorului.

Atunci se porni un schimb de lovituri între cei doi, care le—ar fi făcut cinste şi celor mai înrăiţi bătăuşi.

Când, într—un final, se opriră, se aşezară pe podea. Se uitau unul la altul gâfâind. Nepotul avea un ochi vânăt, iar mătuşa, un nas şiroind de sânge.

—N—am făcut—o cu intenţie, Tyti, îi explică Erezinus.

Pe urmă arătă cu degetul înspre borcanul din foc rece.

—Ia priveşte aici!

Vârtejul scânteietor al cozii de cometă se dizolvase între timp complet, toată tulbureala dispăruse, *satanarheologenialcooligocenul* Punci cu porunci sclipea liniştit şi clar în toate culorile curcubeului.

Amândoi scoaseră un oftat adânc de uşurare.

—Chestia aia cu palma, spuse Tyrannja, a fost ideea salvatoare. Orice s—ar spune, Bubi, tu eşti totuşi un băiat bun.

—Ştii ceva, tăntico, îşi dădu cu părerea Erezinus, acum, că a trecut pericolul, avem voie să ne gândim la ce vrem. Şi ar trebui să şi facem asta acum, după pofta inimii, nu crezi?

—De acord, răspunse vrăjitoarea şi—şi dădu lacomă ochii peste cap.

Erezinus rânji batjocoritor. Evident că propunerea lui ascundea gânduri necurate. Tăntica avea să se mire.

38.NOUĂ ŞI PATRUZECI ŞI CINCI DE MINUTE

Sfântul Silvestru

Când corbul şi micuţul motan şi—au revenit din leşin, mai întâi au crezut că visează. Vântul de gheaţă se domolise, era linişte deplină şi noaptea era înstelată, nu mai tremurau de frig şi clopotniţa uriaşă era învăluită într—o mirifică lumină aurie. Una dintre marile figuri de piatră, care priveau de secole din partea exterioară a ferestrelor ogivale peste oraş, se întoarse şi intră înăuntru. Dar acum statuia nu mai părea deloc din piatră, ci foarte vie. Era vorba de un domn bătrân, mai degrabă pirpiriu, într—o mantie lungă, brodată cu fir de aur, pe umerii căruia se aşternuseră epoleţi înalţi de zăpadă. Purta pe cap o tiară de episcop şi în mâna dreaptă avea un sceptru îndoit la capăt. Ochii lui albaştri, limpezi ca apa, priveau la cele două animale pe sub sprâncenele albe şi stufoase nu într—un mod neprietenos, ci mai curând puţin contrariat.

La prima vedere, l—ai fi putut lua drept Sfântul Nicolae, dar nu putea fi el, fiindcă nu avea barbă. Şi unde s—a mai pomenit un Moş Nicolae bărbierit? Bătrânul domn îşi ridică mâna dreaptă, iar Jakob şi Moritz constatară brusc că nu puteau să se mişte şi nici să scoată vreo vorbă. Se speriară, fireşte, dar în acelaşi timp se simţeau, într—un fel ciudat, în siguranţă.

—Ei, ştrengarilor, spuse bătrânul domn, ce căutaţi voi aici, sus?

Veni mai aproape şi se aplecă să—i privească mai bine. Îşi miji puţin ochii, se vede treaba că era miop.

Corbul şi motanul stăteau nemişcaţi şi se uitau la el.

—Eu ştiu ce—aveţi de gând, continuă bătrânul domn. Doar aţi strigat cât aţi putut, până aţi ajuns aici, sus. Voiaţi să—mi şterpeliţi bunătate de dangăte de Anul Nou. Sincer să fiu, nu mi se pare tocmai frumos din partea voastră. Eu am de toate pentru o bună distracţie, doar sunt Sfântul Silvestru, dar ce—aţi vrut să faceţi voi aici n—a fost o glumă bună, nu credeţi? Aşa că am venit la timp.

Cele două animale încercară să protesteze, dar tot nu puteau să vorbească.

—Habar n—aveaţi, le spuse Sfântul Silvestru, că o dată pe an, de aniversarea mea, vin aici în inspecţie pentru câteva minute, să văd cum stă treaba. Poate că pentru farsa asta proastă pe care aţi vrut să mi—o jucaţi ar trebui să vă transform în figuri de piatră şi să vă aşez aici între coloane măcar câteva ore. Da, chiar aşa am să fac. O să vă ţin aici până mâine—dimineaţă ca să aveţi timp să meditaţi la voi înşivă. Însă mai întâi vreau să aud ce aveţi să—mi spuneţi.

Animalele stăteau nemişcate.

—V—aţi pierdut brusc glasul? întrebă Sfântul Silvestru mirat, amintindu—şi apoi. A, asta era, scuzaţi—mă, uitasem...

Făcu din nou un semn cu mâna.

—Acum puteţi vorbi, dar pe rând şi fără să—mi vindeţi gogoşi, dacă—mi îngăduiţi.

Şi iată că cei doi eroi, bănuiţi pe nedrept, reuşiră, în sfârşit, să explice, printre croncăneli şi

mieunaturi, ce—i mânase pe ei acolo sus, cine erau şi în ce constau planurile rele ale magicianului şi ale vrăjitoarei. De prea mult zel, vorbeau câteodată în acelaşi timp şi de—aceea Sfântului Silvestru îi venea greu să priceapă totul foarte exact. Dar cu cât asculta mai mult, cu atât ochii lui se luminau mai tare.

39.ORA ZECE
Privirea vrăjită

Beelzebub Erezinus şi Tyrannja Vamperl se aduseseră unul pe altul, din proprie iniţiativă, într—o situaţie fără ieşire.

Când magicianul a propus că ar fi cazul să—şi dea frâu liber gândurilor pentru a se destinde puţin, cocea, de fapt, în minte un plan pervers. Voia s—o ia prin surprindere pe *Tante* Tyrannja, care habar n—avea ce i se pregătea. Punciul cu porunci era gata, de—aceea acum se putea lipsi de ajutorul ei. A decis deci s—o excludă din joc, ca să păstreze doar pentru el teribila putere a băuturii magice. Dar bineînţeles că şi Tyrannja intrase doar aparent în jocul de—a armistiţiul, exact cu aceeaşi intenţie. Şi ea socotea că, în sfârşit, venise momentul să se debaraseze de nepotul ei.

Încă o dată şi—au adunat, în aceeaşi clipă, toate forţele magice, încercând cu ajutorul privirii vrăjite să se transpună reciproc într—o stare de totală imobilitate. Şedeau unul în faţa celuilalt şi se fixau cu privirea. Între ei izbucnise o luptă surdă, înspăimântătoare. Dar curând se dovedi că amândoi erau la fel de puternici în voinţa lor de fier. Au stat aşa, fără să schimbe un cuvânt, fără să se mişte şi sudoarea le şiroia din cauza concentrării, pe obraz. Niciunul nu—l scăpa pe celălalt din ochi. Amândoi se hipnotizau neîntrerupt cu toată forţa de care erau capabili.

O muscă grasă, care se hotărâse să hiberneze pe una dintre poliţele pline de praf, se trezi brusc şi începu să bâzâie prin laborator. Simţise ceva care o atrăgea ca o rază tăioasă de lumină. Dar nu era o lumină, ci razele paralizante din ochii vrăjitoarei şi ai magicianului care pâlpâiau încoace şi încolo ca nişte enorme descărcări electrice. Bietul bâzâitor nimeri drept în centrul orgiei şi căzu pe loc pe podea cu un zgomot abia auzit, incapabil să—şi mai mişte vreun picioruş. Şi aşa rămase pentru tot restul scurtei sale vieţii.

Dar nici *Tante* şi nici nepotul nu mai reuşeau, la un moment dat, să se mişte. Tocmai când hipnotismul le mergea strună, fiecare a căzut victimă hipnozei celuilalt. Şi, fireşte, tocmai de—aceea acum nici nu mai puteau să înceteze să se hipnotizeze reciproc.

Încet, încet, se dumiriră amândoi că făcuseră o greşeală fatală, dar era prea târziu. Niciunul dintre ei nu era în stare să mai mişte măcar un deget, ce să mai vorbim de întoarcerea capului sau de închiderea ochilor, mişcări care le—ar fi permis să întrerupă privirea vrăjită. Niciunul *nu avea voie* să facă aşa ceva înainte s—o fi făcut celălalt, fiindcă altfel s—ar fi expus fără să opună rezistenţă puterii adversarului. Vrăjitoarea nu putea să înceteze înainte ca magicianul să înceteze, iar magicianul nu putea să înceteze înainte ca vrăjitoarea să fi încetat. Din vina lor căzuseră într—o belea care în cercurile vrăjitorilor se numeşte *Circulus vitiosus,* ceea ce înseamnă „circulaţie pernicioasă".

40.ZECE ŞI CINCISPREZECE MINUTE
Veşnic nu e decât binele...

—Niciodată nu înveţi totul, spuse Sfântul Silvestru. Ca să vezi în ce hal mai poate să se înşele unul ca mine. V—am făcut o nedreptate, micii mei prieteni, şi vă cer iertare.
—Nicio problemă, Monseniore, răspunse Moritz cu o mişcare elegantă de lăbuţă, asemenea scăpări se întâmplă şi în cercurile cele mai înalte.
Şi Jakob adăugă:
—Să fie primit, Luminăţia Voastră, nu vă bateţi capul cu asta. Sunt obişnuit să fiu tratat prost.
Sfântul Silvestru strâmbă din nas, dar deveni imediat din nou serios.
—Şi acum ce facem? întrebă el un pic neajutorat. Ce mi—aţi povestit aici sună într—adevăr cumplit.
Moritz, pe care atenţia unei asemenea somităţi îl umplu, din nou, de un entuziasm eroic, propuse:
—Dacă Monseniore s—ar îndura să tragă personal clopotele...
Dar Sfântul Silvestru clătină din cap.
—Nu, nu, dragii mei, aşa nu merge! În niciun caz. Pe lumea asta totul trebuie să—şi respecte propria ordine. Spaţiul şi timpul şi sfârşitul vechiului an ca şi începutul celui nou. Nu e voie să se schimbe nimic arbitrar, fiindcă atunci totul ar lua—o razna...
—Ce ţi—am spus? rosti corbul plin de amărăciune. Totul e apă de ploaie! Degeaba ne—am canonit. Ordinea trebuie respectată, chiar şi dacă lumea întreagă se duce la dracu'.
Sfântul Silvestru trecu cu vedere observaţia necuviincioasă a lui Jakob, fiindcă se pare că era cu gândul în altă parte.
—O, da, o, da, *răul,* îmi amintesc... oftă el. Ce e de fapt răul şi de ce trebuie el să existe pe lume? Uneori avem dispute serioase pe tema asta acolo, sus, dar e într—adevăr o enigmă, chiar şi pentru alde noi.
Ochii lui aveau acum o expresie absentă.
—Ştiţi voi, micuţii mei prieteni, din perspectiva veşniciei, lucrurile arată adesea cu totul altfel decât în împărăţia timpului. Acolo se vede că, în cele din urmă, totul e spre bine. Există chiar, altfel spus, o contradicţie în sine. Mereu răul e cel care năzuieşte după supremaţie asupra binelui, dar fără bine nu poate exista şi, dacă ar dobândi vreodată puterea deplină, atunci ar trebui să distrugă tocmai acel lucru pe care vrea să şi—l supună. De aceea, dragii mei, el, răul, nu poate să dureze decât atâta vreme cât nu e desăvârşit. Dacă răul ar fi total, atunci s—ar anula singur. De aceea nu are loc în veşnicie. Veşnic nu e decât binele, deoarece el se conţine doar pe sine, fără să i se opună nimic...
—Hei! strigă Jakob Krakel şi trase zdravăn cu ciocul de mantia aurită. Nu mi—o luaţi în nume de rău, Ciudăţenia Voastră — iertare, am vrut să spun Luminăţia Voastră —, dar acum asta—i tot un drac, cu permisiunea Voastră. Până când terminaţi cu filozofia aia, o să fie prea târziu.
Sfântul Silvestru se strădui din greu să revină în prezent.

—Cum? întrebă el şi zâmbi transfigurat. Despre ce am mai discutat?

—Păi, Monseniore, despre faptul că trebuie urgent să întreprindem ceva, pentru a împiedica un dezastru, explică Moritz.

—Ah, da, da, da, spuse Sfântul Silvestru, dar ce anume?

—Probabil, Monseniore, că acum nu ne mai poate salva decât un miracol, doar sunteţi un sfânt. Nu puteţi, pur şi simplu, să săvârşiţi un miracol — unul mic, acolo?

—Pur şi simplu, un miracol! repetă Sfântul Silvestru puţin derutat. Micul meu prieten, treaba cu miracolele nu—i aşa de simplă, cum îţi închipui. Nimeni dintre noi nu poate să facă minuni, decât atunci când e împuternicit de sus. Ar trebui mai întâi să depun o cerere la un for superior şi s—ar putea să dureze mult până mi se va da aprobarea — şi asta—i cu semn de întrebare.

—Cât de mult? întrebă Moritz.

—Luni, ani, poate decenii, răspunse Sfântul Silvestru.

—Prea mult! cârâi Jakob înciudat. Atunci mai bine lipsă. Nouă ne trebuie acum, pe loc.

Sfântul Silvestru recapătă privirea de pe altă lume.

—Minunile, spuse el cu voce plină de cucernicie, nu anulează ordinea lumii, ele nu sunt vrăjitorii, vin dintr—o ordine superioară, care se refuză raţiunii pământeşti limitate...

—Bine, bine, gâjâi Jakob Krakel, dar *noi* avem de—a face, din păcate, cu vrăjitorii şi chiar în noaptea asta.

—Bine, bine, îngână Sfintul Silvestru, care avea, din nou, probleme să coboare din sferele înalte ale gândurilor, ca să fiu sincer, micuţii mei prieteni, eu vă înţeleg, dar mă tem că nu prea ştiu ce—aş putea face pentru voi. Nici măcar nu sunt sigur dacă îmi este permis să acţionez din proprie iniţiativă. Dar, dacă tot sunt în mod excepţional aici, poate că ar exista totuşi o oarecare posibilitate...

Moritz îi dădu un cot corbului şi—i şopti:

—Ai văzut, ne ajută.

Dar Jakob îi replică sceptic:

—Să mai aşteptăm.

41.ZECE ŞI TREIZECI DE MINUTE
Bucăţica de gheaţă

—Dacă am înţeles bine, continuă Sfântul Silvestru, atunci un singur sunet de clopot din tot dangătul de Anul Nou ar ajunge ca efectul contrar al *arheololinearului*...

Se opri încurcat.

—*Satanarheologenialcooligocenului* Punci cu porunci, îl corectă Moritz, sărindu—i în ajutor.

—Aşa—i, spuse Sfântul Silvestru, pentru ca efectul contrar al acestuia să poată fi anihilat. Nu aşa aţi spus?

—Exact aşa am auzit, confirmă motanul şi corbul dădu aprobator din cap.

—Şi voi credeţi că asta ar ajunge să dejoace planul lor ticălos?

—Precis, fu de părere Jakob, cu condiţia ca împieliţaţii ăia să nu afle nimic. Ei ar ura numai de bine ca să facă rău, dar aşa ar ieşi chiar de bine, pe bune.

—Bine, bine, zise Sfântul Silvestru cugetând, un singur sunet din concertul de Anul Nou aş putea să vi—l dăruiesc. Sper doar să nu observe nimeni că lipseşte.

—Cu siguranţă nu, Monseniore, strigă Moritz plin de zel, la un concert nu contează un sunet în plus sau în minus, asta ştie orice cântăreţ.

—Nu s—ar putea să fie ceva mai mult? propuse Jakob. Vreau să spun pentru orice eventualitate, să fim siguri pe situaţie.

—În niciun caz mai mult de atât, spuse Sfântul Silvestru sever. De fapt, şi asta e prea mult, deoarece ordinea lumii...

—E clar! îl întrerupse corbul imediat. Dar pot să întreb ceva? Cum vor decurge lucrurile, Luminăţia Voastră? Dacă o să sloboziţi sunetul acum, doar o să—l audă şi împieliţaţii ăia şi vor fi avertizaţi.

—Acum să scot acel sunet? întrebă Sfântul Silvestru şi chipul lui luă din nou acea expresie un pic confuză. Să scot acum acel sunet? Dar ar fi lipsit de sens, că atunci n—ar fi un sunet din dangătul Anului Nou. Ăsta are loc abia la miezul nopţii şi trebuie să rămână aşa, fiindcă începutul şi sfârşitul...

—Tocmai! cârâi corbul iritat. Din cauza ordinii. Numai că atunci va fi prea târziu, fără discuţie, prea târziu, atunci.

Moritz îi făcu semn să tacă.

Privirile Sfântului Silvestru păreau a se fi pierdut iar în acele zări îndepărtate. Dintr—odată arăta mult mai mare şi mai impunător.

—În veşnicie, spuse el, trăim dincolo de spaţiu şi timp. Nu există înainte şi după, nici cauza şi efectul nu îşi urmează, ci sunt un întreg continuu. De aceea pot să vă dăruiesc chiar acum sunetul, deşi el va fi auzit abia la Miezul Nopţii. Efectul va preceda cauzei, cum se întâmplă la toate darurile care îşi au obârşia în veşnicie.

Animalele se priviră unul pe altul. Niciunul din ei nu înţelegea ce spusese Sfântul Silvestru. Acesta îşi trecu însă cu grijă degetele pe curbura uriaşă a celui mai mare clopot şi, deodată, se pomeni cu o bucăţică de gheaţă în mână. O întinse animalelor, ţinând—o între degetul mare şi arătător. Ele se holbau la ea, cercetând—o pe toate feţele. În interiorul cristalului de gheaţă scânteia o luminiţă de o frumuseţe suprapământeană, de forma unei singure note.

—Uite, luaţi—o, spuse el prietenos, duceţi—o repede acolo şi aruncaţi—o, fără să fiţi observaţi, în punciul *satanşiaşamaideparte*. Dar nu cumva să aruncaţi alături sau s—o pierdeţi, fiindcă n—o aveţi decât pe—asta şi o a doua nu mai pot să vă dau.

Jakob Krakel luă cu grijă bucăţica de gheaţă în cioc şi, fiindcă nu mai putea să spună nimic, scoase doar de câteva ori un „hm! hm! hm!", înclinându—se de fiecare dată.

Şi Moritz execută o reverenţă elegantă cu gheruţele—n teacă şi miorlăi:

—Vă rămânem îndatoraţi, Monseniore. Ne vom dovedi demni de încrederea Înălţimii Voastre. Dar nu aţi putea să ne mai daţi un ultim sfat? Cum reuşim acum să mai ajungem la timp?

Sfântul Silvestru îl privi şi—şi chemă gândurile încă o dată din îndepărtata veşnicie.

—Ce ai spus, micul meu prieten? întrebă el şi surâse aşa cum surâd toţi sfinţii. Despre ce vorbeam?

—Iertare, bolborosi motănelul, doar că nu cred să mai reuşesc să cobor tot turnul ăsta. Şi săracu' Jakob e şi el la capătul puterilor.

—Aha, asta e, răspunse Sfântul Silvestru, păi, cred că n—ar fi o problemă. O să zburaţi cu sunetul clopotului, nu faceţi mai mult de câteva secunde până acolo. Dar ţineţi—vă bine unul de altul. Acum chiar că trebuie să—mi iau rămas—bun. A fost o plăcere pentru mine să cunosc două creaturi ale Domnului atât de viteze şi de cumsecade. Am să vorbesc acolo sus despre voi.

Îşi ridică mâna în semn de binecuvântare. Motanul şi corbul se prinseră strâns unul de celălalt şi începură îndată să zboare cu viteza sunetului prin noapte. Spre marea lor surpriză, în câteva secunde se aflau deja în odăiţa motanului. Fereastra era deschisă şi totul arăta de parcă n—ar fi părăsit niciodată mica încăpere.

Dar dovada că nu fusese un vis era bucăţica de gheaţă cu lumina aceea minunată în ea, pe care Jakob Krakel o ţinea în cioc.

42.ZECE ŞI PATRUZECI DE MINUTE

Ajunge!

Ceea ce face viaţa magicienilor atât de istovitoare şi de incomodă este faptul că trebuie să aibă sub control, până în cele mai mici detalii, toate fiinţele, ba chiar şi obiectele simple, aflate în sfera lor de acţiune. Ei n—au dreptul la o clipă de neatenţie sau de slăbiciune, deoarece toată puterea lor se bizuie pe constrângere. Nicio făptură şi nici măcar un obiect nu li s—ar subordona de bunăvoie. De aceea, sunt siliţi să transforme totul în jur, folosindu—se de aura lor magică, în sclavie. Dacă slăbesc vigilenţa doar pentru o secundă, izbucneşte imediat o răscoală împotriva lor.

Pentru un om normal e greu de înţeles că există indivizi cărora le face plăcere să exercite genul ăsta de constrângere. Şi totuşi, întotdeauna a existat şi există şi azi câte unul pe care nu—l sperie nimic când e vorba să obţină o asemenea putere şi s—o şi păstreze — şi exemple dintr—astea nu găsim numai printre magicieni şi vrăjitoare.

Cu cât mai multă voinţă trebuia să consume Erezinus ca să ţină piept efectului hipnotic paralizant al Tyrannjei, cu atât mai puţină energie îi mai rămânea ca să—şi ţină sub control permanent duhurile elementare din aşa—numitul său „Muzeu de Ştiinţe ale Naturii".

Totul începuse când acea făptură mică, absolut hidoasă, rozătorul de cărţi, dădu primele semne de viaţă; se întinse şi se îndreptă, privi în jur şi când se dumiri unde se află, se porni să bată într—un asemenea hal în borcanul lui, încât căzu, cu borcan cu tot, de pe poliţă. Nu de la prea mare distanţă cât să se rănească serios, dar totuşi destul de jos ca acea carceră de gheaţă să se prefacă în cioburi.

De cum văzură şi ceilalţi, care deja băteau şi se zvârcoleau, toată tărăşenia, se luară după el. Borcanele se spărgeau unul după altul, victimele eliberate îi ajutau, la rândul lor, pe ceilalţi captivi să se elibereze şi aşa se făcură tot mai mulţi. În curând, coridorul întunecat roia de sute şi de mii de asemenea făpturi mici: gnomi, cobolzi, vărsători şi elfi, salamandre şi spiriduşi de toate soiurile şi formele. Toţi goneau şi se—mpleticeau fără nicio ţintă, de—a valma, fiindcă nu se descurcau deloc în tenebroasa vilă „Coşmarul".

Rozătorul de cărţi nu se sinchisi prea mult de ceilalţi, deoarece era mult prea învăţat ca să creadă în existenţa unor asemenea făpturi. Îşi umflă nările şi adulmecă răzmeriţa. Nu mai avusese ocazia de foarte multă vreme să roadă vreo carte şi acum era de—a dreptul flămând. Simţul lui care nu dădea niciodată greş îi spunea unde avea să găsească ce căuta, de—aceea o şi porni spre laborator. Încă ezitând, câţiva gnomi îl urmară, în speranţa că le va arăta drumul spre libertate, apoi tot mai mulţi se alăturară convoiului şi, în cele din urmă, întreaga armată, numărând o mie de capete, se puse—n mişcare în frunte cu rozătorul de cărţi, care — fără să fi vrut, de fapt — preluase rolul de comandant al revoluţiei.

Chiar dacă aceste duhuri sunt mici de statură, puterile lor întrec, după cum se ştie, orice închipuire. Întreaga hardughie se zgâlţâi din temelii ca la un cutremur când această armată luă cu asalt laboratorul şi

începu să prefacă în ţăndări tot ce—i sta în cale. Geamurile se sparseră zornăind, uşile săriră din ţâţâni, pereţii se fisurară, ca după bombardament.

În cele din urmă, obiectele care erau încărcate încă până peste cap cu energia magică a lui Erezinus dobândiră o viaţă proprie fantomatică şi formară dispozitivul de apărare. Sticlele, cilindrii de sticlă, retortele şi tigăile se puseră în mişcare: fluierau, gâfâiau, dansau balet şi pulverizau esenţele pe care le conţineau asupra atacatorilor. Multe se făcură ţăndări în această încăierare, dar şi unele dintre duhurile elementare primiră o lecţie dură şi preferară să o întindă văitându—se şi şchiopătând în Parcul Mort, unde s—ar fi simţit în siguranţă.

Rozătorul de cărţi s—a retras din acest asurzitor tohu—bohu în liniştea bibliotecii ca să—şi savureze hrana preferată. A scos foliantul cel mai bun peste care a dat şi a început să roadă la el după pofta inimii. Dar cartea cu conţinut magic nu se lăsă cu una, cu două şi se dădu la el.

În timp ce se răfuiau, începură pe rând să învie şi celelalte cărţi din bibliotecă. Mărşăluiră sute şi mii afară din rafturi.

Nu mai e un secret pentru nimeni că adesea cărţile nu se împacă unele cu altele. Chiar şi cele mai normale dintre ele: orice om, cu un pic de bun—simţ, nu ar aşeza *Justine* alături de *Heidi* şi *Legea impozitelor* alături de *Povestea fără sfârşit,* deşi cărţile normale nu se pot apăra, fireşte, de asemenea anomalii. Dar cu cărţile magicienilor lucrurile stau altfel, mai ales când îşi leapădă cătuşele sclaviei. Aşa se face că, în decurs de câteva minute, acele cărţi fără de număr formară detaşamente de luptă net diferenţiate după conţinutul lor, care porneau asaltul unele contra celorlalte cu coperţile căscate, hotărâte să se înghită unele pe altele, în această situaţie, însuşi rozătorul de hârtie fu cuprins de spaimă şi o luă la sănătoasa.

Până la urmă începură şi mobilele să participe cu mic, cu mare la debandada generală. Dulapuri mari se puseră gemând în mişcare. Lăzi încărcate cu obiecte de uz casnic sau cu veselă ţopăiau de jur împrejur, cuprinse de gravitaţia generală, scaune şi fotolii făceau piruete într—un picior ca patinatorii, mese galopau săltându—şi când partea din faţă, când cealaltă, cum fac caii la rodeo — pe scurt, era ceea ce numim de obicei un sabat al vrăjitoarelor.

Ceasul de perete cu maşinăria lui infernală nu—şi mai dădu singur cu ciocanul peste degetul dureros, ci bătu ca turbat de jur împrejurul lui. Cu arătătoarele care se învârteau ca nişte elice, acesta se desprinse din perete şi zbură ca un elicopter deasupra câmpului de luptă. Şi, ori de câte ori trecea peste capul magicianului şi al vrăjitoarei, care tot nu se puteau mişca, lovea cu toată puterea.

Între timp şi duhurile elementare se eliberaseră, împrăştiindu—se prin toate vânturile. Cărţile, mobilele şi obiectele, care până atunci se luptaseră mai mult între ele, îşi concentrară deodată furia comună tot mai vârtos împotriva asupritorilor. Erezinus şi Tyrannja fură loviţi de cărţile zburătoare, muşcaţi de capul rechinului, stropiţi de măciuca de sticlă, răsturnaţi de comodă şi cotonogiţi de picioarele mesei până când amândoi se rostogoliră, în acelaşi timp, pe podea. Fireşte că toată tevatura asta întrerupse hipnoza reciprocă şi cei doi putură să se pună iar pe picioare.

Erezinus strigă cu voce tunătoare:

—Ajunge!

Îşi ridică braţele şi din cele zece degete ţâşniră fulgere verzi incandescente în fiecare colţ al laboratorului, în toate celelalte încăperi de la Vila „Coşmarul", prin coridoarele şerpuitoare, sus pe scări până la depozitele cu informaţii şi jos până în pivniţă. În tot acest timp urla din toţi rărunchii:

Lucruri, fiinţe m—ascultaţi
în poziţie de drepţi!
O să fiţi supravegheaţi,
slugi umile, vreţi nu vreţi.

Oricum nu mai putea aduce înapoi duhurile elementare evadate, fiindcă între timp se puseseră la adăpost de forţa lui magică, dar toată hărmălaia aia turbată din Vila „Coşmarul" amuţi pe dată. Ce mai vâjâia prin aer, căzu trosnind sau clinchetind la pământ, ce era îmbucat sau înnodat se despărţi — totul zăcea inert. Doar şarpele lung de pergament, pe care se afla reţeta, se mai răsuci de câteva ori ca un vierme uriaş, fiindcă alunecase în şemineul deschis şi cenuşă se făcu.

Abia mai respirând, Erezinus şi Tyrannja aruncară o privire prin laborator. Arăta înspăimântător. Doar

cărţi zdrenţuite, geamuri făcute ţăndări, mobile răsturnate şi demolate, cioburi şi resturi diferite. De pe pereţi şi tavan picurau esenţe care formau pe podea băltoace fumegânde. Magicianul şi vrăjitoarea nu erau cu nimic mai prejos, plini de umflături, zgârieturi şi vânătăi, iar hainele le erau ferfeniţe şi mozolite în fel şi chip.

Doar *satanarheologenialcooligocenul* Punci cu porunci sta încă în borcanul lui din foc rece, în mijlocul încăperii, neatins.

43.ZECE ȘI CINCIZECI ȘI ȘASE DE MINUTE
Totul e din vina ta...

Motanul şi corbul abia se întorseseră din vârful turnului în cămăruţa pisicii, când pe coridor se auziră zornăituri şi sunetul borcanelor spărgându—se. Întrucât nu puteau bănui care era cauza acelui vacarm, se refugiară în grădina întunecată, pe ramul unui copac uscat. Acolo şedeau acum zgribuliţi unul în celălalt şi ascultau speriaţi presupusul cutremur care zgâlţâia întreaga vilă, privind cum crăpau geamurile.
—Crezi că se ceartă? şopti Moritz.
Jakob, care încă mai ţinea strâns bucăţica de gheaţă cu luminiţa aceea frumoasă în cioc, făcu doar „Hm, hm?" şi tresări uşor din aripi.
Între timp, vântul încetase complet. Norii cei negri se retraseră şi cerul înstelat strălucea cu milioane de diamante. Dar se lăsă ger.
Cele două animale se strânseră mai tare unul în altul.
Erezinus şi Tyrannja şedeau unul în faţa celuilalt şi între ei era uriaşul borcan de punci. Se fixau cu priviri încărcate de o ură nedisimulată.
—Babornită afurisită, o ocărî el, totul e din vina ta.
—Ba e—a ta, poltron nenorocit, îi şuieră ea în ureche. Să nu te prind că—mi faci una ca asta!
—Tu ai început.
—Ba nu, tu.
—Minţi.
—Tu ai vrut să scapi de mine, ca să bei singură punciul.
—Tocmai asta ai vrut să faci tu. Amândoi tăcură îmbufnaţi.
—Bubi, spuse vrăjitoarea în cele din urmă, hai să fim rezonabili. Ce—a fost a fost, am pierdut destul timp cu chestia asta. Şi dacă nu vrem ca tot efortul nostru cu prepararea punciului să se ducă pe apa sâmbetei, atunci acum e ultima şansă.
—Ai dreptate, Tanre Tyti, răspunse el, zâmbindu—i chiorâş. Tocmai de—aia ar trebui să—i aducem cât mai repede pe spionii ăia şi să ne—ncepem, în sfârşit, petrecerea.
În cazul ăsta, mai bine vin cu tine, fu de părere Tyrannja, altfel parcă văd că iar pui ceva la cale, băiete.
Şi îndată se căţărară pe grămada de aşchii şi cioburi şi o luară la fugă pe coridor.
—Acum au plecat, mormăi Moritz care vedea noaptea, aşa că putea să observe mai bine ce se petrecea în casă. Hai, dă—i drumu' repede, Jakob! Zboară odată, vin după tine.
Jakob fâlfâi din aripi nesigur şi zbură de pe creangă pe una dintre ferestrele sparte ale laboratorului. Moritz trebui mai întâi să coboare cu lăbuţele degerate pe trunchiul copacului mort, să înoate prin nămeţii de zăpadă către casă, să sară pe pervazul ferestrei şi să treacă atent prin spărtura din geam. Zări câteva pene stropite de sânge pe cioburile de sticlă şi se sperie.

—Jakob, şopti el, ce—i cu tine? Eşti rănit? Dar îi veni să strănute de câteva ori atât de tare, încât fu gata să cadă din picioare. Nu—i de mirare că după toată tevatura se alesese şi cu un guturai.

Scotoci cu privirea prin laborator şi văzu prăpădul.

„Doamne, Dumnezeule! îi veni să spună, în ce hal poate să arate...!"

Dar vocea lui nu mai era decât un biet piuit răguşit.

Jakob se afla pe marginea borcanului cu punci şi tot încerca, iar şi iar, să arunce bucăţica de gheaţă în licoarea aceea, dar nu izbutea. Pliscul lui era îngheţat bocnă.

Îi arunca lui Moritz priviri care cereau ajutor şi nu reuşea să îngaime decât „Hm! Hm! Hm!".

—Ascultă—mă un pic! piui motănelul cu o mină tragică. Auzi ce voce am? Asta e tot ce mi—a mai rămas. S—a zis cu glasul meu pentru totdeauna!

Corbul sălta mânios pe marginea borcanului de punci.

—Ce mai aştepţi? piui Moritz. Aruncă odată ciobul ăla de sunet înăuntru!

—Hm! Hm! răspunse Jakob şi încercă disperat să—şi deschidă ciocul.

—Aşteaptă, o să te ajut, şopti Moritz, care înţelesese, în sfârşit.

Sări şi el pe marginea borcanului de punci, dar, cum tremura din toate încheieturile, fu gata, gata, să cadă în el. Se ţinu bine de Jakob, care abia îşi mai păstra echilibrul.

Apoi auziră glasul vrăjitoarei răsunând de pe coridor:

—Nu—s aici? Cum se poate, de ce nu—s aici? *Hallo,* Jakobiţă, corbul meu drag, unde v—aţi ascuns?

Pe urmă se auzi basul răguşit al lui Erezinus:

—Maurizio di Mauro, motănelul meu drag, vino—ncoa', la maestrul tău!

Vocile se apropiau.

—Marele Nostru Motan Care eşti în ceruri, ajută—ne pre noi, reuşi să îngaime Moritz, căznindu—se să deschidă cu amândouă lăbuţele ciocul lui Jakob.

Şi deodată, pleosc!, tot borcanul începu să vibreze, dar de auzit nu se auzea nimic, doar suprafaţa lichidului se încreţi ca pielea de găină. Apoi se netezi din nou şi bucăţica de gheaţă cu sunetul clopotului în ea se şi dizolvă fără urmă în Punciul cu porunci.

Cele două animale săriră jos de pe borcan şi se ascunseră în spatele unei comode răsturnate. În acelaşi moment intră Erezinus, urmat de Tyrannja.

44. UNSPREZECE ŞI OPT MINUTE

Fericire şi binecuvântare

—Ce—a fost asta? întrebă ea bănuitoare. Aici a fost ceva. Simt eu.

—Ce să fi fost? răspunse el. Ce—aş vrea eu să ştiu unde—s animalele alea. Dacă au întins—o între timp, atunci înseamnă că tot efortul nostru cu prepararea licorii a fost degeaba.

—Asta—i bună, spuse vrăjitoarea, cum adică, degeaba? Până la miezul nopţii putem oricum să ne îndeplinim obligaţiile contractuale sută la sută. Vrei să spui că asta e degeaba?

Erezinus îi acoperi gura.

—Ssst! şuieră el. Ai înnebunit, Tyti? Poate că sunt aici, pe undeva, şi ne aud.

Amândoi ciuleau urechile şi, ca un făcut, lui Moritz îi veni chiar în clipa aia să strănute.

—Aha! strigă Erezinus. Sănătate, domnule cântăreţ de muzică de cameră!

Animalele ieşiră ezitând de după comodă. Jakob, cu penele pătate de sânge pe piept, îşi târa aripile pe jos şi Moritz abia se mişca, clătinându—se după el.

—Aha! spuse acum şi Tyrannja, cu subînţeles. De când sunteţi aici, scumpilor?

—Chiar în clipa asta am intrat pe fereastră, croncăni Jakob. Tocmai m—am tăiat, cum vedeţi, madam.

—Şi de ce n—aţi rămas în camera pisicilor, după cum vi s—a ordonat?

—Asta am şi făcut, minţi corbul. Am dormit mai tot timpul, dar când a început deodată să trosnească şi să crape din senin, ne—am speriat într—un aşa hal, că ne—am refugiat în grădină. Ce s—a—ntâmplat, de fapt? A fost de groază. Şi cum arătaţi şi dumneavoastră, amândoi! Aţi păţit ceva?

Îi dădu un ghiont motanului şi acesta reluă cu voce stinsă:

—...Aţi păţit ceva?

Pe urmă îl apucă un acces de tuse cumplit.

Cine a văzut vreodată cum tuşeşte o pisicuţă, de zici că—i iese sufletul din piept, acela ştie cât de impresionantă poate să fie o asemenea scenă.

Magicianul şi vrăjitoarea se arătară foarte îngrijoraţi.

—Nu—mi place deloc cum sună tuşea asta, micuţul meu, fu de părere Erezinus.

—Găsesc că amândoi păreţi cam terminaţi, adăugă Tyrannja. Chiar nu vi s—a mai întâmplat nimic altceva?

—Nimic altceva? ridică glasul Jakob. Slavă Domnului! O jumătate de oră am stat afară pe—o cracă, fiindcă n—am îndrăznit să ne—ntoarcem — şi unde mai pui că—i un ger de crapă pietrele. Nimic altceva! Eu sunt un corb, Madam, nu—s pinguin! Îmi simt *romantismul* în toate încheieturile, nu—mi mai pot mişca nici aripile. Nimic altceva! Ne—am făcut singuri de petrecanie. Nimic altceva! Am spus eu din capul locului că asta n—o să se termine bine.

—Şi aici înăuntru? întrebă Tyrannja îngustându—şi ochii. V—aţi atins de ceva?

—Da' de unde, cârâi Jakob, ne—a ajuns spaima de adineaori cu şarpele de hârtie.
—Las—o baltă, Tyti, spuse magicianul. Ne pierdem timpul degeaba.
Dar ea dădu din cap.
—Eu am auzit ceva. Sunt sigură, îi măsură pe cei doi foarte insistent.
Jakob deschise ciocul ca să răspundă, dar îl închise imediat. Nu—i venea nimic în minte.
—Asta trebuie c—am fost eu, reuşi să intervină cu o voce piţigăiată Moritz. Îmi cer scuze, dar din cauza gerului coada mea s—a făcut ţeapănă ca un baston, de aceea m—am şi lovit de geam din nebăgare de seamă, dar foarte uşor, bine că nu s—a întâmplat nimic, Maestro.
Corbul îi aruncă colegului său o privire recunoscătoare.
—Vă miraţi, spuse Erezinus, de ce arată aici ca pe un câmp de luptă, micuţii mei prieteni. Vă întrebaţi cine ne—a pocit în halul ăsta pe mine şi pe sărmana mea *Tante,* nu—i aşa?
—Da, cine? cârâi Jakob.
—Ei bine, am să vă spun, continuă magicianul cu vorba mieroasă. În timp ce voi dormeaţi amândoi în camera confortabilă a pisicilor, noi doi a trebuit să ducem o luptă pe viaţă şi pe moarte, o luptă împotriva unor forţe duşmane, care au vrut să ne distrugă. Şi ştiţi de ce?
—Nu, de ce? spuse Jakob.
—Doar v—am promis o minunată surpriză, nu—i aşa? Şi noi ce promitem şi facem. Ia să vedem, puteţi ghici în ce constă promisiunea?
—Nu, în ce? întrebă Jakob şi Moritz îl îngână.
—Atunci ascultaţi, dragii mei prieteni, şi vă bucuraţi, le spuse Erezinus. Buna mea *Tante* şi cu mine am muncit neobosit şi cu cele mai mari sacrificii personale — spunând aceasta, îi aruncă o privire tăioasă Tyrannjei — cu cele mai mari sacrificii personale pentru binele întregii omeniri. Puterea banului — arătă spre vrăjitoare — şi puterea cunoaşterii — şi—şi duse mâna la piept, coborându—şi cu sfială ochii — se vor uni de—acum spre a aduce fericire şi binecuvântare tuturor creaturilor aflate în suferinţă şi întregii omeniri.
Mai făcu o mică pauză şi se şterse cu un gest teatral la ochi, înainte de a continua:
—Dar intenţiile bune cheamă, cât ai bate din palme, forţele răului în proiectul lor. S—au asmuţit asupra noastră şi au făcut tot ce—au putut să ne împiedice să ne realizăm planul nobil — vedeţi cu ochii voştri rezultatul. Dar fiind amândoi animaţi de—o singură inimă şi de—un singur suflet, n—au putut să ne constrângă. I—am pus pe fugă. Şi iată, acolo opera noastră comună: acea licoare minunată care are divina putere magică de a împlini toate dorinţele şi poruncile. Fireşte, o asemenea putere nu se dă decât pe mâna unor personalităţi care sunt cu mult deasupra oricărei tentaţii mărunte de a se folosi de ea în scopuri egoiste, meschine, fireşte, personalităţi ca *Tante* Tyti şi cu mine...
Până şi lui vorbele astea i se părură prea de tot. Trebui să—şi ducă mâna la gură pentru a—şi ascunde hăhăitul batjocoritor.
Tyrannja îl aprobă dând din cap şi îi continuă discursul:
—Într—adevăr, ai vorbit foarte frumos, dragă nepoate. Sunt mişcată până la lacrimi. Clipa cea mare a sosit.
Apoi se aplecă, mângâie animalele şi le spuse, accentuând importanţa momentului:
—Iar voi, micuţii mei iubiţi, aţi fost aleşi să fiţi martorii acestui eveniment de o asemenea importanţă. Asta e o cinste deosebită pentru voi. Sigur că vă simţiţi fericiţi, nu—i aşa?
—Ba bine că nu! croncăni Jakob morocănos. Vă mulţumesc din suflet.
Moritz ar fi vrut să spună şi el ceva, dar îl apucă o nouă repriză de tuse.

45.UNSPREZECE ŞI CINCISPREZECE MINUTE

Dorinţele pe tapet

Magicianul şi vrăjitoarea căutară sub vesela împrăştiată de—a valma două pahare care mai rămăseseră întregi, găsiră şi un polonic, traseră mai aproape două scaune şi se aşezară amândoi, de—o parte şi de alta a vasului în care se afla punciul.

Îşi umplură paharele cu lichidul acela *opalin* şi le dădură peste cap dintr—o înghiţitură, fără să le mai pună pe masă. După ce le goliră, abia mai respirau, fiindcă punciul era într—adevăr foarte tare. Din urechile lui Erezinus ieşeau fuioare de fum, iar cele câteva şuviţe de păr ale Tyrannjei se răsuciseră ca nişte tirbuşoane.

—Aaah! exclamă el şi—şi şterse gura. Asta te scoală din morţi.

—Daaa, spuse ea, îţi dă viaţă, nu glumă. Şi pe urmă îşi puseră dorinţele pe tapet. Bineînţeles că ritualul ăsta trebuia să se oficieze în rime, ca să aibă efect.

Magicianul fu mai rapid cu primul lui verset:

Tu, dintre punciuri cel mai punci,
ascultă—mi aceste porunci:
Zece mii de copaci uscaţi în pădure
fă—i iar să—nvie
şi pe cei teferi, noi sau vechi,
netăiaţi de secure,
lasă—i aşa pe vecie.

Chiar acum îşi termină şi vrăjitoarea versetul:

Tu, dintre punciuri cel mai punci,
ascultă—mi aceste porunci:
Acţiunile firmei Kahlschlag şi Co.
nu fac nici două parale.
Mai rentabilă—i hârtia de colo,
fă—le să nu se mai scoale.

Pe urmă îşi mai umplură amândoi încă un pahar şi—l dădură lacomi peste cap, fiindcă nu mai aveau prea mult timp şi până la miezul nopţii trebuiau să bea tot.

Din nou Erezinus fu mai iute gata cu versetul:

Tu, dintre punciuri cel mai punci,
ascultă—mi aceste porunci:
Dunărea, Elba, Vistula, Rinul
şi apele toate
să—şi facă plinul,
limpezi să fie şi—n peşte bogate.

Şi imediat veni replica Tyrannjei:

Tu, dintre punciuri cel mai punci,
ascultă—mi aceste porunci:
Cine—otrăveşte fântâni şi vinde borhot
s—adune bani droaie,
să—şi bea în loc de merlot
propriile zoaie.

Din nou cei doi îşi umplură câte—un pahar ca să şi—l toarne repede pe gât. De data asta, mai repede la recitat a fost *Tante* Tyrannja:

Tu, dintre punciuri cel mai punci,
ascultă—mi aceste porunci:
Cine cu blănuri de focă face averi,
Cu fildeş şi ouă de struţ,
s—ajungă în laţ la hingheri,
să nu mai vadă niciun bănuţ.

Iar nepotul îi luă vorba din gură:

Tu, dintre punciuri cel mai punci,
ascultă—mi aceste porunci:
Utilă sau nu, nicio jivină
să nu mai fie sacrificată
şi să trăiască fără de vină
pe pământ, în aer ori apă.

De cum dădură gata amândoi încă un pahar, magicianul rosti cu glas de tunet:

Tu, dintre punciuri cel mai punci,
ascultă—mi aceste porunci:
Şi anotimpurile calde şi reci,
orbite de smog şi de gaze,
s—ajungă din nou însorite poteci
ca vechile, blândele oaze.

După ce se gândi puţin, răsună şi trilul vrăjitoarei:

Tu, dintre punciuri cel mai punci,
ascultă—mi aceste porunci:
Şi gaură cine—o face în cer
la bursa de pariuri
să—i ia foc pielea de pe el,
să—l văd că moare—n chinuri.

Au mai dat un pahar peste cap şi, de data asta, vrăjitoarea a fost iar mai rapidă:

Tu, dintre punciuri cel mai punci,
ascultă—mi aceste porunci:
Cine asmute popoare şi rase,
cine face războaie,
negoţ cu arme şi zornăie case
de bani, s—o facă de oaie.

Şi imediat se porni şi vocea de *stentor* a lui Erezinus:

Tu, dintre punciuri cel mai punci,
ascultă—mi aceste porunci:
Să trăiască şi marea până—n străfund
şi ciuma petrolului să—şi ia tălpăşiţa,
oceanul să fie sănătos şi rotund
cu plaje lucioase şi moi ca alviţa.

În timp ce beau în neştire şi făureau versuri meşteşugite, le venea tot mai greu să—şi ţină râsul în frâu.

Îşi imaginau, aveau chiar în faţa ochilor, ce dezastre urmau să provoace pe lume acele urări, aparent atât de nobile, şi simţeau o plăcere nebună la gândul că reuşiseră să le ducă de nas pe cele două animale aici de faţă şi, mai ales, pentru că păcăliseră Consiliul Suprem care—i trimisese. În orice caz, credeau orbeşte în tot ce făceau. La siguranţa lor se mai adăuga, fireşte, şi efectul acelei băuturi care li se urca tot mai mult la cap. Amândoi erau, ce—i drept, experţi în materie şi suportau destul de bine unele excese, dar graba cu care erau obligaţi să bea şi tăria diabolică a punciului îşi făceau mendrele.

46.UNSPREZECE ŞI DOUĂZECI ȘI ȘASE DE MINUTE

Urări sonore şi mai umflate

Cu cât turnau mai mult în ei, cu atât urările lor deveneau mai sonore şi mai umflate. După ce fiecare îşi făcuse plinul cu mai bine de zece pahare, începură să chiuie şi să grohăie.

Tocmai îi venise rândul Tyrannjei:

Tu, dintre punciuri cel mai punci,
ascultă—mi aceste porunci:
Averea atât de slăvită la noi
pe care o credem făcută cinstit — hâc!
Să nu se mai stoarcă din străine nevoi
în procente de la săracul lipit.

Şi după ea se—auzi din nou glasul lui Erezinus:

Tu, dintre punciuri cel mai punci,
ascultă—mi aceste porunci:
Izvoarele energiei rele
le vom seca — hâc!
Vântul şi soarele ne dau putere
numai pe ele le vom păstra.

După următorul pahar, vrăjitoarea strigă:

Tu, dintre punciuri cel mai punci,
ascultă—mi aceste porunci:
Să fie vândut doar ce—i bun şi curat,
produs prin muncă cinstită,
niciodată viaţa, conştiinţa, adevărul adevărat,
niciodată demnitatea şi bună—cuviinţa – hâc!

Iar magicianul grohăi:

Tu, dintre punciuri cel mai punci,

ascultă—mi aceste porunci:
Molime noi să nu mai apară,
nici naturale, nici fabricate — uşurel!
cele vechi să plece, să dispară –
peste noapte ca nişte vedenii uitate.

Şi iarăşi mai dădură pe gât amândoi un pahar plin şi Tyrannja ţipă ca o apucată:

Tu, dintre punciuri cel mai punci,
ascultă—mi aceste porunci:
Copiii parte să aibă de speranţă şi libertate,
să creadă în lumea ce vine — copăcel!
cu trupuri şi suflete neîntinate,
nu la ban să tragă, ci la bine! — hâc!

Şi Erezinus continuă cu o strofă nouă şi aşa mai departe. Era un fel de cursă contracronometru de beţie şi poezie, în care când unul, când altul i—o lua cu un nas înaintea celuilalt, dar victoria finală n—o realiza nimeni.

Corbului şi motanului li se făcu urât şi—i apucă frica la vederea şi la auzul acestei întreceri. Nu aveau cum să verifice ce se întâmpla în realitate afară, în lumea largă, de pe urma acestor urări—porunci. Oare singurul ton, neauzit până acum, smuls din dangătul clopotelor de Anul Nou, şi—o fi făcut într—adevăr efectul? Sau poate o fi fost prea slab ca să anuleze acţiunea contrară, diabolică, a punciului? Dacă magicianul şi vrăjitoarea avură totuşi dreptate şi, din câte înşiraseră aici, se înregistra totul exact pe dos? Atunci însemna că deja fusese pus în mişcare cel mai cumplit cataclism pentru omenire şi nimeni nu—l mai putea opri.

47.UNSPREZECE ŞI TREIZECI ŞI ŞASE DE MINUTE

O, sole mio...

Jakob Krakel îşi ascunse capul sub aripă, iar Moritz îşi acoperea, pe rând, ba urechile, ba ochii, cu lăbuţele.

Între timp, până şi cei doi, vrăjitoarea şi magicianul, fură cuprinşi de toropeală din cauză că îşi găseau rimele tot mai greu şi, oricum, considerau norma de fapte rele stabilită depăşită cu vârf şi îndesat, dar şi pentru că le cam pierise cheful. Nici ei nu puteau să vadă cu propriii lor ochi urmările reale ale urâtului magic. Oamenii de rangul lor nu—şi pot savura plăcerea adevărată decât dacă au prilejul să se desfete direct cu nenorocirea pe care au provocat—o.

De aceea se hotărâră să folosească restul de Punci cu porunci pentru plăcerea lor personală şi să—şi exerseze vrăjile în cadrul lor intim.

Lui Jakob şi lui Moritz le stătu inima în loc de spaimă, când auziră ce avea să urmeze. Nu mai existau decât două posibilităţi: fie avea să se dovedească acum că acel unic sunet de clopot al Sfântului Silvestru nu a funcţionat, şi atunci oricum nu mai era nimic de făcut, fie acesta anulase într—adevăr acţiunea contrară a punciului, ceea ce fireşte, urmau să constate şi Erezinus şi Tyrannja. Iar ce—i aştepta în acest caz pe motan şi pe corb nu era greu de ghicit. Schimbară o privire neliniştită.

Dar Erezinus şi Tyrannja aveau fiecare la activ peste treizeci de pahare şi erau criţă. Abia de se mai ţineau să nu cadă de pe scaune.

—Fii atentă, iubita mea — hâc! — iubita mea tentă, bâigui magicianul. Acum o să ne ocupăm un pic şi de animăluţele noastre dragi. C... c... ce zici?

—Excelentă idee, Beelzebebi, răspunse vrăjitoarea, vino la mine, Jakob — gură spartă — corb — hâc!

—Dar, nu se poate! cârâi Jakob înspăimântat, vă rog frumos, Madam, nu cu mine, nu, nu vreau, ajutor!

Încercă să scape zburând bezmetic prin laborator, în căutarea unei ascunzători, dar Tyrannja dăduse deja gata un pahar plin şi acum abia de mai reuşea, opintindu—se din greu, să scoată pe gură următorul verset:

Tupuncidinmaipirtci,
as — hâc! — sculă porcile mile:
Jakob Krakel să — hâc! — nicio durere să aibă
neam rană neam romantismu*',*
în lac cele mai pene decor... bî
şi put ornic organ — hâc!

Magicianul şi vrăjitoarea — ba chiar, până şi corbul cel pesimist — se aşteptau ca nenorocitul să

rămână complet golaş, ca un cocoş jumulit şi îndoit de durere, să se prăvălească la pământ mai mult mort decât viu.

În schimb, Jakob simţi deodată că un penaj cald şi învăluitor, negru bătând în albastru, îl împodobea, mult mai frumos decât şi l—ar fi dorit vreodată în viaţă. Se umflă în pene, luă o ţinută cât mai dreaptă, îşi scoase pieptul înainte, îşi întinse aripa stângă, apoi pe cea dreaptă şi le privi cu capul într—o parte.

Amândouă erau fără cusur.

—Hei, găluşcă umplută! fornăi el. Moritz, vezi şi tu ce văd eu sau am halucinaţii?

—Văd, şopti motănelul, şi te felicit din toată inima. Pentru un corb bătrân, s—ar putea spune că eşti chiar elegant.

Jakob bătu energic din aripile noi—nouţe şi strigă entuziasmat:

—Urrra! Nu mă mai doare absolut nimic! Mă simt ieşit din ou a doua oară!

Erezinus şi Tyrannja îl fixară pe corb cu o privire sticloasă. Creierele lor erau mult prea înceţoşate ca să poată înţelege cu adevărat ce se întâmplase.

—C... cum aşa? mormăi vrăjitoarea. C... ce mai vrea şi chixu' ăsta!?... de păsăroi caraghios, urâtă treabă? A... asta—i taman pe dos.

—*Tonne* Tatytata, necheză magicianul, acum chiar c—o făcuşi lată — hâc! — le bramburești pe toate! Eşti cam dusă cu pluta, sărăcuţa de tine, fetiţă bătrână. Acu' o să—ţi arăt cum face asta — hup! — una c—asta face un profesionist adevărat. Fii atentă!

Dădu pe gât un pahar plin şi începu să bolborosească:

Punci cu prunci arunci în pungi
Din motan să faci un star,
mare—n burtă şi în har — hopal
se—seducător şi foarte tenor,
alb ca zăpada în scurtă
de blană albitor orbitor

Moritz, care era încă bolnav de moarte şi abia putea să scoată un sunet, simţi deodată cum i se încordează întreaga lui statură nenorocită de piticanie obeză, cum creşte şi atinge mărimea unui motan musculos, frumos ca o *cadra*. Blana lui nu mai era pătată ridicol, ci albă şi mătăsoasă ca o petală de crin, iar mustaţa lui l—ar fi făcut să se simtă onorat chiar şi pe un tigru.

Se înfoie şi spuse cu o voce care sună deodată atât de plină şi de plăcută, încât el însuşi fu imediat fermecat de ea:

—Jakob, dragă prietene, cum mă găseşti? Corbul îi făcu cu ochiul şi cârâi:

—Clasă, Moritz, absolut *prinţiar*, exact cum ţi—ai dorit dintotdeauna.

—Ştii, Jakob, spuse motanul şi—şi netezi mustaţa, de acum încolo poate ar fi mai bine să mă numeşti iar Maurizio di Mauro. Parcă se potriveşte totuşi mai bine, nu crezi? Ia ascultă! Trase aer în piept şi începu să miaune cu atâta căldură că ţi se topea inima:

—*O, sole mio...*

—Ssst! şopti Jakob, făcându—i semn să înceteze. Atenţie!

48.UNSPREZECE ŞI PATRUZECI ȘI CINCI DE MINUTE

Un neputincios de tot râsu'

Dar, din fericire, magicianul şi vrăjitoarea nu auziră nimic, fiindcă între ei izbucnise între timp o ceartă teribilă. Fiecare îl învinuia pe celălalt, ţipând cât îl ţinea gura, că a greşit undeva.

—Zici *că—şti* specialist, ha, ha. Nu eşti decât un — hâc! — nevolnic, un neputincios de tot râsu'.

—Îţi permiţi cam mult! o apostrofă Erezinus răcnind. Tocmai tu ţi—ai găsit să te—atingi de *prebus*... rebus... *profesionulismul* meu, tu *diletante* bătrână ce eşti.

—Hai, motănelule, şopti Jakob, cred că e bine să o întindem. Ăştia o să se dumirească îndată ce s—a întâmplat, şi—atunci o să fie vai de noi.

—Dar mor de curiozitate să văd cum se termină tot balamucul ăsta, murmură motanul.

—Văd că mai multă minte decât aveai înainte, răspunse corbul, nu s—a prins de tine. Aşa—i, la ce i—ar folosi asta unui cântăreţ? Hai odată, trebuie s—o ştergem imediat, mă auzi?!

Şi, în timp ce magicianul şi vrăjitoarea continuau să se certe, cei doi o zbughiră neobservaţi, prin geamul spart, afară.

Din Punci cu porunci nu mai rămăsese acum decât un rest pe fundul borcanului. Mătuşa şi nepotul erau, cum se spune, umflaţi până la refuz ca nişte saltele de plajă, gata să plesnească. Şi cum se întâmplă, de obicei, într—o situaţie—limită la cei puşi pe rele, se lăsau tot mai mult mânaţi de o furie oarbă.

Nu se mai gândeau deloc la animale, aşa că, spre norocul acestora, nici nu le—au observat lipsa. Nu le—a trecut nicio clipă prin minte că s—ar fi putut ca efectul invers al băuturii fermecate să fi fost ! anulat de cine ştie ce. În furia lor fără de margini, s—au hotărât amândoi să i—o coacă unul celuilalt — folosindu—se chiar de puterea punciului. Fiecare intenţiona să—şi procopsească partenerul cu tot ce—i mai rău şi mai groaznic pe lume: voiau să—şi facă reciproc vrăji de bătrâneţe greu de dus, de hidoşenie şi de boală aducătoare de moarte. De aceea mai dădură încă o dată, în acelaşi timp, un pahar plin pe gât şi strigară amândoi într—un glas:

Puş cel mai puş, împleşte a mele pluş:
Ţie—ţi urez frumseţe şi tiiinereşte,
sănătate — hâc! — la trup şi la suflet
şi tot felul de minte şi cujet
şi—nainte de tate — *hâc! — în inimă bunătate.*

Şi iată—i, spre propria lor uimire stând faţă—n faţă, frumoşi şi tineri ca un prinţ şi o prinţesă din basme.

49.UNSPREZECE ŞI PATRUZECI ȘI NOUĂ DE MINUTE

Te văd cam dublu...

Tyrannja îşi pipăi mută de uimire silueta de silfidă (doar rochia de seară, de culoarea sulfului, atârna acum fireşte mult prea largă pe ea) şi Erezinus îşi trecu mâna pe cap şi strigă:

—Ei drace, ce—mi creşte aici pe căpşor? Hâc! — Ura! Ce minunăţie de bu... bu... bucle! Să—mi dea cineva o grindă şi un pepene... am vrut să spun o oglindă şi un pieptene... ca să—mi stăpânesc podoaba asta.

Într—adevăr, ţeasta lui *chilugă* de dinainte se acoperise pe nesimţite de o coamă neagră, sălbatică, în acelaşi timp, lui *Tante* Tyrannja i se ondulă pe umeri un păr auriu şi lung de parcă era Lorelei şi, în timp ce—şi pipăia cu degetele obrazul, până atunci atât de ridat, strigă:

—Pielea mea — hâc! — e netedă ca un poponeţ de copil!

Şi pe urmă tăcură brusc amândoi şi—şi zâmbiră ca doi îndrăgostiţi, de parcă se vedeau prima oară (ceea ce chiar aşa era şi în cazul de faţă).

Dacă licoarea Punci cu porunci îi transformase pe amândoi — fireşte, nu aşa cum le fusese intenţia —, ceva rămăsese totuşi la fel, ba chiar se intensificase, şi anume beţia. Nicio vrajă nu—şi poate anula propriul efect, asta nu ţine.

—Erezicule, bâigui *Tante* Tyrannja, chiar că eşti un *suzetist.* Numai că aşa deodată te văd cam dublu.

—Ţine—ţi firea, fecioară încântătoare, murmură nepotul, tu eşti pentru mine o fata morgana, fiindcă deodată ţi—a apărut o aură sau chiar două. În orice caz, te venerez, iubită... mătuşă. Mă simt răvăşit în adâncul sufletului. Hâc! Mi—e *cujetul* atât de curat, *ştiidu*? Peste măsură de pură şi drăgăstoasă...

—Şi eu simt la fel, răspunse ea, aş putea să *înmânec* lumea—ntreagă, aşa de bine—i deoda' în inima mea...

—Tancuţă, rosti cu greu Erezinus, eşti o tancă încântătoare, vreau să mă împac neapărat cu tine pe totdeauna. Începând de—acum, o să ne spunem „tu" *ulun* ăluia, da?

—Dar, *bebluşul* meu dulce, răspunse ea, noi ne spunem dintotdeauna „tu" *ulun* ăluia.

Erezinus dădu din cap cu greu.

—Aşa—i, aşa—i. Din nou tu ai dreptate. Atunci să ne spunem de—acum încolo pe numele mic. Pe mine mă cheamă de *ezemplu* — hâc! — cum mă cheamă *deapt*?

—D... D... ce contează, spuse Tyrannja. Vreau să uităm tot ce—a fost *otată*. Vrem să încep o viaţă *mouă*, nu *şa*? Am fost amândoi — hâc! — aşa răi, oameni ticăloşi.

Magicianul începu să sughiţă.

—Da, aşa am fost. Respingători, mizerabili, diabolici, asta am fost! Hâc! Mi—e atât de ruşine, *tăntico*.

50.UNSPREZECE ŞI CINCIZECI ŞI DOUĂ DE MINUTE
Nu ne—am îndeplinit angajamentul...

Acum veni rândul ei să schelălăie ca un câine în lanţ.
—Vino la pieptul meu feciorelnic, tu, tinere nobil — hâc! — tu, adolescentul meu aristocrat! De—acum totul va fi altfel. Amândoi o să fim blânzi şi buni, eu *gu* tine, tu *gu* mine şi doi goi *gu* toţi.
Erezinus plângea tot mai sfâşietor.
—Ahda, ahda, aşa că fie! Sunt atât de mişcat de noi *toi.*
Tyrannja îl mângâie pe obraz şi suspină:
—Nu mă plânge aşa, te rog, *inimioata* mea, că îmi frângi *hâcul***.** Şi nici nu e nevoie, fiindcă am şi făcut deja *tale* mult bine.
—Când? întrebă Erezinus şi se şterse la ochi.
—Păi, în sera asta, spuse vrăjitoarea.
—Cum aşa?
—Fiindcă punciul ne—a împlinit toate dorinţele bune întocmai, *priceşti*? N—a întors nimic pe dos.
—Ce te face să crezi asta?
—Păi, spuse *Jante* Tyrannja, uită—te numa la noi. Hâc! Ce dovadă mai vrei?
Abia acum îşi dădu singură seama ce spusese, îşi privi încremenită nepotul şi nepotul o privi înlemnit pe ea. El se făcu verde la faţă şi ea galbenă.
—D... d... dar asta înseamnă, bâigui Erezinus, că nici nu ne—am îndeplinit angajamentul.
—Şi mai rău, se tângui Tyrannja, am pierdut tot ce—am fi putut trece înainte în contul nostru. Sută la sută!
—Asta înseamnă că nu mai avem nicio scăpare! urlă Erezinus.
—Ajutor! strigă vrăjitoarea. Nu vreau, nu vreau să mi se pună sechestru! Uite aici, un ul... ului... ultim pahar de punci pentru fiecare. Dacă—l folosim ca să poruncim ceva fo... foo... foarte rău, ceva fund... fund... fundamental rău, atunci poate ne mai putem salva.

51.UNSPREZECE ŞI CINCIZECI ȘI CINCI DE MINUTE

Un dangăt de clopot

Îşi umplură paharele pentru ultima oară într—o grabă nebună. Erezinus întoarse chiar borcanul din foc rece cu restul de punci, ca să curgă din el şi ultima picătură. Pe urmă îşi goliră amândoi paharele dintr—o înghiţitură. Începură să se codească şi se tot codeau, dar niciunul nu reuşea să scoată o poruncă fundamental rea.

—Nu merge, se vaită Erezinus, eu nu mai sunt în stare să te afurisesc nici măcar pe tine, Tyti.

—Nici eu, Bubi, se tângui ea, şi ştii d... d... de ce? Acum suntem pur şi simplu mult prea buni.

—Îngrozitor! se jeli el. Eu mi—aş dori... mi—aş dori... să fiu mai bine exact ca înainte, atunci n—ar mai fi nicio problemă.

—Şi eu, şi eu! se văicări ea.

Şi, deşi nu era un verset cu ritm şi rimă, licoarea vrăjită le împlini şi această dorinţă. Amândoi se făcură, cât ai clipi, la fel cum fuseseră înainte: urâţi la caracter şi respingători la înfăţişare.

Dar nici asta nu le folosi la nimic, fiindcă *satanarheologenialcooligocenul* Punci cu porunci fusese băut până la ultima picătură. Şi ultimul pahar îi răsplătise cu vârf şi îndesat. Căzură de pe scaune şi—şi întinseră picioarele cât erau de lungi.

Chiar în clipa aceea, din borcanul din foc rece, în care nu mai era nici urmă de punci, răsună un sunet asurzitor de bronz, un dangăt de clopot, iar borcanul se sparse în mii de cioburi.

Afară începură să bată clopotele de Revelion.

52.ORA DOUĂSPREZECE
Un an nou fericit

—Domniile Voastre, spuse domnul Ascaride, tolănit, din nou, ca unul căzut din cer, în fotoliul vechi al lui Erezinus. Deci, cam asta ar fi. Timpul dumneavoastră a trecut. Am să—mi îndeplinesc sarcina de serviciu. Mai aveţi ceva de adăugat?

În loc de răspuns, se auzi un sforăit pe două voci. Vizitatorul se ridică şi—şi roti privirea fără pleoape prin laboratorul devastat.

—Se pare, mormăi el, că domniile lor au petrecut bine. Când s—or trezi, cu siguranţă că dispoziţia lor nu va mai fi la fel de bună.

Ridică unul dintre pahare şi—l adulmecă curios. Se retrase speriat.

—Fui, drace! spuse el şi—l aruncă scârbit. Ce aromă respingătoare! Îţi dai seama imediat că aici şi—a băgat cineva coada.

Clătină din cap şi oftă.

—Şi oamenii sunt în stare să bea aşa ceva! Ce să—i faci, în ziua de azi nu mai sunt cunoscători adevăraţi. A sosit momentul, zău aşa, ca asemenea adunătură să fie scoasă din circulaţie.

Scotoci în mapa lui neagră şi scoase câteva timbre de poprire, pe care era imprimat câte un liliac. Le linse pe verso şi le lipi cu grijă pe fruntea lui Erezinus şi a Tyrannjei. De fiecare dată scoase câte—un scurt şuierat.

Pe urmă, Maledictus Ascaride se aşeză, din nou, în fotoliu, picior peste picior, şi aşteptă încărcătorii de suflete din infern, care trebuiau să sosească dintr—o clipă în alta, ca să—i transporte pe cei doi. Începu să fluiere uşor, gândindu—se mulţumit la următoarea sa misiune.

În acest timp, Jakob Krakel şi Maurizio di Mauro şedeau unul lângă altul pe acoperişul mare al Munsterului.

Se urcaseră între timp, din nou, acolo sus, ceea ce în starea lor revigorată de acum le reuşise fără eforturi. Priveau aşadar, cum, în spatele miilor de ferestre luminate, oamenii se îmbrăţişau, cum deasupra oraşului se ridicau nenumărate rachete şi explodau în jerbe multicolore, ascultau impresionaţi magnificul concert al clopotelor de Revelion.

Sfântul Silvestru, care acum era din nou doar o siluetă de piatră, privea de la înălţimea turnului cu un surâs fermecat la strălucirea sărbătorească de jos.

—Un an nou fericit, Jakob, spuse Maurizio cu emoţie în glas.

—Mulţam, la fel! răspunse corbul. Îţi urez succes. Rămâi cu bine, Maurizio di Mauro.

—Asta sună a rămas—bun, spuse motanul.

—Da, croncăni Jakob morocănos, e mai bine aşa pentru viitor, crede—mă. Când relaţiile vor reveni la normal, atunci pisicile şi păsările vor deveni iar duşmani.

—De fapt, e păcat, spuse Maurizio.
—Nu—ţi face probleme, răspunse Jakob, e—n ordine.
Tăcură o vreme ascultând clopotele.
—Aş vrea să ştiu, vocea motanului se auzi din nou, ce s—a întâmplat cu magicianul şi vrăjitoarea. Asta nu vom afla niciodată.
—Şi ce dacă, spuse Jakob. Important e că totul s—a terminat cu bine.
—Aşa să fie? întrebă Maurizio.
—Fireşte! cârâi Jakob. Primejdia a trecut. Noi, corbii, simţim asta. Nu ne înşelăm niciodată.
Motanul căzu câteva clipe pe gânduri.
—Pe de—o parte, spuse el încet, îmi şi pare un pic rău de cei doi.
Corbul îl privi aspru.
—Termină odată cu asta!
Amândoi tăcură şi ascultară din nou concertul clopotelor. Tot nu se îndurau să se despartă.
—Oricum, prinse Maurizio din nou a vorbi, o să fie cu siguranţă un an foarte bun pentru toţi — vreau să spun, dacă peste tot se întâmplă ce ni s—a întâmplat nouă.
—Aşa o să şi fie — Jakob dădu din cap semnificativ — dar cui le datorează asta, oamenii nu vor afla niciodată.
—Oamenii nu, fu de acord motanul, şi chiar dacă cineva le—ar povesti, ei o vor lua ca pe un basm.
Din nou se lăsă o pauză mai lungă, dar nici acum nu dădu vreunul din ei semne că ar vrea să se despartă. Priviră amândoi spre bolta înstelată şi amândurora li se păru că niciodată n—a fost mai înaltă şi mai îndepărtată.
—Vezi tu, spuse Jakob, astea sunt acum piscurile vieţii, de care n—ai avut parte până acum.
—Da, aprobă motanul impresionat, astea sunt. De acum încolo voi putea să înmoi toate inimile, nu—i aşa?
Jakob îi aruncă motanului alb ca zăpada şi impunător ca un prinţ o privire scurtă cu coada ochiului şi—i spuse:
—Inimile pisicilor, cu siguranţă. Mie mi—e de—ajuns să ajung în cuibul cald al Elvirei. Ce ochi o să facă văzându—mă — tânăr şi într—un frac calitatea I.
Îşi aranja grijuliu cu ciocul câteva pene răvăşite.
—Elvira? întrebă Maurizio. Spune sincer, câte femei ai tu, de fapt?
Corbul se înfoie, puţin încurcat.
—Ah, ştii tu, pe femeiuşti nu te poţi baza. Trebuie să—ţi faci provizii din timp, altfel te trezeşti la urmă singur cuc. Şi unul care nu e nicăieri acasă are nevoie pretutindeni de un cuib cald. Tu nu înţelegi încă aşa ceva.
Motanul se recunoscu dezarmat.
—Aşa ceva n—o să înţeleg niciodată!
—Mai aşteaptă, domnule *Minnesanger,* replică Jakob sec.
Dangătul clopotelor se stinse încet, încet. Şedeau tăcuţi unul lângă celălalt. În sfârşit, Jakob propuse:
—Ar trebui să anunţăm acum Consiliul Suprem. Pe urmă, fiecare se întoarce la viaţa lui şi drumurile noastre se despart.
—Aşteaptă! spuse Maurizio. Putem merge oricând la Consiliul Suprem. Acum aş vrea să—mi cânt primul meu cântec.
Jakob îl privi speriat.
—Ştiam că va veni clipa asta, croncăni el. Dar pentru cine vrei să cânţi, de fapt? Doar aici nu—i niciun public, iar eu sunt complet afon.
—Am să cânt pentru Sfântul Silvestru, răspunse Maurizio, şi în cinstea Marelui Motan Ceresc.
—Fie — corbul îşi strânse aripile pe lângă trup —, dacă ţii neapărat. Dar eşti sigur că aici sus o să te asculte cineva?
—Tu nu înţelegi asta, prietene, spuse motanul, plin de sine, asta e o problemă ce ţine de rang.
Îşi mai curăţă o dată repede cu limbuţă blana albă, strălucind ca zăpada, îşi netezi mustaţa impresionantă, îşi luă poza cea mai adecvată momentului şi, în vreme ce corbul îl asculta răbdător, dar neînţelegând nimic, prinse a—şi înălţa prima şi cea mai frumoasă arie în înaltul cerului plin de stele.
Şi pentru că acum, printr—un miracol, ştia brusc să se exprime în italiană, cântă cu o voce dulce, fără

de asemănare, de tenor napolitan:

Tutto e ben'quell'che finisce bene...

Ceea ce în nemţeşte înseamnă:

ENDE GUT, ALLES GUT[1]

[1] TOTUL E BINE CÂND SE TERMINĂ CU BINE.